ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

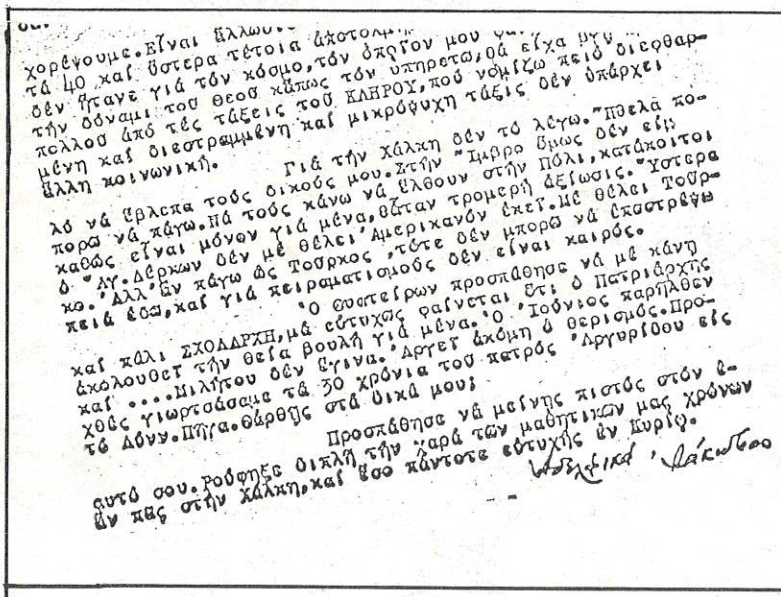

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΣΙΑΚΩΒΟΥ

ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΝΕΟΝΑΖΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

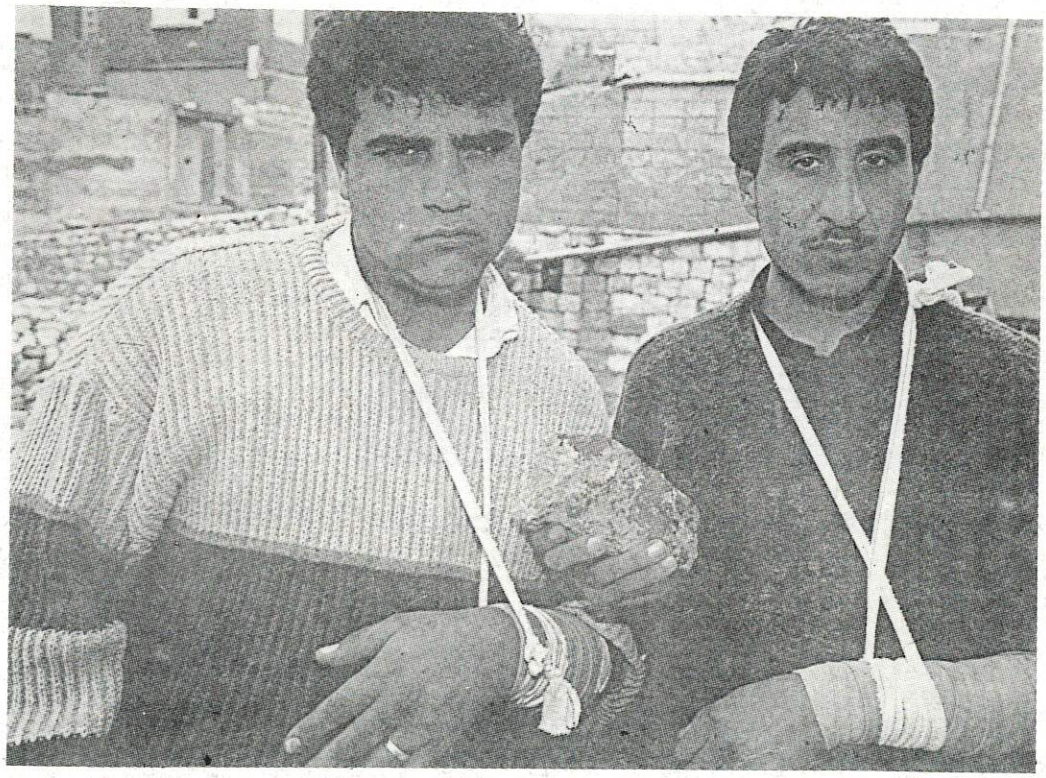

ΧΡΟΝΟΣ 1 ΤΕΥΧ. 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1988 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧ. ΔΡΧ. 200

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΜΕ ΝΕΑ ΦΟΒΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

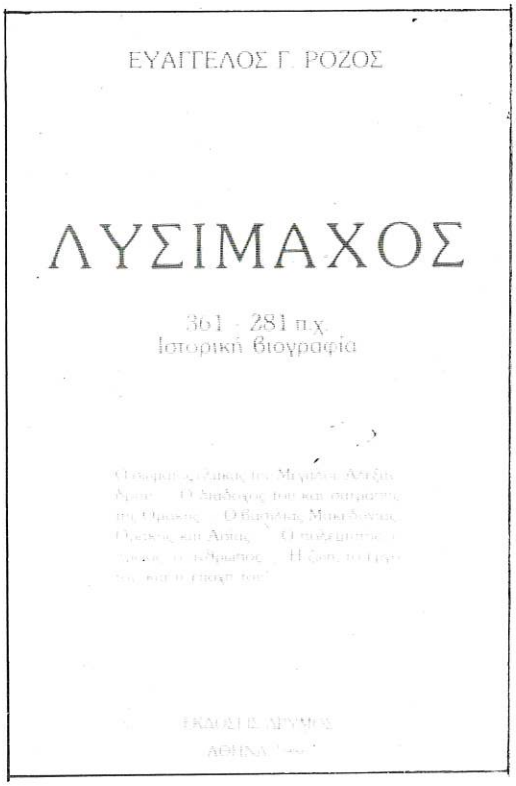

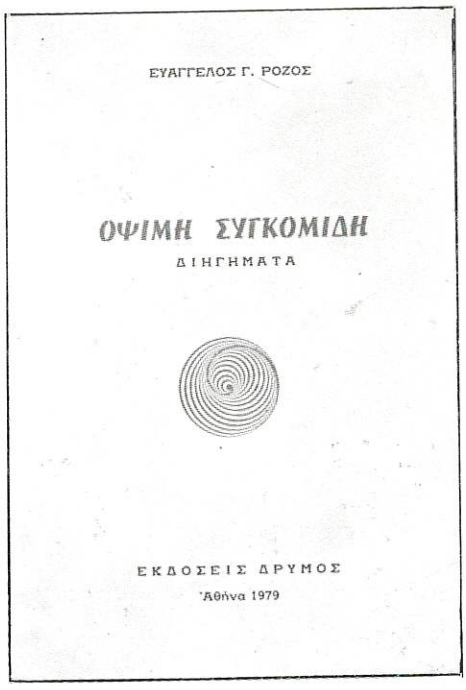

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Ίσως πολλοί να ξαφνιαστούν παίρνοντας στα χέρια τους, το περιοδικό μας που θα ασχολείται αποκλειστικά με τα προβλήματα του Ελληνισμού.

Ο σύγχρονος Έλληνας είναι άνθρωπος της συζήτησης και άτομο με άποψη. Η σωστή όμως άποψη προϋποθέτει σωστή και αντικειμενική ενημέρωση. Αυτή ακριβώς την προϋπόθεση θέλουμε να δημιουργήσουμε εκδίδοντας αυτό το περιοδικό.

Ο «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» και οι συνεργάτες του θα ψάχνουν τα πράγματα σε βάθος, θα παρουσιάζουν όλες τις πλευρές. Θα φέρνουν στο φως της δημοσιότητας υλικό για να μπορείτε να το κατανοείτε και να αναλογίζεσθε τα όσα συμβαίνουνσ το παρασκήνιο.

Τα θέματα είναι πάρα πολλά: μελέτες, δοκίμια, κριτικές έρευνες, συζητήσεις, πληροφορίες γύρω από τα πρόσωπα που βρίσκονται στο επίκεντρο της πολιτικής και πνευματικής ζωής του τόπου μας.

Πράγματι υπάρχουν πάρα πολλά περιοδικά και καλά μάλιστα. Ο Ελληνισμός όμως δεν θέλει να κάνει κάποια επανάληψη στα όσα υπάρχουν: Ο «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» θέλει να είναι — και θα είναι— το κάτι άλλο. Αυτό που ζητούν από καιρό, πολλοί Έλληνες: Ένα περιοδικό αποκαλυπτικό για τα όσα έχουν συμβεί και τα όσα συμβαίνουν στον τόπο μας.

Η προσπάθεια αυτή είναι έργο μιας ομάδας νέων προοδευτικών ανθρώπων που έχουν κύριο στόχο τη μεγαλύτερη και πολύπλευρη εμβάθυνση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο Ελληνισμός.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ - ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΤΕΥΧΟΣ 1ος - ΧΡΟΝΟΣ 1ος
ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1988

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΑΘΗΝΑ:
ΚΙΑΦΑΣ 3 & ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 78
ΤΗΛ.: 36.45.202
ΕΛΕΥΣΙΝΑ:
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 23 Τ.Κ. 192 00
ΤΗΛ.: 55.42.708 Τ.Θ. 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τιμή Τεύχους 200 δρχ.
Ετήσια 2.500 δρχ.
Οργανισμών, Τραπεζών κλπ. 5.000 δρχ.
Εξωτερικού 40$

Εμβάσματα - Επιταγές
ΧΡΗΣΤΟΣ - ΗΛ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ
Περικλέους 23
192 00 ΕΛΕΥΣΙΝΑ ΑΤΤΙΚΗ

- Κάθε ενυπόγραφο άρθρο εκφράζει την προσωπική άποψη του συγγραφέα.
- Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σχόλια ..... σελ. 1
Το Αιγαίο ..... σελ. 6
Μεταελληνισμός ..... σελ. 10
Φιλούμενος ..... σελ. 13
Ιδεολογικό μήνυμα του Ελληνισμού ..... σελ. 14
Καταδίκη του Σιωνισμού ..... σελ. 15
Ο Αγώνας ενός Λαού 16
Σιακώβος ..... σελ. 18
Βατικανό ..... σελ. 20
Το ξεπούλημα της Ελλάδας 23
Προμηθεύς ..... σελ. 24
Λέσχη Μπίλντεμπεργκ ..... σελ. 28
Βιβλία ..... σελ. 29
Εικαστικά ..... σελ. 31

Στο τεύχος αυτό γράφουν: Ευάγγελος Ρόζος, Νίκος Βεργίδης, Λαμπρινή Αναστασοπούλου, Νότης Λέλες, Νίκος Ψαρουδάκης, Αθανάσιος Κάτανος, Μαρία Μητροπούλου, Χρήστος Ηλ. Χαλαζίας, Nik Yermark, Στεφ. Τζανακάκη.

ΣΧΟΛΙΑ

ΜΠΡΑΒΟ!

Στην πρόσφατη επίσκεψή του στο Ισραήλ ο Έλληνας Υπουργός Εξωτερικών κ. Κάρολος Παπούλιας, δεν κρατήθηκε και τόνισε για την μακραίωνη ιστορία των δύο φυλών: «Εσείς είχατε τους Προφήτες κι εμείς τους Φιλοσόφους!». Η φράση του αυτή αν και μπορεί να ειπώθηκε χωρίς κακία, απλά και μόνο για ιστορική αποκατάσταση της αλή-

θειας φαίνεται να εξενεύρισε τους γείτονες αλλά όχι φίλους Ισραηλινούς μια και δια των λόγων του Κ. Παπούλια αποδινόταν δικαιοσύνη. Αλλά η ρήση του ήταν σαν να έλεγε: «Εσείς έχετε μάγους κι εμείς σοφούς!».

Και φρόντισαν να διοχετεύσουν στα φύλλα προσκείμενα έντυπά τους φωτογραφία του Έλληνα πολιτικού στην οποία αυτός φέρεται να έχει κλείσει τα μάτια του στο μνημείο των 60.000 Ελλήνων Εβραίων που πέθαναν στα ναζιστικά στρατόπεδα. Η λεζάντα: Ν« Έκλεισε τα μάτια ο υπουργός μπροστά στην αναμνηστική πλάκα...». Πώς να το πάρουμε; Του τη φύλαγαν άραγε; Τους πείραξε που η ιστορία τους δεν διαθέτει ούτε έναν φιλόσοφο εξαιρουμένου του αμφιλεγόμενου Ιώσηπου;

Ο Έλληνας Γιώργος Παυλάκης, ερευνητής στο Καρκινολογικό Ινστιτούτο της Αμερικής με άλλους ερευνητές ανακάλυψαν τη μέθοδο της άμεσης ανίχνευσης του υιού AIDS στο αίμα. Αποτέλεσμα της μεθόδου αυτής είναι η αύξηση των πιθανοτήτων ίασης της νόσου από τα πρώτα στάδιά της.

Η ΡΩΜΗ Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ

Ο Πάπας της Ρώμης

Ο Πάπας ήταν ανέκαθεν εχθρός του ελληνικού πνεύματος ως θεσμός και ως άνθρωποι. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο στην τελευταία περίπτωση Πάπα ο οποίος είναι και Πωλονο-Εβραίος και το παίζει και αμερόληπτος παν-χριστιανός και ανθρωπιστής και δημοκράτης και φιλεύσπλαχνος θρησκευτικός ηγέτης.

Επειδή όμως το παρελθόν του «ηγέτη» αυτού κυκλοφόρησε πολύ φρόντισαν οι ομόφυλοί του να τον καλύψουν και να αρχίσουν δια της εις άτοπον απαγωγής να καταφέρονται εναντίον του έτσι ώστε να πιστέψει ο κοσμάκης ότι καμία σχέση δεν έχει με την Σιών και τα σχέδιά της. Και εξαιτίας όλων αυτών στο τελευταίο τεύχος του ΚΙΣ αναγράφονται πολλά και διάφορα κατά του Καθολικού Αρχιερέα. Πλάκα έχει η υπόθεση. Μόνο που η προσπάθεια κουκουλώματος θα μπορούσε να ρίξει στάχτη στα μάτια ελάχιστων αφελών και μη ενημερωμένων για τις μεθόδους των σιωνιστών και των συμμάχων τους.

Τέλος, το ξεμπρόστιασμα όλων αυτών των σχεδίων κουκουλώματος του παπικού ρόλου ήλθε από τη μεριά του Κ. Μητσοτάκη ο οποίος τον τελευταίο καιρό δεν είναι σε θέση να ανταποκριθεί της παλιάς φήμης του ως «πανέξυπνου» και «πανούργου» και «δολοπλόκου». Προκειμένου λοιπόν να καταφέρει να κερδίσει την συμπάθεια των Εβραίων ο κ. Μητσοτάκης, πριν φύγει για το Βατικανό, φρόντισε να βροντοφωνάξει δια του Τύπου στο ΠΑΣΟΚ: «Αναγνωρίστε το Ισραήλ, αμέσως!» Με τον τρόπο αυτό διαχώρισε κατά την άποψή του άμεσα τη θέση του από τον παλαιστινιακό λαό που πεθαίνει αβοήθητος στην ίδια του την πατρίδα και — πάντα κατά την άποψή του — έφυγε τάχιστα για την κατοικία του πάπα να δώσει τα διαπιστευτήριά του ότι έχει και φιλο-ισραηλινό παρελθόν».

Βέβαια σε όλα αυτά υπάρχει και η σκέψη ότι από τη στιγμή κατά την οποία Μητσοτάκης και Ανδρέας τα έχουν βρει στην εσωτερική πολιτική και λειτουργούν ως σύμμαχοι «χάριν του εθνικού συμφέροντος» — αυτή είναι δικαιολογία! — δεν αποκλείεται ο μεν ένας της αντιπολίτευσης να κρατάει το βιολί των ισραηλινών ενώ ο άλλος ως κυβέρνηση «αριστερή» να παίζει στο ρυθμό του παλαιστινιακού πόνου. Και μη χειρότερα!

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΕΣ: ΣΗΜΕΙΩΣΑΤΕ Χ

Ο Μητροπολίτης Δημητριάδος Χριστόδουλος διαπίστωσε ότι στο Βόλο, κάποιοι λέρωσαν με μπογιά τους τοίχους της Συναγωγής γράφοντας συνθήματα κατά των αλλοπίστων. Κι αμέσως με επιστολή του στο Κ.Ι.Σ. έκανε τον καλό στους Εβραίους και τους πληροφόρησε ότι «οι κακοί σας πείραξαν κι εγώ τους μάλλωσα».

Έλα όμως που ο Ι. Λόβιγγερ δεν αφήνει ευκαιρίες τέτοιες να του πάνε χαμένες. Πήρε την επιστολή κάρφωμα του Δημητριάδος και την έκανε μπαϊράκι και τον ευχαριστούσε για τη βοήθειά του στους Ισραηλίτες του Βόλου. Ταυτόχρονα δεν παραλείπει ο κ. Λόβιγγερ — γάτα γαρ — να αναφέρει ότι τέτοια φιλοϊσραηλινή επιστολή είχε να λάβει από την εποχή του Νώε όταν αντίστοιχο φιλικό γράμμα του είχε στείλει ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός. Να γκαζιά ο Δαμασκηνός!

Και με τον τρόπο αυτό ο γάτος κ. Λόβιγγερ χτύπησε με ένα σπάρο δυο τρυγόνια. Όλες τις ευχαριστίες του για τα φιλοϊσραηλινά αισθήματα του κ. Δημητριάδος τα δημοσίευσε στο έντυπο του ΚΙΣ και πάγωσαν οι απανταχού της οικουμένης χριστιανοί. Αλλά έτριξαν και τα κόκκαλα των χιλιάδων μαρτύρων της Χριστιανοσύνης.

Η ετήσια σύνοδος του Ευρωπαϊκού Εβραϊκού Συνεδρίου έγινε στην Αθήνα στις 5-7 Σεπτεμβρίου, παρουσία περισσοτέρων από 80 συνέδρων αντιπροσώπων εβραϊκών κοινοτήτων στην ανατολική και δυτική Ευρώπη «με εξαίρεση εκείνης της ΕΣΣΔ» αναφέρει το Όργανο του Κ.Ι.Σ.

Εκείνο που δεν αναφέρει όμως γιατί είναι από εκείνα τα οποία δεν συμφέρουν την προς τα έξω «ιδεολογική» εμφάνιση των Ισραηλιτών είναι ότι οι δημοσιογράφοι οι οποίοι παρακολούθησαν την τελετή ενάρξεως αλλά και τις εργασίες του συνεδρίου — ήσαν απόλυτα επιλεγμένοι από την ηγεσία του Κ.Ι.Σ. Κι αυτό βγαίνει από το γεγονός ότι ενώ τους δόθηκαν ονόματα γνωστών, επώνυμων ρεπόρτερ εκείνοι προτίμησαν να τα αγνοήσουν χάριν άλλων προσόντων τα οποία διέθεταν οι εκλεκτοί της προτίμησής τους. Γιατί το Κ.Ι.Σ. διαθέτει και υπολογιστές με πολλά στοιχεία, έτσι;

ΜΟΝΟΣ Ή ΜΑΝΟΣ;

Ο Στέφανος Μάνος, βουλευτής της Ν.Δ. πάει στην Αμερική — για να δώσει λέει το κύρος του Κ. Μητσοτάκη — στην πατρίδα των προγόνων του πρώτου. Θα επισκεφθεί ο Σ. Μάνος πόλεις και χωριά των ΗΠΑ και με μεγάφωνο θα διαλαλεί το ήθος του ανδρός, το παρελθόν και τις προθέσεις του για το μέλλον μας, πολιτικό και εθνικό μάλλον. Και οι Αμερικανοί ηγέτες του τόπου μας θα κρίνουν από τα λεγόμενα του κ. Μάνου και θα αποφασίσουν αν θα άρουν την εμπιστοσύνη τους από τον Ανδρέα Παπανδρέου για να τη δώσουν στον Κ. Μητσοτάκη. Μα καλά θα μου πείτε, τόση ισχύ έχει ο Στέφανος, ένα παιδί χωρίς ιδιαίτερα έντονο πολιτικό παρελθόν στην ηγεσία των ΗΠΑ ώστε να μπορεί να συστήνει κυβερνήσεις; Μάλιστα κύριοι έχει και αυτός και ο Ανδριανόπουλος και πολλοί άλλοι πολιτικοί τρίτης διαλογής στη χώρα μας αλλά εβραιόφιλοι ή εβραιοτραφείς.

ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΗΠΑ ΣΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Η Ένωση Αποφοίτων Αμερικανικών Πανεπιστημίων διοργάνωσε εκδρομή τα Χριστούγεννα στη Γιογκοσλαβία, Αυστρία, Γερμανία και Ιταλία. Πρώτος σταθμός τα Σκόπια, εκεί από όπου ξεκινάει η υποκίνηση του Μακεδονικού ζητήματος. Η εκδρομή κράτησε δεκαπέντε περίπου ημέρες. Αναρωτήθηκε άραγε κανείς ποιοι επώνυμοι Έλληνες έλαβαν μέρος, με ποιους συζήτησαν και τι είπαν; Ρωτήθηκε άραγε κάποιος επώνυμος ο οποίος έλαβε μέρος σ' αυτήν, ποιος ήταν ο σκοπός της και τι συζητήσεις έγιναν κατά την παραμονή του στα Σκόπια;

ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ;

Το Εργατικό Κόμμα του Ισραήλ ζήτησε από τους ηγέτες της ισραηλινής κυβέρνησης να σταματήσουν αμέσως την αιματοχυσία των Παλαιστίνιων. Αλλά εκείνοι κωφεύουν μια και οι στόχοι των σιωνιστών είναι πολύ πιο «ουσιαστικοί» από την οποιαδήποτε μορφής απροκάλυπτη βία κατά των μη ισραηλινών συνανθρώπων τους.

«Ούτε μία κυβέρνηση στον κόσμο, ούτε ένας οργανισμός, κανένα κομμάτι της διεθνούς κοινής γνώμης δεν θεωρεί την κυριαρχία μας πάνω σε 1,5 εκατομμύριο Παλαιστίνιους σαν θετική, φυσική ή δικαιολογημένη». Τάδε έφη μέλος του Εργατικού Κόμματος του Ισραήλ, ο διπλωμάτης Αμπά Έμπαν προς τους ομοφύλους του. Λέτε να ντρέπεται για τα κατορθώματα της φυλής του ή απλά είναι ακόμα ένα τρυκ;

ΣΧΟΛΙΑ

Αναδημοσιεύουμε από το Ποντικι τη δημοσιογραφική φθορά, τη μεθόδευση για τη διάλυση της Παλαιστίνης.

★ Πώς άλλαξε η δημογραφική σύνθεση του πληθυσμού στην Παλαιστίνη; Το 1856 υπήρχαν 10.600 εβραίοι, οι οποίοι έγιναν 13.920 το 1876 και 24.000 το 1882. Καμιά 30αριά χρόνια μετά, υπήρχαν 630.000 άραβες και 60.000 εβραίοι, και αμέσως μετά:

- 663.914 άραβες και 83.794 εβραίοι το 1922.
- 851.110 άραβες και 147. 006 εβραίοι το 1931.
- 967.000 άραβες και 370.483 εβραίοι το 1936.
- 1.267.025 άραβες και 543.011 εβραίοι το 1945.
- 1.303.585 άραβες και 589.341 εβραίοι το 1947.

ΣΗΜΕΡΑ, 650.000 παλαιστίνιοι ζουν στο χώρο του ισραηλινού κράτους, 800.000 στην κατεχόμενη δυτική όχθη του Ιορδάνη και άλλες 600.000 στην επίσης κατεχόμενη λωρίδα της Γάζας. Σύνολο δύο εκατομμύρια, περίπου, κάτω από την ισραηλινή κατοχή.

ΔΙΠΛΑ τους 1,3 εκατομμύρια πρόσφυγες στην Ιορδανία, 400.000 στο Λίβανο, 350.000 στο Κουβέιτ, 250.000 στη Συρία, 200.000 στη Σαουδική Αραβία. Συνολικά 2,6 εκατομμύρια σε όλες τις αραβικές χώρες.

- Αν προσθέσουμε άλλες 450.000 στον υπόλοιπο κόσμο (μόνο στις ΗΠΑ είναι 110.000 και σε Χιλή-Βραζιλία 300. 000), τότε φθάνουμε στα πέντε εκατομμύρια συνολικά.

Ακριβή στοιχεία δεν υπάρχουν για όλους. Η UNRWA, η υπηρεσία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, λογάριαζε το 1983 δύο εκατομμύρια πρόσφυγες στις περιοχές της Μέσης Ανατολής, και 700.000 από αυτούς να ζουν σε 60 καταυλισμούς του ΟΗΕ: 20 στη δυτική όχθη με 350.000 κατοίκους, 12 στο Λίβανο με 250.000 κατοίκους, 10 στην Ιορδανία με 770.000 κατοίκους, 10 στη Συρία με 230.000 κατοίκους και 8 στη λωρίδα της Γάζας με 400.000 κατοίκους.

ΑΠΟ ΤΟΤΕ πολλοί από αυτούς ισοπεδώθηκαν από τις ισραηλινές δυνάμεις...

Άνθρωποι του Κεντρικού Ισραηλινού Συμβουλίου, έστειλαν σε μυστικές αποστολές φιλο-Ισραηλινούς δημοσιογράφους ανά τον κόσμο, με εντολή να ανακαλύψουν στοιχεία κατά του Κουρτ Βαλχάιμ.

Οι φίλοι προσκείμενοι στο Ισραήλ δημοσιογράφοι έναντι αισχράς αμοιβής «χτένισαν» και την Ελλάδα. Ακόμα την χτενίζουν. Στην περίπτωση που τα στοιχεία ανακαλυφθούν το Κ.Ι.Σ. αποστέλλει αμέσως συνεργεία τηλεόρασης για την κινηματογραφική αποτύπωση των μαρτυριών.

Και βέβαια ο Ναζί Κουρτ Βαλτχάιμ, μας είναι αδιάφορος αν όχι μισητός, για τις πολιτικές και ρατσιστικές του αντιλήψεις. Το ίδιο όμως μισητή μας είναι και η τακτική της χρησιμοποίησης Ελλήνων για την εξυπηρέτηση των απώτερων σκοπών του Ισραήλ που κάθε άλλο παρά στην πολιτική αποκατάσταση στοχεύουν.

ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ ΜΠΙΛΝΤΕΜΠΕΡΓΚ

Λίγο πολύ όλοι γνωρίζουμε ότι η περίφημη Λέσχη Μπίλντεμπεργκ είναι το οικονομικό - και πολιτικό διευθυντήριο του κόσμου μας.

Παραθέτουμε, ένα πλήρη κατάλογο από ανθρώπους πήραν μέρος στη Διάσκεψη της Λέσχης Μπίλντεμπεργκ το 1985.

Ας μελετηθεί προσεκτικά ο κατάλογος. Πολλά, πάρα πολλά ονόματα γνωστά και μη εξαιρετέα διακρίνονται. Από το χασάπη της Κύπρου Κίσιγγερ, το Γάλλο Μισέλ Ζιρώ, τον Τούρκο Βεγιαζίτ, μέχρι τον Ροκφέλλερ.

συνέχεια στη σελ. 28

Κύπριοι της «Μοσάντ»

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Ανεξάρτητος», που πρόσκειται στην ΕΔΕΚ, δημοσίευσε χτες την πληροφορία ότι άνθρωποι με θέσεις κλειδιά στις κρατικές και ημικρατικές υπηρεσίες, καθώς και στα λιμάνια και αεροδρόμια της Κύπρου, έχουν στρατολογηθεί και εργάζονται τα τελευταία χρόνια για λογαριασμό των ισραηλινών μυστικών υπηρεσιών.

Ο αριθμός των πρακτόρων αυτών της «Μοσαν», προσθέτει η εφημερίδα, ανέρχεται σε 180. Και αυτοί χρησιμοποιούνται, για να συλλέγουν πληροφορίες σχετικά με τη δράση των Αράβων στην Κύπρο.

Κατά το δημοσίευμα, οι Κύπριοι πράκτορες της «Μοσάντ» επισκέπτονται το Ισραήλ, προφασιζόμενοι λόγους υγείας, προς το σκοπό να έρχονται σε άμεση επαφή με το κέντρο εκπαίδευσης της «Μοσάντ».

Απειλεί το Ισραήλ

Από την πλευρά του, το Ισραήλ κατήγγειλε στην κυπριακή κυβέρνηση ότι στην Κύπρο διαμένουν ή διακινούνται 500 περίπου Παλαιστίνιοι κομμάντος και προειδοποίησε τις κυπριακές αρχές ότι οι συνέπειες θα είναι πολύ σοβαρές, αν επιχειρηθεί οποιαδήποτε τρομοκρατική ενέργεια εις βάρος εγκαταστάσεών τους στη Λευκωσία ή σε άλλο μέρος της Κύπρου.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας «Αγών», η προειδοποίηση του Ισραήλ συνοδεύθηκε με έκφραση έντονης δυσαρέσκειας για την πολιτική της κυπριακής κυβέρνησης που «παραχωρεί άσυλο σε Παλαιστίνιους τρομοκράτες».

Είναι από χρόνια γνωστό ότι το Ισραήλ, έχει μετατρέψει την Κύπρο σε κέντρο διερχομένων πρακτόρων του.

Παράλληλα έχει εγκαταστήσει στο νησί μεγάλη ομάδα κλιμακίου της Μοσάντ για την εξυπηρέτηση των ισραηλο-αμερικανικών σκοπών.

Σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην ετήσια Σύνοδο του Ευρωπαϊκού Εβραϊκού Συμβουλίου στην Αθήνα:

- Το Ισραήλ επιθυμεί την ένωση με την ΕΟΚ.
- Εκφράζουν δυσαρέσκεια γιατί η Ελλάδα δεν έχει και επίσημα αναγνωρίσει το Ισραήλ.
- Οι Εβραίοι στη Σοβιετική Ένωση, υποφέρουν πλέον λιγότερο.
- Στη Συρία, οι Εβραίοι υποφέρουν.
- Επίσημο έγγραφο της Καθολικής Εκκλησίας, αποβλέπει στη θεώρηση του αντισημιτισμού και εκφράζονται ελπίδες, ότι σύντομα θα ξεκινήσει και επίσημος — φανερός — διάλογος μεταξύ Καθολικών και Ιουδαίων.
- Στην ΕΟΚ ειδικές ομάδες μετράνε τα κρούσματα του αντισημιτισμού. Πέρισυ τα «κρούσματα» βρέθηκαν λιγότερα από προπέρισυ.

Και όπλα από ισραηλινή βιομηχανία ετοιμαζόταν να προμηθευτεί ο κ. Λούβαρης.

Πρόκειται για τη βιομηχανία TAPIRAN με την οποία άνθρωποι του πρωθυπουργικού περιβάλλοντος είχαν έλθει σε διαπραγματεύσεις.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ;

Το όνομα Μουστάκης είναι λίαν διαδεδομένο εις τους Εβραίους της Νήσου Κερκύρας. Και φαίνεται απόλυτα ελληνικό. Τι παιγνίδια παίζει η γνώση των πραγμάτων και της ιστορίας! Και μετά εκεί που κάθεσαι και παίρνεις μια εφημερίδα να διαβάσεις θεολογικά χριστιανικά θέματα, βλέπεις την υπογραφή Μουστάκης και θεωρείς ότι είναι Έλληνας...

ΑΛΗΘΕΙΑ Ή ΜΠΛΟΦΑ;

Έξω φρενών κατά του Γιτζάκ Σαμίρ εμφανίζεται από τις στήλες του Τύπου των ΗΠΑ, ο Πρόεδρος Ρέηγκαν εξαιτίας επιστολής του κ. Σαμίρ με την οποία όχι μόνο αντιδρά για την αμερικανική επίπληξη σχετικά με τα εβραίικα έκτροπα στην Παλαιστίνη, αλλά δηλώνει: «Θα κάνουμε ό,τι νομίζουμε καλύτερο για το Κράτος του Ισραήλ και δεν δεχόμαστε υποδείξεις από κανένα!».

Λέτε να γίνονται όλα αυτά χωρίς προηγούμενη συννενόηση των ΗΠΑ με το Ισραήλ; Λέτε να εξόπλισαν οι Αμερικανοεβραίοι το Ισραήλ τόσο πολύ ώστε να του έδωσαν τη δύναμη να σηκώσει ανάστημα στα παντοδύναμα γεράκια; Λέτε να ισχύει η φήμη σύμφωνα με την οποία οι Ισραηλίτες της Αμερικής έχουν γίνει μπάχαλα και ψάχνει να βρει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα; Λέτε να ήρθε το πλήρωμα του χρόνου; Εμείς πολύ αμφιβάλουμε...

Πάντως παρά τις συστάσεις των ΗΠΑ στους Εβραίους της Σιών να σταματήσουν τις σφαγές στον άμαχο πληθυσμό, εκείνοι απάντησαν: με μια διαταγή προς τους στρατιώτες τους: «Μόλις αντιληφθείτε ότι κινδυνεύετε χρησιμοποιείστε τα όπλα!» Και βέβαια η αντίληψη των Εβραίων περί κινδύνου έχει μεγάλη γκάμα διαβαθμίσεων. Γιατί μπορεί να θεωρήσουν επικίνδυνο Παλαιστίνιο και όποιον τους στραβοκοίταξε στο δρόμο...

Σύσταση επιτροπής ιστορικών, θα εξετάσει το ζήτημα Βαλντχάιμ. Υπεύθυνος για την επιλογή των μελών της επιτροπής, θα είναι ο Ελβετός ιστορικός Κουρτς.

Αλλά οι αρχές των ΗΠΑ, δεν δίνουν άδεια στον Αμερικανό ιστορικό, ο οποίος επελέγη. Αμφιβολίες εκφράζονται αν θα δοθεί ακόμη άδεια, από εκπροσώπους της Γιουγκοσλαβίας και του Βελγίου.

Για την ώρα, μόνο για δύο μέλη είναι βέβαιη η συμμετοχή τους. Πρόκειται για τον Γερμανό ιστορικό Μέσερσμιτ και τον Ισραηλινό Βάλαχ.

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΠΗΓΗ ΚΑΙ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑΣ

Ευάγγελος Γ. Ρόζος

Όλη σχεδόν η ιστορία του Πνεύματος της ανθρωπότητας, όσο κι αν φαίνεται περίεργο κι όσο κι αν ξενίζει ή προκαλεί απορίες, είναι βέβαιο, πως ξεκίνησε από το Αιγαίο. Αν ρίξουμε μια ματιά μόνο στο χάρτη και νοερά δούμε ολόκληρο μαζί τον αιγαιακό χώρο, θα διαπιστώσουμε, πως η κλειστή αυτή αγκαλιά από θάλασσα που βρέχει τις πιο υπήνεμες ακτές του κόσμου, που την διασπούν πάμπολλα νησιά, μοιάζει κυριολεκτικά με μια φωλιά. Μια φωλιά, που οι ίδιες οι γεωγραφικές και κλιματολογικές συνθήκες την προόρισαν να γεννήσει και εκθρέψει έναν από τους καλύτερους και ίσως τον πιο τέλιο πολιτισμό της ανθρωπότητας. Με την έννοια αυτή, ο χώρος του Αιγαίου, θάλασσα και νησιά, δυτικές και ανατολικές ακτές, ως ένα ενιαίο και αξεδιάλυτο σύνολο, δεν ταυτίζεται μόνο με την ελληνικότητα, αλλά υπήρξε το λίκνο του ελληνισμού. Δεν νοείται Ελλάδα χωρίς το Αιγαίο και δεν μπορούμε να νοήσουμε την ύπαρξη του ελληνικού πολιτισμού, αρχαίου και νεώτερου, χωρίς το γεωγραφικό του πλαίσιο, το γήινο υπόβαθρό του, που είναι όλος αυτός ο γαλαζόγκριζος χώρος. Ένας χώρος υδάτινος, διπλάσιος σε έκταση της στεριανής ηπειρωτικής Ελλάδας, γεμάτος νησιά, κόλπους και αμμουδερά ακρογιάλια, εκβολές ποταμών, ακρωτήρια και μιαν επάρατη ποικιλία από ορμίσκους και βραχόσπαρτες ακτές.

Από την πρώτη κι όλας εμφάνιση του ανθρώπινου είδους στη γη η περιοχή του Αιγαίου προσέλκυσε οικιστές. Από πολύ πριν την νεολιθική εποχή χρονολογούνται τα παλαιότερα κατάλοιπα της ανθρώπινης παρουσίας σ' αυτήν. Στην Κέρο και την Σύρο, την Κέα και την Μήλο, βρέθηκαν πλούσια και αξιόλογα ευρήματα, που είναι αψευδείς μαρτυρίες μιας έντονης ζωής, που είχε τις ρίζες της στα βάθη των αιώνων. Αλλά και όταν μια ή δύο χιλιετίες αργότερα άρχισαν οι μαζικές μετακινήσεις των «ινδοευρωπαϊκών» λαών, από το Βορρά προς το Νότο, η περιοχή του ανατολικού ελλαδικού χώρου μαζί με τα νησιά του Αιγαίου αποτέλεσαν το επίκεντρο της προσοχής τους. Αν και γνωρίζουμε ελάχιστα για τους πρώτους εκείνους λαούς που κατοίκησαν την Νότιο Ελλάδα, το Αιγαίο και τα δυτικά μικρασιατικά παράλια, εκεί γύρω στα 3.000 με 2.000 χρόνια π.Χ. είναι βέβαιο πως είχαν κι όλας δημιουργήσει πυκνότατους οικισμούς, πόλεις και έναν αρκετά προηγμένο πολιτισμό, που τα ίχνη της παρουσίας του είναι παντού ολοφάνερα. Οι ιστορικοί, από έλλειψη στοιχείων και ακριβών πληροφοριών, κάνουν λόγο γενικά για «Μικρασιάτες» και «λαούς της θάλασσας». Έτσι γνωρίζουμε τους Πελασγούς, που κατοικούσαν κυρίως τη Νότιο Θεσσαλία, τους Λέλεγες και τους Κάρες, που είχαν κατοικήσει στα νησιά. Στην Κύπρο και την Κρήτη υπήρχαν οι Μίνωες, ενώ οι Χετταίοι και οι Αιγύπτιοι δέσποζαν στην ευρύτερη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου.

Εκεί στις αρχές της 2ης χιλιετίας π.Χ. — αν όχι ενωρίτερα, σύμφωνα με νεώτερες θεωρίες — εμφανίζονται στον ελλαδικό χώρο και τα πρώτα «ινδοευρωπαϊκά» φύλα, οι πρόγονοι των Ελλήνων, που πιεζόμενοι από τους Θράκες, που ακολουθούσαν και τους Ιλλυριούς, εγκαταστάθηκαν στην Νότιο Ελλάδα και, σιγά-σιγά, πέρασαν στα νησιά και την Μικρά Ασία. Στον 1,ο αιώνα π.Χ. η κατάσταση αρχίζει να σταθεροποιείται. Οι Ιλλυριοί εγκαταστάθηκαν μόνιμα στη δυτική περιοχή της Βαλκανικής, οι Θράκες στην ανατολική, ενώ οι παλαιότεροι ιθαγενείς πληθυσμοί άρχιζαν ν' αφομοιώνονται με τους επήλυδες.

Αν οι προϋπάρχοντες λαοί υπερείχαν πολιτιστικά των καινουργοφορμένων οι δεύτεροι αποδείχθηκαν ικανότεροι και με μεγάλες δυνατότητες πολιτιστικής εξέλιξης. Όχι μόνο αφομοίωσαν τον πολιτισμό τους, πήραν την γλώσσα και τα τοπωνύμια των παλαιών κατοίκων (όλες οι καταλήξεις σε -νθος και -ττος έχουν την προέλευσή τους από την γλώσσα των πρώτων κατοίκων του ελλαδικού χώρου), αλλά και γρήγορα τους ξεπέρασαν σε επινοήσεις και βελτιώσεις. Οι «ινδοευρωπαίοι» της Νότιας και Ανατολικής Ελλάδας, μάλιστα σε αντίθεση με τους συγγενείς τους των δυτικών περιοχών (Ακαρνάνες τους Αιτωλούς) ή τους βορειότερα εγκατεστημένους Μακεδόνες, που έμειναν σχετικά στάσιμοι, αναπτύχθηκαν και περισσότερο και πιο γρήγορα.

Ακριβώς στο σημείο αυτό υπεισέρχεται ο παράγων περιβάλλον. Οι ιδιαίτερα ευνοϊκές συνθήκες του αιγαιακού χώρου, οι κλιματολογικές συνθήκες, οι ανοιχτοί ορίζοντες, οι εύκολες δυνατότητες συγκοινωνιακής προσπέλασης των νησιών άλλαξαν σταδιακά την νοοτροπία των άξεστων εκείνων μεταναστών. Από φοσκοί και γεωργοί μεταβλήθηκαν σε ναυτικούς και τεχνίτες, έμπορους και καλλιτέχνες. Κι αυτό δεν θα γινότανε, αν δεν είχαν φτάσει έως εκεί, στα παράλια της Νότιας Ελλάδας και τα νησιά του Αιγαίου. Εκεί ακριβώς συντελέσθηκε η πολιτιστική τους μεταμόρφωση. Μέσα σε λίγους αιώνες οι άξεστοι ως τότε κατακτητές, νομάδες και μισοάγριοι, μεταβλήθηκαν σταδιακά σε Έλληνες (Ούλριχ Βίλκεν, «Αρχαία Ελληνική Ιστορία», ελληνική έκδοση «Παπαζήση», σελ. 30-34).

Απ' αυτούς, στην εποχή των αποικισμών, λίγο αργότερα, ξεχώρισαν τα τρία μεγάλα φύλα, που διαδοχικά αυλάκωσαν τον ελλαδικό χώρο, πέρασαν από τα νησιά στα μικρασιατικά παράλια και δημιούργησαν τον τελευταίο μεγάλο αιγαιακό πολιτισμό, αυτόν που όλοι σήμερα γνωρίζουμε ως κλασικό ελληνικό πολιτισμό. Πρώτοι οι Ίωνες, αμέσως μετά την κατάρρευση της μινωικής αυτοκρατορίας και την παρακμή των μηκυναϊκών κρατών, το σβήσιμο της αυτοκρατορίας των Χετταίων (γύρω στα 1190), άρχισαν να απλώνονται προς τα παράλια της Μικράς Ασίας. Τους ακολούθησαν οι Αιολείς ή Αχαιοί (κατά τον Όμηρο) και τελευταίοι ακολούθησαν οι Δωριείς.

Δεν θα έρθουμε σε λεπτομέρειες. Αυτό που θέλουμε να δείξουμε είναι τούτο: Το φυσικό περιβάλλον του ευρύτερου υδάτινου και στεριανού αιγαιακού χώρου στάθηκε αποφασιστικός παράγοντας στην διαμόρφωση των ελληνικών χαρακτηριστικών και γνωρισμάτων. Ο φυσικός διαμερισμός του εδαφικού χώρου, τα ψηλά βουνά, τα βαθιά ποτάμια ευνόησαν τον πολιτικό διαχωρισμό και την δημιουργία μικρών αυτόνομων κρατιδίων. Οι ίδιοι φυσικοί και κλιματολογικοί συντελεστές έκαναν τον χαρακτήρα των Ελλήνων άστατο, αψίκορο, ευμετάβλητο και ευέξαπτο. Ο ατομισμός, η φαντασία, η ευρηματικότητα, το φιλοπερίεργο είναι ιδιότητες, που καλλιεργήθηκαν και αναπτύχθηκαν κυρίως μέσα στον αιγαιακό φυσικό περίγυρο, που ευνοούσε τέτοιες ψυχικές διαμορφώσεις.

Χωρίς αμφιβολία αυτό που λέμε σήμερα «ελληνικό πνεύμα» είναι το αποτέλεσμα μιας σπάνιας, θάλεγα μοναδι-

κής και οπωσδήποτε ευτυχισμένης συγκυρίας. Κάπου εκεί, ανάμεσα στον 8ο και 5 π.Χ. αιώνα, ένας βιολογικά προικισμένος λαός όλος υγεία και με γερές καταβολές και απεριόριστες δυνατότητες προσαρμοστικότητας και εξέλιξης έδωσε μια καταφατική απάντηση στην πρόκληση του φυσικού περίγυρου. Απ' αυτήν την αντιπαράθεση γεννήθηκε ο μεγάλος ελληνικός πολιτισμός, γέννημα του ιωνικού κυρίως πνεύματος, του αιγαιακού χώρου και της εποχής. Ήταν ένας πολιτισμός ολότελα καινούργιος και ριζικά διαφορετικός από τους προϋπάρχοντες, που επάνω τους στηρίχθηκε, χωρίς όμως και να τους μιμηθεί. Ήταν, πάνω απ' όλα, ένας πολιτισμός θαλασσινός, που διαμορφώθηκε ύστερα από μια μακροχρόνια πάλη με τα κύματα και τους αέρηδες. Ήταν ακόμα το δημιούργημα ελεύθερων και απροκατάληπτων ανθρώπων, που ποτέ δεν απομονώθηκαν και ήταν ταξιδιώτες, έμποροι και ναυτικοί.

Αν θέλαμε να διατυπώναμε μερικούς ορισμούς για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, θα ήταν επιβεβλημένο, πρώτα- πρώτα, να επισημάνουμε μερικές ιδιότητές του, που τον έκαναν να ξεχωρίζει απόλυτα απ' όλους τους πριν απ' αυτόν αλλά και από εκείνους των άλλων λαών της ίδιας εποχής. Η πολυμέρεια και η πληρότητα, η ενότητα και η πολυτυπία ήταν οι πιο ουσιώδεις. Ακριβώς γιατί οι Έλληνες ήταν το προϊόν της βαθμιαίας συγχώνευσής τους με όλους τους προϋπάρχοντες λαούς, ο πλιτισμός τους παρουσίαζε μεγάλη ποικιλία και πολυμέρεια. Γι' αυτό και οι καλλιτεχνικές τους ανησυχίες βρήκαν την έκφρασή τους όχι μόνο στον ιωνικό ρυθμό αλλά και το δωρικό (αργότερα και στον κορινθιακό). Γι' αυτό και η γλώσσα τους είχε πολλές παραλλαγές αφού άλλη ήταν η δωρική κι άλλη η ιωνική διάλεκτος, η αιολική και η μακεδονική για να περιορισθούμε στις κυριότερες.

Αλλά και οι μεταξύ τους δεσμοί αισθημάτων, γλώσσας και κουλτούρας ήταν κειμενόμενοι χαλαροί όσο και στέρεοι. Λάτρευαν τους ίδιους θεούς, αλλά με διαφορετική ένταση και διαφορετική προτεραιότητα στην απονομή των τιμών, που ποίκιλε από τόπο σε τόπο και από πόλη σε πόλη. Από τ' άλλο μέρος, η θρησκεία τους αποτελούσε μια κοινή κληρονομιά. Ξεκινούσε από την κοινή τους φυλετική καταγωγή, ενώ η πολιτική και κοινωνική τους οργάνωση ήταν μια σειρά από νεωτερισμούς σε σχέση με την προϋπάρχουσα. Η πόλη - κράτος ήταν μια ιδιαίτερη σύνθεση καθαρά ελληνική. Η σημασία της για το μέλλον του πολιτισμού αποδείχθηκε ανυπολόγιστη. Ήταν ταυτόχρονα η υλική βάση αλλά και το ιδανικό της κοινωνικής τους συμβίωσης, που στηριζόταν στην αμοιβαιότητα των συμφερόντων, τον σεβασμό της προσωπικότητας και την ελευθερία.

Η τέχνη τους και η επιστήμη τους, τέλος, ήσαν στενά δεμένες με την πρακτική ζωή. Την κάλυπταν και την εξυπηρετούσαν κατά τον ιδανικότερο τρόπο. Η γλυπτική και η αρχιτεκτονική τους, αν και ξεπήδησαν αρχικά από τις ανάγκες της κατοικίας για τους θεούς και τους ανθρώπους, πήραν στη συνέχεια απίθανες προεκτάσεις.

Η πιο πρωτότυπη, ωστόσο, σύλληψή τους ήταν η φιλοσοφία. Ήταν η πρώτη προσπάθεια του ανθρώπου να βάλει σε τάξη τον κόσμο γύρω του, να εναρμονίσει τη θέση του σε σχέση με τις φυσικές του λειτουργίες και να ελέγξει όσο τούτο ήταν δυνατό, το άμεσο και το απώτερο περιβάλλον του.

Βέβαια η φιλοσοφία τους είναι προϊόν ελεύθερης διανοητικής κατεργασίας, χωρίς περιορισμούς ή θρησκευτικές προκαταλήψεις. Για πρώτη φορά έγινε τότε ο διαχωρισμός φιλοσοφίας και θρησκείας, που βρέθηκαν να βαδίζουν παράλληλα, χωρίς η μια να θέλει να επικαλύπτει ή να υπαγορεύει τις θελήσεις της στην άλλη.

Αλλά το μέγιστο επίτευγμα του αιγαιακού ελληνικού πολιτισμού δεν είναι ότι γέννησε την φιλοσοφία, όσο το περιεχόμενο, το βάθος και οι προοπτικές που της έδωσε. Όντας το ελεύθερο προϊόν μιας ολόδροσης και εφηβικής σκέψης η ελληνική φιλοσοφία δεν είχε τίποτα το συμβατικό, το δογματικό και το από πρωτύτερα προκαθορισμένο. Ο ελληνικός στοχασμός απλώνονταν με άνεση και περιέργεια και αγκάλιαζε το σύμπαν δίνοντας τις πιο πρωτότυπες και ευφυείς ερμηνείες στην δομή και την λειτουργία του.

Αυτές οι διανοητικές συλλήψεις της κοσμικής λειτουργίας, οι κοσμολογικές θεωρίες, χωρίς αμφιβολία ήταν κάτι το τελείως καινούργιο στην ιστορία του ανθρώπου. Για πρώτη φορά μερικοί μεγαλοφυείς άνδρες από την Ιωνία προσπάθησαν χωρίς παρωπίδες και θρησκευτικές προκαταλήψεις, χωρίς όργανα μέτρησης ή άλλα βοηθήματα, να δώσουν γενικές ή μερικές απαντήσεις στο πρόβλημα του χώρου και του χρόνου, της ζωής και της ύπαρξης. Κίνητρο όλων αυτών των προσπαθειών η περιέργεια.

Προϋπόθεση η ανιδιοτελής έφεση για την έρευνα και την αναζήτηση της αλήθειας. Οι φιλόσοφοι της Μιλήτου και πρώτα ο Θαλής και ο Αναξίμανδρος με τον Αναξιμένη, έδωσαν επιστημονικές εξηγήσεις στα φυσικά φαινόμενα κι έβαλαν τις βάσεις της αστρονομίας με τις ευφάνταστες θεωρίες τους. Οι Έλληνες γενικά ήταν οι πρώτοι άνθρωποι που είχαν σοβαρές απορίες, που προσπάθησαν να δώσουν απαντήσεις και εξηγήσεις στα φαινόμενα. Ήταν ακόμα αυτοί, που πρώτοι βίωσαν έντονα τον κόσμο γύρω τους και απόκτησαν συνείδηση της ανεπανάληπτης μοναδικότητάς τους μέσα σ' αυτόν. Η διανοητική τους ώθηση είχε άλλωστε τα πιο ευγενικά κίνητρα. Καμμιά υλική σκοπιμότητα, κανένα κέρδος, καμμιά πρακτική ή άλλη ωφελιμιστική αντίληψη δεν έσπρωξε τους ανθρώπους αυτούς να «σπάσουν» τις καθιερωμένες ερμηνείες, που βασίζονταν ως τότε σε πρωτόγονες θρησκευτικές και μυθολογικές πεποιθήσεις ολότελα αβασάνιστες και συμβατικές.

Μέσα και πέρα από τους μύθους, τις εξηγήσεις των μάγων και των αστρολόγων, τις θολές και μπερδμένες, μεταφυσικές και σκοτεινές θεωρήσεις των λογής - λογής ιερατείων οι Έλληνες προχώρησαν σ' ένα χωρίς προηγούμενο ξεκαθάρισμα.

Με επίκεντρο την Μίλητο, το μεγάλο ιωνικό κέντρο εμπορίου και αποικισμού, που συγκέντρωνε επισκέπτες και συναλλασσόμενους απ' όλον τον τότε γνωστό κόσμο της ανατολικής Μεσογείου, η ελληνική σκέψη διαμορφώθηκε με μια μοναδική ευλυγισία και πρωτοτυπία. Οι προσπάθειες των πρώτων Μιλησίων φιλοσόφων να εξηγήσουν τον κόσμο διέφεραν σε τρία βασικά σημεία από κάθε άλλη προηγούμενη προσπάθεια.

Φέρνανε, πρώτα - πρώτα, την σφραγίδα της ατομικότητας. Όπως και

2. Κυκλαδικό αγγείο με ζωγραφιστή διακόσμηση από κύκλους και σπείρες.

3. Στό αγγείο αυτό τά πουλιά αποτελοῦν τό κύριο θέμα στή σύνθετη διακόσμησή του.

όλες οι άλλες δημιουργίες του ελληνικού πνεύματος, ήταν προσωπικά δημιουργήματα επώνυμων και γνωστών δημιουργών. Η ανατολίτικη «επιστήμη», αντίθετα, ήταν το προϊόν μιας ανώνυμης και κλειστής κάστας.

Μια άλλη βασική διαφορά της ελληνικής συμβολής στην προώθηση της ανθρώπινης σκέψης ήταν η μεθοδολογία τους, ο τρόπος προσέγγισης του αντικειμένου τους, που εδώ για πρώτη φορά ήταν καθαρά επιστημονικός. Οι παρατηρήσεις τους ευρύνθηκαν με το πείραμα και πλουτίσθηκαν με μια σειρά από μεγαλοφυείς υποθέσεις και αφετηριακές διαπιστώσεις. Θυμίζουμε εκείνη του Παρμενίδη: «Τίποτε δεν γεννιέται από το τίποτα»· το άλλο εκείνο του Εμπεδοκλή: «Τίποτα δεν μπορεί να συμβεί χωρίς λόγο, όλα γεννιούνται από κάτι το συγκεκριμένο και την αναγκαιότητα»· και το θεμελιακό του Ηράκλειτου για το συνεχώς εξελισσόμενο και αέναα μεταβαλλόμενο: «Τα πάντα ρει».

Όλα αυτά είναι μεγαλοφυείς συλλήψεις και θεμελιακώς προϋποθέσεις - βάσεις για οποιαδήποτε έρευνα. Σ' αντίθεση με τους Χαλδαίους αστρονόμους και τους άλλους ανατολίτες και Αιγύπτιους «σοφούς», που αποθήκευαν γνώσεις χωρίς νάναι σε θέση να τις ερμηνεύσουν ή που τις χρησιμοποιούσαν για φανταστικές και θρησκευτικές

κατασκευές, οι Έλληνες διανοητές, εμπνεόμενοι από την καθαρότητα του ελληνικού ορίζοντα, αγωνίστηκαν να κατανοήσουν τον κόσμο σαν ένα κόσμο ανθρωποκεντρικό, λογικό με σύστημα και ενότητα διάρθρωσης. Και στην προσπάθειά τους αυτή επέδειξαν μια ακλόνητη εμπιστοσύνη και μια τόλμη και ένα θάρρος πρωτοφανέρωτα. Προχωρώντας ακόμα περισσότερο στην λογική επεξεργασία των στοιχείων τους άρχισαν ν' αναζητούν αρχές και νόμους πάνω στη φύση. Μόνο έτσι κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν την πραγματική θεωρία της έκλειψης, της σφαιρικότητας της γης, την κίνησή της, όπως και την κίνηση των άλλων πλανητών.

Η επιθυμία και η τάση τους να βρουν ενότητα και αρχές στην ασταμάτητη ποικιλία της φύσης πήρε τη μορφή της έρευνας για την πρωταρχική ουσία, που παραμένει αναλλοίωτη και είναι αυτή που βάζει σε κίνηση όλα τ' άλλα. Αυτή την πρωταρχική ουσία, που αποκλήθηκε «φύσις», ο Θαλής της βρήκε στο νερό. Άλλοι είπαν, πως είναι ο αέρας (Αναξιμένης) ή η φωτιά ή ένας συνδυασμός ή η αρμονία των αντιθέτων αρχών (Ηράκλειτος).

Δεν θα έρθουμε σε λεπτομέρειες γύρω από την διδασκαλία των πρώτων Ιώνων δασκάλων της ελληνικής φιλοσοφίας, που υπήρξαν και οι θεμελιωτές της ελληνικής και παγκόσμιας διανόησης και σκέψης. Αυτό που θέλουμε εδώ να δείξουμε είναι η κοινή αιγαιακή της καταγωγή. Ακόμα και αυτή η ποικιλία της, η πολυμέρεια και η πολυμορφία των ερμηνειών και των εξηγήσεων αντιστοιχεί στην μορφολογική ποικιλία του αιγαιοπελαγίτικου χώρου. Οι άνθρωποι που σκέφθηκαν όλα αυτά τα πράγματα δεν είχαν μπροστά τους κλειστούς ορίζοντες, δεν ζούσαν σε περιοχές γεμάτες σύννεφα, ομίχλες και βουνά. Η καθαρότητα και η διαφάνεια της ατμόσφαιρας, η δυνατότητα μιας άνετης και συνεχούς θέασης των ουράνιων σωμάτων και των φαινομένων διευκόλυνε τις παρατηρήσεις τους και απόθεσε την σφραγίδα της σαφήνειας στα συμπεράσματά τους.

Αλλά κάτι τέτοιο, μια τόσο ιδεώδης φωτεινότητα και καθαρότητα της ατμόσφαιρας, μόνο στον αιγαιακό χώρο υπάρχει. Μόνο στον ευνοημένο αυτό μιχτό χώρο, θαλάσσιο και στεριανό, με την απέραντη ποικιλία των ακτών, την μοναδική ποικιλία της πανίδας και της χλωρίδας, την άνεση να τρέφει και ν' ανασταίνει ζωές, την ανεπανάληπτη φυσική ομορφιά, επέτρεψαν στους Έλληνες ν' ανεβάσουν την ίδια τους την ύπαρξη σ' ένα επίπεδο πέρα και πάνω από το υλικό και το χοϊκό, που τους έδενε ως τότε με την μιζώρια της εφήμερης φύσης τους. Σ' ένα κυριολεχτικά προνομιούχο και από κάθε άποψη υπερέχοντα χώρο, με τις πιο ιδανικές συνθήκες βίωσης και ανάπτυξης, που ήταν, τότε, το Αιγαίο, οι Έλληνες κάτοικοί του έγιναν συνειδητοί φορείς κάθε υψηλής και ωραίας ιδέας, που, σε τελική ανάλυση, είναι συνώνυμη και ταυτόσημη με την ελληνικότητα.

Στον ίδιο χώρο και κάτω από τις ίδιες κλιματολογικές και φυσικές επιδράσεις ο οποιοσδήποτε ξένος δεν μπορούσε παρά να μεταβληθεί, αργά ή γρήγορα, σε Έλληνα. Να πάρει, δηλαδή, τις θεμελιακές εκείνες ιδιότητες της ελληνικότητας, που είναι η αίσθηση του μέτρου και των αναλογιών, η καλαισθησία, η σαφήνεια, η αγάπη για την γνώση, η περιέργεια, η φιλοκαλία, το αδογμάτιστο, ο έρωτας για την ελευθερία και την αλήθεια, το πάθος για την ακρίβεια και την καθαρότητα στις μορφές και τις ιδέες.

Η ελληνικότητα σε τελική ανάλυση δεν ήταν και ούτε είναι κάτι το βιολογικό, κάτι που κληρονομιέται από γενιά σε γενιά. Είναι, πολύ περισσότερο, κάτι που μπορεί ν' αποκτηθεί απ' οποιονδήποτε που είναι σε θέση να νοιώσει την ομορφιά, να πάρει ελληνική μόρφωση, να ζήσει και να βιώσει ελληνικά. Εδώ μπορούμε να προσθέσουμε και τούτο το ουσιώδες: Έλληνας «γίνεται» και εκείνος που μπορεί να έρθει και να ζήσει στο Αιγαίο. Ναι, για να γίνει κτήμα του οποιοδήπτε η ελληνικότητα, να συνυφανθεί μέσα του, με την ψυχή και το είναι του όλο εκείνο το πυκνό πλέγμα από αξίες, ιδιότητες και αρετές, χρειάζεται η μακρόχρονη βίωση στο ελληνικό περιβάλλον, στον ελληνικό φυσικό χώρο, που δεν είναι άλλος από τον ευρύτερο αιγαιοπελαγίτικο.

Δεν είναι τυχαίο, πως οι αυθεντικότεροι εκφραστές της ελληνικότητας, στην αρχαιότητα, τα περισσότερα και τα καθαρότερα μυαλά σ' όλους τους τομείς (τέχνη, επιστήμη, φιλοσοφία, πολιτική...), όλοι εκείνοι που σφράγισαν με τις αρετές αλλά και τις αδυναμίες τους την ελληνικότητα, γεννήθηκαν σε χώρες και περιοχές γύρω και μέσα στο Αιγαίο. Στις μεγάλες πόλεις της Ιωνίας, στα παράλια της Μακεδονίας, στα νησιά, στα ελλαδικά ακρογιάλια είδαν για πρώτη φορά το φως του ήλιου οι περισσότεροι απ' αυτούς, που διαμόρφωσαν την έννοια της ελληνικότητας και της έδωσαν την μοναδική και ανεπανάληπτη ιδιοτυπία της. Ας θυμίσουμε ενδεικτικά τον Θαλή και τον Ηράκλειτο, τον Αναξίμανδρο και τον Αναξιμένη, τον Δημόκριτο και τον Αριστοτέλη, τον Ηρόδοτο και τον Θουκυδίδη...

Αλλά ας σταματήσουμε εδώ. Από εκείνα που είπαμε, εκείνα που αφήσαμε να εννοηθούν, αλλά και απ' όσα παραλείψαμε γίνηκε, νομίζουμε, απόλυτα σαφές, πως χωρίς το Αιγαίο, την καρδιά και τους πνεύμονες του ελληνισμού, αυτό που είμαστε σήμερα, αυτό που μας κάνει περήφανους για το παρελθόν μας, δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Το Αιγαίο, καθοριστικά και απόλυτα, προσδιόρισε, μια για πάντα, την πολιτιστική μας ταυτότητα και προδιέγραψε τα κύρια και διαγώνια γνωρίσματά της. Χωρίς, τέλος, την θάλασσα του Αιγαίου τα πανέμορφα νησιά, που, θάλεγε κανείς, πως επιπλέουν επάνω της, όπως τα μέλη του ακρωτηριασμένου Θεού, η ζωή μας θάταν περιορισμένη, κλειστή και μίζερη.

Το Αιγαίο ήταν, είναι και θα είναι τ' ανοιχτά χέρια του ελληνισμού, που απλώνονται φιλικά για να δώσουν αλλά και να πάρουν, να ενώσουν και να γνωρίσουν, να συμφιλιώσουν και να πλησιάσουν τους άλλους λαούς. Έτσι το Αιγαίο δεν ήταν μόνο το λίκνο όπου γεννήθηκαν αμέτρητοι πολιτισμοί και οι πιο πρωτότυπες και υψηλόπνοες ιδέες, αλλά κι ο χώρος όπου η φαντασία και η λογική, το μέτρο και η ομορφιά βάδισαν χέρι με χέρι. Εδώ οι λαοί είχαν την ευκαιρία να γνωρίσει ο ένας τον άλλον καλύτερα και να συνειδητοποιήσουν την κοινή τους μοίρα. Γεμάτο ιερά και ναούς άλλοτε, ας ξαναγίνει πάλι ο συνδετικός κρίκος που θα φέρει κοντά τους τόσο εχθρικούς μεταξύ τους λαούς και θ' απαλύνει την αδιαλλαξία και την μισαλλοδοξία τους, το μίσος και την προκατάληψη, που τόσο τους έχουν δηλητηριάσει οι ηγέτες τους και όλοι εκείνοι που έχουν συμφέρον να τους κρατούν σε αδιάκοπη αντιπαράθεση.

Ο ΜΕΤΑΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

Ελάχιστοι –μετρημένοι «στα δάχτυλα»– κατανοούν τη μία και μοναδική αιτία του πρωτόγνωρου σημερινού κοινονικοπολιτικού - κοινωνιολογικού - πολιτιστικοψυχολογικού βαλτώματος. Ποια είν' αυτή η αιτία; Απλά ο μεταελληνικός πολιτισμικός κύκλος έχει διαγράψει ήδη τη τροχιά του. Τα όποια αποθέματα αντοχής του εξαντλήθηκαν. Αδιάψευστη απόδειξη; Η χωρίς προσχήματα προσπάθεια υποθιβασμού τ' ανθρώπου σ' επίπεδο άβουλου «κλωνιστικού αντίγραφου». Κι ένας «πολιτισμός» που καταλήγει σ' ένα τόσο χυδαίο ακραίο στίγμα –ως προς την αντιμετώπιση των όσων συνεπάγεται ο όρος «Άνθρωπος» –δε μπορεί να 'ναι τίποτ' άλλο παρά ένας ετοιμοθάνατος πολιτισμός. Κι αυτό γιατί το τέτοιο στίγμα αποτελεί το τελικό εξαρτημένο σκίρτημα των μηχανισμών άμυνας των εποχικών θεματοφύλακών του: Δηλαδή της όποιας άρχουσας φάρας του όποιου κράτους. Τελικά: Εκείνο ακριβώς που πρέπει να χωνέψει ο «απλός» λαός **μας** είν' ακριβώς αυτό. Τα κάθε λογής καθεστώτα, όπως κι όλες οι φαινομενικά άκρως αντίθετες ιδεολογίες, αποτελούν παράγωγα της ίδια πολιτισμικής μήτρας.

Λοιπόν οι απαρχές διαμόρφωσης τούτης της πολιτισμικής μήτρας εντοπίζονται χρονικά στα μέσα με τέλη του 4ου αιώνα μετά τη χριστιανική χρονολογία. Μ' άλλα λόγια όταν σβήνουν κι οι τελευταίες χλωμές ανταύγειες του δολοφονημένου «ύπουλα» ελληνικού πολιτισμού. (Μηχανιστικές ερμηνείες; Μηχανιστικές «αναλύσεις» κάνουν αυτοί που αντικαταστούν το Θεό με την διαλεχτική αιτιοκρατία. Ή μάλλον με τη θεοποίηση της εξλιχτικής ελπίδας. «Ο Χριστιανισμός διαθέχθηκε φυσιολογικά τον αρχαίο κόσμο που 'χε παρακμάσει». Η μεταφυσική στην αποθέωσή της. «Ένα βήμα μπρος ο Χριστιανισμός». Και τα 1500ετή βραχώδη σκοτάδια του Μεσαίωνα; Δε βαριέσαι). Εν πάση περιπτώσει χρειάζεται να πούμε πως η δολοφονία του ελληνικού πολιτισμικού κύκλου ήταν τ' αποτέλεσμα μιας στενής «αριστοκρατικής» συνωμοσίας. Μια συνωμοσία της οποίας οι βάσεις τέθηκαν στα 68 μ.τ.χ.χ. με τη δολοφονία του Νέρωνα. Ολοκληρώθηκε δε γύρω στα 200 μ.τ.χ.χ. με το δια πυρός και σιδήρου ξερρίζωμα του Νερωνισμού. Το τι αντιπροσώπευε ο Νερωνισμός το 'χουμε ήδη αναλύσει εξονυχιστικά στο έργο μας «Νέρων και Χριστός: Η αληθινή καταγωγή του χριστιανισμού». Ο Νερωνισμός στοιχειοθετούταν από 'να μείγμα των προοδευτικότερων ενατενίσεων της Ελληνικής φιλοσοφίας αφενός. Της τρομαχτικών διαστάσεων δυναμικής, που απελευθέρωσε η παραγωγική συνεννόηση ανάμεσα στους δούλους, τους πληθείους και τις νέες τάξεις που γεννοβόλησε η επέχταση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, αφετέρου. Έχοντας σύστημα αναφοράς τις πανανθρώπινες προεχτάσεις της ελληνικής Συνείδησης, οι «απλοί» λαοί της Ανατολικής Μεσόγειου κύρια ήταν έτοιμοι να πυροδοτήσουν το νέο ανθρώπινο άλμα προς τα μπρος. Βασικός άξονας του νέου αυτού ελληνογεννούς πολιτισμού; Ο ανθρωποκεντρισμός: Δηλ. ο **Άνθρωπος**. Έτσι βλέπουμε να καταργούνται επί Νέρωνα οι δουλοχτητικές σχέσεις παραγωγής. Στον Ιστορικό στίβο εισβάλλει η ελεύθερη δουλοπαροικία. Είπαμε. Κεντρικός όσο κι αμετακίνητος άξονας στ' όλο πράγμα ο Άνθρωπος. «Μοιραίο» επακόλουθο; Η χειραφέτηση - αυτοπραγμάτωση τ' ανθρώπου. Ταυτόχρονα η Ελλάδα τείνει να γίνει ο αμφαλός του νέου κόσμου. Ο Νέρωνας την επισκέφτεται πολλές φορές. Τα ευεργετήματά του στους Έλληνες –απόδωση ελευθερίας σε σχέση με την επικυριαρχία της Ρώμης, χάρισμα φόρων κλπ– αποδείχνουν πως αντιμετωπίζει την Ελλάδα σαν φυσικό κέντρο του νέου πανανθρώπινου κόσμου. Αλλά εκείνο που 'χει κολοσσιαία σημασία έγκειται στην ολόψυχη αποδοχή των Νερωνικών καλεσμάτων απ' το σύνολο του ελληνικού λαού. Όχι μόνο ανταποκρίνεται θετικά σ' αυτά τα καλέσματα αλλά προχωρεί πολύ πιο πέρα. Θεοποιεί το Νέρωνα. Κοντολογής ο τελευταίος, διαθέτει την εν λευκώ εξουσιοδότηση, της ιδεολογικής κοίτης των οραματισμών του. Έτσι εξασφαλίζει και την ενεργό συμμετοχή των «ελληνιστικών» λαών της Ανατολής και της Μικράς Ασίας. Αυτό σήμαινε πως ο νέος κόσμος θα ονομαζόταν... Ελλάδα. (Διόλου απίθανο η εκλογή του ελληνικού Βυζάντιου απ' τον Κωνσταντίνο να προοριζόταν αρχικά για παραπλάνηση των λαών της Ανατολής ως προς τη δήθεν ελληνογεννή ταυτότητά του). Τ' ότι έτσι έχουν τα πράγματα μας αποδείχνεται περίτρανα απ' την παλλαϊκή εξέγερση των ελλήνων στα 98 μ.τ.χ.χ. η οποία ξεκίνησε απ' τον ψευδο-Νέρωνα της Κορίνθου κι η οποία συγκλόνισε συνθέμελα τη τότε Ρώμη. Πιο συγκεκριμένα, ένας δούλος της Κορίνθου εμφανίστηκε σαν ο «αναστημένος» Νέρωνας που 'χε «επιστρέψει» προκειμένου να τιμωρήσει τους εκμεταλλευτές του λαού. Γρήγορα η επανάστασή του πήρε πανελλήνιες διαστάσεις: Καθώς τρέξαν να ενταχτούν υπό τη σημαία του «Έλληνα-Νέρωνα» όλα τα ελληνικά «χαμηλά» στρώματα. Διατυμπανιζόμενος στόχος; Το χτίσιμο ενός «Νερωνικού - ελληνογεννούς κράτους δικαίου».

Τελικά – όπως υπογραμμίσαμε ήδη – τόσο ο Νέρων κι ο νερωνισμός όσο κι η ιδέα του πανανθρώπινου Ελληνικού έθνους κατακρεουργούνται βάρβαρα απ' τις κατά τόπους παλιές «αριστοκρατίες». Τα μέλη τους μετατρέπονται στην αρχή σε σφαγείς κάθε λαϊκής κατάχτησης. Σε «πρωθιερείς» του μεταελληνικού κύκλου στη συνέχεια. Με τη σταθεροποίηση της Ανατολικής Αυτοκρατορίας οι λέξεις «Ελλάδα», «Ελληνικός πολιτισμός» κλπ. καταντούν απογορευμένες έννοιες. Κύριο μέλημα των «αριστοκρατών» ηγετών; Η ανηλεής καταστροφή κάθε τι ελληνικού. Είτε ναός είν' αυτό είτ' έργο τέχνης είτε γραφτό. Παράλληλα η ιστορική αλήθεια πλαστογραφείται ανενδοίαστα στα νέα γραφτά που αντικαταστούν τα κατεστραμμένα. Οι φλογες οι οποίες ζώνουν τη βιβλιοθήκη της Αλεξάντρειας –όπως και κάθε βιβλιοθήκη– σκοπό έχουν ν' αφανίσουν μέσα στα σκοτάδια της σιωπής ο,τιδήποτε ελληνικό. Μ' αυτόν το τρόπο μεγάλα τμήματα της ιστορίας **μας** πετιούνται στη λήθη που παράγει η σιωπή. Γι' αυτό κι είμαστε στα πλαίσια της ψυχρής αντικειμενικότητας, όταν επισημαίνουμε τα εξής:

Πρώτο: Η εξόντωση του νέου ελληνογεννούς παλλαϊκού άλματος προς τα μπρος και των εκφραστών του επιτυγχάνεται με καθαρά συνωμοτικά μέσα. Αυτοί οι οποίοι συνωμοτούν είναι τα πλέον σάπια τμήματα των μεσογειακών ολιγαρχιών. Τ' ότι επιβάλλονται οφείλεται σε δυο παράγοντες. Α΄ Καταφέρνουν και δολοφονούν μέσω μιας συγχρονισμένης συνωμοσίας τόσο τον εμπνευστή του εγχειρήματος Νέρωνα όσο και τους κατά περιοχή ηγέτες του. Β΄ Από κει κι ύστερα τ' όλο πράγμα δε μπορούσε να 'χει άλλη εξέλιξη απ' την ωμή σφαγή του οράματος. Δοσμένου πως οι «αριστοκράτες» διαθέταν τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής. Αντίθετα τ' «όραμα» αντιπαράθετε τ' άοπλα γυναικόπαιδα των «απλών» λαών της μεσογειακής λεκάνης.

Δεύτερο: Τα παραπάνω μας υποδείχνουν κάτι το καταλυτικό. Ότι δηλαδή η έννοια «συνωμοσία» αποτελεί τη πεμπτουσία του νέου ολοκληρωτικά αντιλαϊκού στάτους κβό που εδραιώνεται μετά τη σφαγή του ελληνογεννούς οράματος. Ταυτόχρονα το λυσσαλέο κατακρεούργημα των Ελληνικών καλεσμάτων αντικαθρεφτίζει πεντακάθαρα μια αγχώδη «αριστοκρατική» προσπάθεια: Να περιοριστεί η έχταση της αιώνιας δεξαμενής, απ' την οποία αντλούσαν ιδεολογικά επιχειρήματα αμφισβήτησης της

ολιγαρχικής δολοφονικότητας, όλοι ανεξαίρετα οι «απλοί» λαοί. Κατά συνέπεια ο ανθελληνικός χαραχτήρας του «νέου» πολιτισμικού κύκλου, «νομιμοποιεί» πλήρως τον ορισμό «μεταελληνικός» που του αποδώσαμε.

Τρίτο: Η καταστροφή εκατομμύριων ελληνικών χειρόγραφων, έριξε στη λήθη μεγάλα τμήματα της Ελληνικής ιστορίας: Χωρίς να εξαιρείται κι η πιθανότητα της καταστροφής απτών – γραφτών και μη – αποδείξεων ενός ελληνικού «ουτοπικού» παρελθόντος. (Κάτι που ίσως να μας εξηγούσε τη παγκόσμια απήχηση των όποιων ελληνικών διαθημάτων). Τέλος πάντων όπως και να 'χει το πράγμα, στην ιστορία της αρχαίας Ελλάδας υπάρχουν μερικά ευδιάκριτα κενά. Π.χ. η περίπτωση της Ατλαντίδας. Ο Πλάτωνας ισχυρίζεται πως είν' οι Αιγύπτιοι ιερείς αυτοί που ενημερώνουν το Σόλωνα για την ύπαρξή της. Κι όμως: Δεν βρέθηκε ούτ' ένα Αιγυπτιακό κείμενο που να τη μνημονεύει. Όσο για τη περίφημη αντίρρηση του Αριστοτέλλη; Αν δεν υπαγορεύεται από πολιτικά κίνητρα, γιατί να μη βρισκόμαστε σε μια ακόμα αναίσχυντη ένθετη πλαστογράφηση; Τα έργα του Τάκιτου και του Σουετώνιου έχουν πολλά να μας πουν. Είτ' έτσι είτ' αλλιώς ο μεταελληνικός κύκλος εισάγει στην ιστορική κονίστρα τον πιο σκοταδιστικό τύπο άμυνας. Κι αυτός δε θα μπορούσε να λεχτεί διαφορετικά από «συνωμοσία της σιωπής».

Ωστόσο ο μεταελληνικός κύκλος δεν αποτελούσε παράγωγο κοσμοϊστορικών συγκρούσεων κι αντιθέσεων. Το πολιτικοθρησκευτικό του σύστημα αναφοράς τ' οποίο επέβαλλε με την ωμή βία δε σφυρηλατήθηκε μέσα στο εξαγνιστικό καμίνι των λαϊκών διεργασιών. Ήταν προϊόν μιας «αριστοκρατικής» συνωμοσίας απογυμνωμένο απ' οποιαδήποτε αξιόλογη φιλοσοφική ιδέα. Τα μόνα πρόσφερα δεκανίκια προκειμένου να εξωραϊστεί κάπως δεν ήταν δυνατό να βρεθούν αλλού απ' την ελληνική φιλοσοφία. Αλλά έστω κι έτσι ο Ελληνισμός απόδειχνε την αθανασία του. Ταυτόχρονα αποδειχνόταν και κάτι εξίσου σημαντικό. Ότι η Ελληνική Συνείδηση –εννοείται οι πανανθρώπινες ρίζες της και τα πανανθρώπινα κελεύσματά της– είχε χαραχτεί ανεξίτηλα στο μαζικό ασυνείδητο όλων γενικά των λαών του τότε κόσμου. Τούτη την αλήθεια την έφαγε κατά πρόσωπο, λίγο μετά τα μισά της πορείας της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, η άρχουσα φάρα της. Και βέβαια δεν είναι δυνατό να 'ναι ατόφια ελληνικός ο πληθυσμός της Ανατολικής αυτοκρατορίας. Το ίδιο ισχύει σίγουρα και για τον πληθυσμό των τωρινών κάλπικων συνόρων **μας**. θα 'ταν ηλίθιο το να ισχυριστούμε τ' αντίθετο. Αλλά εμάς δε μας ενδιαφέρει η καταγωγή των συμπατριωτών **μας** αλλά η ελληνική συνείδηση που 'χουν βιώσει. Γιατί εδώ ακριβώς βρίσκεται το μεγαλείο του ελληνισμού. Στ' ότι είν' ο φυσικός συνεχτικός δεσμός όλων των λαών. Ποια η κοινωνιολογική - Ιστορική θερμοκοιτίδα τούτου του δεδομένου; Απλά οι αρχέγονοι θεμέλιοι λίθοι της κουλτούρας όλων των ανατολικών κι ευρωπαϊκών λαών προέρχονται απ' τις διάφορες διακλαδώσεις της ελληνικής σκέψης. Βρισκόμαστε πλέον στη καρδιά του ζητήματος. **Οι Έλληνες είν' ο ένας και μοναδικός «λαός» στην ανθρώπινη ιστορία ο οποίος διαλαλεί και μάλιστα περήφανα ότι αποτελεί κράμα πέντε διαφορετικών φυλών. Εδώ ακριβώς εντοπίζεται κι ο πανανθρώπινος χαραχτήρας του Ελληνισμού. Στ' ότι οι φορείς του –Έλληνες και μη– δεν ένιωσαν ποτέ την ανάγκη να περιχαρακωθούν πίσω από ηλίθιες φυλετικές-ρατσιστικές θεωρήσεις. Και δεν την ένιωσαν γιατί έστω κι ασυνείδητα γνώριζαν πως έτσι θα τραυμάτιζαν τη πανανθρώπινη υπόσταση του Ελληνισμού**. (Κοινή συνισταμένη και του παγγερμανισμού και του πανσλαβισμού και του παντουρκισμού και του σιωνισμού και του αγγλοσαξωνισμού; Ο απολογητικός τους χαραχτήρας ως προς την ανικανότητά τους να πετύχουν βιώσιμη «πνευματική» επικυριαρχία όπου το επιδιώξαν).

Ας δούμε τ' όλο πράγμα μέσ' από το φυσιολογικό του πρίσμα.

Ακρογωνιαίοι λίθοι του ελληνισμού είν' ο πανεπιστημονισμός κι ο ανθρωποκεντρισμός. Ακρογωνιαίοι λίθοι του μεταελληνικού κόσμου είν' η εξειδίκευση κι ο θεοκεντρισμός. Ο πανεπιστημονικός ανθρωποκεντρισμός απηχεί την ομόθυμη παλλαϊκή συμμετοχή στο οικονομικό κι επιστημονικό ανέθασμα της κοινωνίας ή του κράτους ή του έθνους. Στον πανεπιστημονισμό οι πάντες και τα πάντα βρίσκονται σε λειτουργική αλληλεξάρτηση κι αλληλεπίδραση. Η συμμετοχή του ατόμου τόσο στη διαχείριση των κοινών όσο και στην διατύπωση της πολιτιστικής ή επιστημονικής κατάχτησης δεν αποτελεί απλά δικαίωμά του μα κι υποχρέωσή του. Η ανθρωποκεντρική διαφάνεια αποθεώνει τον Άνθρωπο: Με τη μεγαλοφυία του την ελεύθερη προσωπικότητά του το δαιμόνιό του. (Που ο μεταελληνικός κόσμος το παραποιεί σαν δήθεν «αρριθισμό» «κουτοπονηριά» και τα ρέστα). Τελικά. Ανθρωποκεντρικός πανεπιστημονισμός = μαζική συμπόρευση ελεύθερων ανθρώπων. Αντίθετα ο μεταελληνικός κύκλος βασίζει την κυριαρχία του στ' οργανικό αποτέλεσμα της συνωμοτικής του επικράτησης: Στη νεφελώδη «θεοκεντρική «αδιαφάνεια» των λίγων». Η άρχουσα τάξη εμφανίζεται σαν «δικαιωματικά απρόσιτη απ' τη χυδαία μάζα». Η πίεση των κατατρεγμένων λαών καταφέρνει, ύστερ' από αγώνες αιώνων κι αιώνων να ωθήσει τη κατάσταση στη λεγόμενη «Αναγέννηση» και στον λεγόμενο «Διαφωτισμό». Η βαθειά αντιλαϊκή μεσαιωνική συντεχνιακή διαστρωμάτωση γεννοβολά την «εξειδίκευση». Τι εκφράζει ο όρος «εξειδίκευση»; Τον δυνάμει αντίποδα του πανεπιστημονισμού... Θα 'ταν θεμιτό να τονίσουμε πως τόσο η εξειδίκευση όσο κι η συντεχνιακή κοινωνία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια πιστή αναπαραγωγή της κλειστής προς το σύνολο του «απλού» λαού συνωμοτικής θερμοκοιτίδας του μεταελληνικού κράτους. Κατά συνέπεια ακόμα και τώρα που ο μεταελληνικός κύκλος πνέει τα λοίσθια θεωρεί τον ελληνισμό σαν το πλέον θανάσιμο εχθρό του.

Λοιπόν ο συνωμοτικός μεταελληνικός κύκλος δολοφονεί αδίσταχτα – όπου μπορεί – ο,τιδήποτε ελληνικό. Τονίσαμε πως αυτό οφείλεται στ' ότι η ελληνική συνείδηση ενέπνεε πάντα τα «χαμηλά» λαϊκά στρώματα ενάντια στην «αριστοκρατική» δολοφονικότητα. Μετά την ολοκληρωτική επικράτηση των συνωμοτών, η ελληνική συνείδηση εξελίσσεται σε καταφύγιο των ελπίδων του κάθε κατατρεγμένου «απλού» ανθρώπου. Έτσι από 'να στάδιο και μετά έχουμε «ελληνική ΛΑΪΚΗ συνείδηση». Το πόσο ασύλληπτες ήταν οι παρθένες δυνάμεις που συσπείρωνε, αποδείχνεται περίτρανα απ' την ολόπλευρη αποδοχή των κελευσμάτων της απόλους ανεξαίρετα τους λαούς της Βαλκανικής. (Πρόθλεπε Αλής-Πασβάνογλου, Ιερός Λόχος, συμμετοχή αρβανιτών βούλγαρων κλπ. **στη πρώτη εθνικοαπελευθερωτική λαϊκή επανάσταση της Ιστορίας στα 1821)**. Αυτή η επανάσταση τρομοκράτησε όπως ήταν επόμενο τις κυρίαρχες δυνάμεις του μεταελληνικού κόσμου. Πόσο μάλιστα όταν οι θεματοφύλακες της «πανελλήνιας» πλέον «λαϊκής συνείδησης», «απλοί» λαοί ανεξάρτητα εθνικότητας – **βλ. πανανθρώπινο χαραχτήρα του ελληνισμού** – έφτιαχναν το προοδευτικότερο σύνταγμα που 'χε δει η κατάπληχτη Ευρώπη: Το της Τροιζήνας. Ή όταν στη συνέλευση της Επίδαυρου τονιζόταν ότι στόχος του «ελληνικού λαού» είναι να ξαναχτίσει ύστερ' από 2.000 χρόνια το ελληνικό κράτος. Οι ευρωπαίοι σκοταδιστές ιθύνοντες δεν αυταπατώνταν. Το Ελληνικό έθνος δε μπορούσε παρά να διαδεχτεί σαν

ώριμο φρούτο την Οθωμανική αυτοκρατορία. Κι ύστερα; Κι ύστερα η «ΠΑνελλήνια ΛΑϊκή Συνείδηση» θ' απλωνόταν σαν χιονοστιβάδα στους καταδυναστευόμενους απ' τη χάρη τους λαούς...

... Η αναζωπύρρωση της προαιώνιας αντιπαράθεσης ελληνισμού - μεταελληνικού κόσμου δε μπορούσε παρά να σπρώξει τον δεύτερο στην εξύφανση μιας γιγάντιας συνωμοσίας σε βάρος της «ΠΑνελλήνιας ΛΑϊκής Συνείδησης». Γραικύλλοι υπήρχαν πάντα. Πάνω στις «καλές υπηρεσίες» τους στηρίχτηκε ένα μεγάλο μέρος της συνωμοσίας. Σε τι απόβλεπε αυτή; Στον έγκαιρο ακρωτηριασμό κάθε σημείου εκκίνησης προς μια αυτοδύναμη όσο κι ανθεχτική Ελλάδα – μητρόπολη του ελληνισμού. Λ.χ. για κανέναν λόγο η πατρίδα **μας** δεν έπρεπε ν' αποχτήσει βιομηχανία. Γιατί όμως; Ας το σκεφτούμε κάπως αφαιρετικά. Για να εκμεταλλεύονται χωρίς ελληνικό συναγωνισμό την ελληνική αγορά; Μα είναι δυνατό μια αγορά 4-5 εκ. κατοίκων να ικανοποιήσει όλους τους «μεταελληνικούς» ενδιαφερόμενους; Όχι δεν ήταν η αγορά ούτε κι «οι βάσεις» το ζητούμενο. Το ζητούμενο ήταν να μη δοθεί ποτέ η δυνατότητα αυτοδύναμης ανάπτυξης στους έλληνες. Τραθηγμένη απ' τα μαλλιά εξήγηση; Νομίζουμε πως ένα παράδειγμα αρκεί. Οι τρεις μεγαλύτερες δυνάμεις του κόσμου δημιουργούν την «Ιερά Συμμαχία» μ' έναν και μοναδικό στόχο. Τη πρόληψη ή τη κατάπνιξη τυχόν Ελληνικής επανάστασης στη Μικρά Ασία και τη Βαλκανική. Κι εδώ στοιχειοθετείται το τραγικό στοιχείο της υπόθεσης. Ποτέ στη νεώτερη ιστορία **μας** δεν υπήρξε πολιτικός ο οποίος να μη προέρχεται απ' την ολιγαρχία του τόπου **μας** αφενός: Να μην είναι ως το κόκκαλο ξεπουλημένος στ' ανθελληνικά ξένα κέντρα δύναμης αφετέρου. Η αστική δημοκρατία προήλθε από ταξικές συγκρούσεις οι οποίες αντλούσαν την επιχειρηματολογία τους, από ζυμωμένα στις κοινωνιολογικές συνθήκες του μεταελληνικού κύκλου, σχήματα ιδεών. Κατά συνέπεια δε μπορούσε να 'ναι τίποτ' άλλο απόνα κακέχτυπο της αθηναϊκής λ.χ. δημοκρατίας. Η τελευταία βάσιζε την υπόστασή της στον πανεπιστημονισμό. Ενώ η αστική, στη διαίρεση της εξειδίκευσης. Αυτό σήμαινε πως τα ολιγαρχικά στεγανά θ' ασκούσαν την ανεξέλεγχτη διαχείρηση των «κοινών». Ήτοι; Όλες τους οι ενέργειες θα 'ταν δυνάμει αντιλαϊκές αφού θ' απόβλεπαν στη προώθηση των συμφερόντων τους και μόνο. Μοιραίο επακόλουθο; Η εκάστοτε άρχουσα φάρα του τόπου **μας** ν' αντιμετωπίζει κι αυτή τα καλέσματα της «ΠΑνελλήνιας ΛΑϊκής Συνείδησης» σαν το πιο θανάσιμο εχθρό της. Επομένως είν' υποχρεωμένη να μετέχει **συνειδητά** στη συνωμοσία των μεταελληνικών κέντρων δύναμης ενάντια στον **λαϊκό ελληνισμό**.

Θα 'ταν ασυγχώρητη αφέλεια το να μην υπογραμμίσουμε πως η ολιγαρχία του τόπου **μας** γέννησε πάμπολλους άντρες οι οποίοι βίωσαν την «ΠΑνελλήνια ΛΑϊκή Συνείδηση» κι εργάστηκαν υπέρ της επικράτησής της: Δίνοντας ό,τι είχαν και δεν είχαν για την υλοποίηση του οράματος (Απ' την περιουσία τους μέχρι κι αυτή τη ζωή τους). Με μια διαφορά όμως. Ποτέ τους δε γίναν εξουσία. Για τον απλούστατο λόγο ότι τ' ανθελληνικά «ντόπια» και ξένα κέντρα δύναμης φρόντιζαν να τους θάψουν με χίλια δυο τεχνάσματα. Ξέχωρ' απ' τη συνειδητή τους άρνηση να γίνουν «εξουσία».

Τελικά: Τι είδους μάχη εγκυμονεί το τωρινό φρακάρισμα;

Είναι καταγραμμένο πως στα 999 το σύνολο των ευρωπαϊκών λαών είχε αλλοφρονήσει. Μια συλλογική ψύχωση ότι δήθεν επίκειται το τέλος του κόσμου είχε ακινητοποιήσει την «ομαλή» ροή της καθημερινότητας. Η υποθετική αιτία της ομαδικής αυτής παράκρουσης έγκειτο στην κατά γράμμα ερμηνεία κάποιων εδάφιων της Αγίας Γραφής. Σ' αυτά –όπως και σ' άλλα των πατέρων της χριστιανικής εκκλησίας– «προφητευόταν» ότι τη «σταύρωση του Χριστού» θ' ακολουθήσει «η χιλιόχρονη βασιλεία του Σατανά επί της γης». Κατόπιν θα γινόταν η λεγόμενη «δεύτερη παρουσία» του Χριστού. Θ' ακολουθούσε η «κρίση»: Δηλ. ο διαχωρισμός αμαρτωλών και πιστών. Τελική κατάληξη, το στήσιμο της χιλιόχρονης βασιλέας του Χριστού με «υπήκοους» τους αναστημένους ή εν ζωή «δικαίους». Αν σκύψουμε προσεχτικά πάνω απ' τ' όλο στόρυ θα διαπιστώσουμε τα παρακάτω. Στα 999 η «ΠΑνελήνια ΛΑϊκή Συνείδηση», η οποία όπως τονίσαμε έχει σφραγίσει το μη υποκείμενο, στις ορέξεις των συνωμοτών του μεταελληνικού κύκλου, μαζικό ασυνείδητο, κατευθύνει τις «απλές» «μάζες», να εχτονώσουν τον υπόγεια συσσωρευμένο δυναμισμό του ξεχειλίζοντος από τραυματικές εμπειρίες υπέρ-Εγώ τους, στο «έδαφος» των συνωμοτών. Απόδειξη ότι η υπερσυνείδηση των μαζών γνώριζε από μιας εξαρχής τη ρηχή εσχατολογία των περί «δευτέρας παρουσίας»; Η ήρεμη επιστροφή όλων όσων είχαν πάθει δήθεν θρησκόληπτη εσχατολογική παράκρουση, στα... λασπόνερα που τους ήθελαν οι κοιλαράδες προύχοντες, οι «θαρώνοι-κόμητες», οι δεσποτάδες, οι Καρδινάλιοι και το κακό συναπάντημα. Καμιά αμφισβήτηση των «ερών» προφητειών. Απλούστατα το υποσυνείδητο των λαών γνώριζε τη ρηχότητα των κανόνων του παιχνιδιού που του 'χαν επιβληθεί με την ωμή βία, απ' τον μεταελληνικό κύκλο. Σήμερα και, εν όψει 2000, παρατηρούμε τα πρώτα εσχατολογικά σκιρτήματα. Σκιρτήματα προορισμένα να εξελιχτούν σε δέκα φορές χειρότερη παράκρουση από κείνη του 999. Κάποιος Νοστράδαμος ή κάποιος Κέυση προφήτευσαν πως στα 2000 θα δοθεί η... οριστική μάχη, του κατά «Αποκάλυψη» «666» –«Αντίχρηστου», με τον «Χριστό». Αυτό βέβαια σημαίνει και τη... «συντέλεια» του κόσμου. (Έστω και γεωλογικά για κάποια επιστημονοφανή παραφιλολογία). Όλ' αυτά στοιχειοθετούν βασικά τον τρόμο τ' «απλού» –ανυπεράσπιστου ανθρώπου, στο τι μέλλον του επιφυλάσσει, η τεχνολογική μεταμφίεση του μεταελληνικού κύκλου. **Ταυτόχρονα όμως η υιοθέτηση του όρου «συντέλεια» δεν αποτελεί τίποτ' άλλο από επίγνωση του γεγονότος ότι ο μεταελληνικός κύκλος πεθαίνει επειδή έχει εξαντλήσει κάθε ικμάδα αντοχής**. Τ' ότι η συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών της «συντέλειας», στηρίζει την άποψή της ανατρέχοντας σε προχριστιανικές πηγές, αποδείχνει περίτρανα ένα πράγμα. Ότι η μεταφυσική χροιά της υπόθεσης είν' η ψευδεπίφαση που κρύβει τ' αντικειμενικό γεγονός **Η τέτοια κοινωνιολογική εξέλιξη υπαγορεύεται απ' το ελληνογενές πλέγμα ιδεών, γι' ατομική και συλλογική αποτίναξη των απάνθρωπων μηχανισμών λαϊκής καταπίεσης του κράτους των συνωμοτών μέσω της παλλαϊκής συντριβής του**. Στο χέρι αυτών, που η «ΠΑνελλήνια ΛΑϊκή Συνείδηση» επιφόρτισε με τον Ιστορικό ρόλο της ανύψωσής της στη φυσική της θέση σαν πανανθρώπινου σύμβολου –απελευθέρωσης, εναπόκειται να χειραφετήσουν τη ψευδεπίφαση της μεταφυσικής παράκρουσης.

Ποιοι είν' αυτοί; Το εκλεχτικό απόσταγμα των τραγικών εμπειριών από 19 αιώνες ελληνογεννούς λαϊκής αιμορραγίας. Είν' οι δημιουργοί του νέου πανανθρώπινου ελληνισμού. Απόδειξη της αυτοπραγμάτωσής **μας**; Μα, αφενός οι μέχρι τώρα εντοπίσεις **μας** κι αφετέρου το περιεχόμενο τούτου του βιβλίου στο σύνολό του. Το ότι αποκαλύπτουμε τώρα τη τερατώδη ανθελληνική συνωμοσία αποδείχνει πως τώρα κατέχουμε την ωριμότητα κι **εμείς** κι ο λαός **μας** (...)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΧΑΣΑΠΗΣ
Η
ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ

Είναι η πιο υπέροχη κοιλάδα της Παλαιστίνης. Από τη μια μεριά το Εβάλ, από την άλλη το Γαριζίν, ονομαστά βουνά, αφού τόνομά τους έχει χαραχθεί μ' ανεξίτηλα γράμματα στην αθάνατη Γραφή. Στενή η κοιλάδα και το μάκρος της δε φτάνει τα πέντε χιλιόμετρα. Όμως η βλάστηση! Λεμονιές, πορτοκαλιές, ελιές, φοινικιές την κάνουν παράδεισο του Θεού. Και στην ευνοημένη τούτη κοιλάδα όχι μακριά από την ιστορική Συχέμ θα συναντήσεις το περίφημο «φρέαρ του Ιακώς». Είναι το πηγάδι, που σου μιλάει για τους μεγάλους πατριάρχες του Ισραήλ, μ' ακόμα και για Εκείνον, πούρθε στη γη να δώσει σ' όσους διψασμένους το «ύδωρ το ζων». Νερό τρεχούμενο, που σαν πίδακας πηδά στα ύψη για ν' ανεβάζει όσους το πίνουν, στο Θεό, πούναι «ζωή αιώνιος».

Το «φρέαρ του Ιακώβ» σήμερα βρίσκεται μέσα σε Χριστιανική εκκλησία. Όποιος προσκυνητής πορευθεί στην Παλαιστίνη και θελήσει να επισκεφθεί και τη Σαμάρεια, το δίχως άλλο θα σταματήσει και στο «φρέαρ του Ιακώβ». Θα θελήσει ν' αναπλάσει τη σκηνή, που μια γυναίκα αμαρτωλή από τη Σαμάρεια ανοίγει διάλογο με τον Θεόν, πόγινε άνθρωπος και με την πίστη της κερδίζει τη δόξα της φήμης και τον ουρανό.

Σε τούτο το ιερό προσκύνημα παραστέκει φρουρός κι οδηγός για τον κάθε προσκυνητή ο πατήρ Φιλούμενος. Αν θέλετε να τον γνωρίσετε, μάθετε, πως γεννήθηκε στη Λευκωσία εδώ και χρόνους εξηνταέξη. Το επώνυμό του είναι Χασάπης και το βαπτιστικό του Σοφοκλής. Οι γονείς του είχαν δεκατρία παιδιά κι αυτός είναι το δέκατο παιδί της ευλογημένης πολύτεκνης οικογένειας. Σε ηλικία δεκατεσσάρων χρόνων με τον δίδυμο αδελφό του — Π. Ελπίδιο που πολλά προσέφερε στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού και τώρα μονάζει στο Άγιον Όρος — ανέβηκαν στο αυστηρό μοναστήρι «Σταυροβούνι» της Κύπρου, πούχει συνδέσει την ιστορία του με την Αγία Ελένη. Ήταν μόλις εικοσιενός ετών, όταν πάλι με τον αδελφό του επήγαν στους αγίους τόπους. Ο πατήρ Φιλούμενος εδώ βρίσκει την ανάπαυξη της ψυχής του. Γίνεται και μένει ο αγιοταφίτης. Μοναχός με υπακοή πηγαίνει, όπου η «Αγιοταφική Αδελφότης» τον στέλνει. Έτσι τον γνώρισε σχεδόν όλη η Παλαιστίνη, Βηθλεέμ, Άγιος Κωνσταντίνος Τιβεριάδας, Ιόππη, Ραμάλλα, Άγιος Σάββας, Αββάς Θεοδόσιος, Προφήτης Ηλίας και τελευταία το φρέαρ του Ιακώβ τον αισθάνονται κοντά τους λειτουργό του Θεού του Υψίστου, που δεν παύει ν' απευθύνει στον Θεόν του ελέους παρακλήσεις, δεήσεις, αίνους και δοξολογίες, ευχαριστίες... Και αυτά έως εις τις 29 του περασμένου Νοέμβρη. Ξέρετε ποιον άγιον γιορτάζει η Εκκλησία μας εις τις 29 Νοεμβρίου; Ακούσατέ το: τον Άγιον Φιλούμενον.

Ναι, στις 29 του Νοέμβρη του 1979 ο π. Φιλούμενος γιορτάζει. Αλήθεια με ποιον τρόπο ένας Ορθόδοξος Έλληνας κληρικός γιορτάζει καλλίτερα; Με ποιον τρόπο...

Αλλά να καλέσουμε τον π. Φιλούμενο να μας το πει. Και μας το λέει τώρα, όχι με το στόμα του το σάρκινο, πόκλεισε πια και δεν θα μιλήσει παρά στη «δευτέρα του Χριστού την παρουσία», αλλά με το ...αίμα του το μαρτυρικό!

Ήταν η ώρα του εσπερινού. Ο αρχιμανδρίτης π. Φιλούμενος είχε φορέσει το επιτραχήλι του. Την είχε αρχίσει την ακολουθία; Δεν το γνωρίζουμε. Γνωρίζουμε όμως, ότι εδώ στη γη δεν την τελείωσε κι ότι συνεχίζει στον ουρανό με την παράταξη «των εσφαγμένων δια τον λλγον του Θεού και διά την μαρτυρίαν του αρχνίου ην είχον», που ζητούν δικαιοσύνη κι επέμβαση του δικαιοκρίτη Κυρίου. Γνωρίζουμε ακόμη, ότι ο κακούργος ή οι κακούργοι με τσεκούρι είχαν χαράξει το σταυρό επάνω στο μέτωπο του ιερωμένου κι είχαν με μανία χτυπήσει με το ίδιο απαίσιο όργανο όλο του το σώμα.

Ο Τύπος έγραψε, ότι τον χτύπησε βόμβα. Δηλαδή, έχουμε παραποίηση των γεγονότων. Γιατί τάχα; Κανείς δεν παρουσιάσθηκε να πει ότι ο μάρτυρας είχε δώσει αφορμή ή είχε δημιουργήσει εχθρούς. Στα 46 χρόνια, που υπηρέτησε στην αγία γη, ήταν ο φιλακόλουθος μοναχός κι ο ασκητικός. Ο πράος και γλυκός άνθρωπος, σ' όλους αγαπητός. Στην κηδεία του δεν έτρεξαν μόνον Έλληνες και Ορθόδοξοι Χριστιανοί, αλλά και Χριστιανοί άλλων δογμάτων, όπως και αλλόθρησκοι. Ούτε βέβαια και για ληστεία μπορεί να γίνεται λόγος. Και βέβαια μένει το ερώτημα: Ποιοι και γιατί εθανάντωσαν τον ζηλωτήν ιερομόναχο που αγρυπνούσε πλάι στο «φρέαρ του Ιακώβ»; Βέβαια η ικανώτατη αστυνομία του Ισραήλ ίσως μας δώσει απάντηση στο αδυσώπυτο ερώτημα. Αν δε δώσει απάντηση; Τότε καθένας μόνος του μπορεί με το νου του να δίνει τις δικές του ερμηνείες, που μπορεί να είναι ή να μην είναι σύμφωνες με τα πράγματα. Σήμερα το γεγονός ένα είναι: Στους τόπους τους αγιασμένους με το αίμα των Προφητών και των Αποστόλων και πολλών αρχαίων Χριστιανών, με αυτό το αίμα του Θεανθρώπου, έτρεξε και το αίμα ενός απλού αγιοταφίτη κληρικού, που ξεκίνησε από τη μαρτυρική μας Κύπρο. Όμως **το αίμα το μαρτυρικό, μην το ξεχνάμε, σπόρος είναι, και θα βλαστήσει και τώρα, όπως παλαιότερα και πάντα, τη νίκη του Εσταυρωμένου Χριστού, που νικά και θα νικήσει κάθε εχθρό του φανερό και κρυφό.**

Το ιδεολογικό μήνυμα του ελληνισμού στην αγωγή

Της Δρ. ***ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΑΝΗ***

Είναι γνωστό ότι το φαινόμενο της μάθησης, αυτό καθαυτό, δεν έχει πλήρως διερευνηθεί. Όσον αφορά δηλαδή, τη Γνώση, ούτε ο χώρος από όπου αυτή σχηματίζεται, ούτε το τρόπος με τον οποίο αυτή διενεργείται, μας είναι επιστημονικά απολύτως προσιτός.

Έτσι, αντί μιας βεβαιωμένης γνώσης για το φαινόμενο της Μάθησης, έχουμε διάφορες θεωρίες μάθησης:

Α. Μ' αυτές τις θεωρίες (π.χ. συμπεριφορική, γνωστική θεωρία κλπ.), προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε το φαινόμενο, από τα αποτελέσματα των μαθησιακών μας παρεμβάσεων στο αναπτυσσόμενο παιδί ή ενήλικα[1]. Οι θεωρίες μάθησης τώρα διαμορφώνουν παιδαγωγικές στρατηγικές ή μεθόδους.

Μια παιδαγωγική θεωρία όμως, απορρέει από μια ιδεολογική επιλογή. Μ' άλλα λόγια, στη βάση κάθε παιδαγωγικής θεωρίας, υπάρχει ένα ιδεολογικό «αυτονόητο», που είναι συνάμα και μια πολιτική «Στάση». Αυτή δηλαδή η στάση, προσδιορίζει το «τι άνθρωπο - πολίτη θέλουμε, εφόσον κανείς δεν αμφισβητεί σήμερα, ότι ο άνθρωπος γεννιέται δυνάμει ανθρώπινος, αλλά για να γίνει Άνθρωπος, πρέπει να υποστεί Αγωγή και Εκπαίδευση. Αυτή η Αγωγή και Εκπαίδευση, θα δώσει τα πρότυπα και τις ιδέες που θα δομήσουν την προσωπικότητα του συγκεκριμένου ανθρώπου και θα τον βοηθήσουν να ενταχθεί στην κοινωνία και στις σχέσεις που αυτή αναπτύσσει.

Προσδιορίζοντας λοιπόν την εκπαίδευση σαν την κατεξοχήν πολιτική πράξη, γνωρίζουμε ότι προσδιορίζουμε ταυτόχρονα και μια ιδεολογική επιλογή.

Β. Το σχολείο εξάλλου, είναι γνωστό ότι στοχεύει σε δύο κυρίως σκοπούς:

1. Διαμορφώνει την προσωπικότητα του αυριανού πολίτη, διαμέσου ενός συστήματος Αγωγής και Εκπαίδευσης που προσδιορίζεται από την απάντηση που δίνει αυτός που ελέγχει το σχολείο, στο ερώτημα: «Τι πολίτη θέλουμε». Απ' αυτή την απάντηση, θα εξαρτηθούν τα πρότυπα και οι αξίες, που θα αποτελέσουν το περιεχόμενο της παρεχόμενης Αγωγής και Εκπαίδευσης.
2. Καλλιεργεί δεξιότητες. Αυτό σημαίνει ότι το σχολείο καλλιεργεί και εκπαιδεύει το δημιουργικό κοινωνικό άτομο, τον αυριανό επαγγελματία. Και τα δύο μαζί δημιουργούν, ή μη, την αυτάρκη, αυτοδύναμη μα και συμμετέχουσα στην κοινωνική δύναμη «πολιτική οντότητα». Επομένως, η ιδεολογία του σχολείου είναι ιδεολογία της κοινωνίας του, και η ιδεολογία της κοινωνίας εξελίσσεται ή αναπαράγεται από το Σχολείο.

Γ. Ανάμεσα στις διάφορες ιδεολογίες ή -ισμούς, θα πρέπει να τοποθετήσουμε και τον Ελληνισμό[4]. Ο ελληνισμός είναι ένα σύστημα αξιών, μια κοσμοθεωρία που βασίζεται, όπως κάθε ιδεολογία, σε δύο αυτονόητα (κατά την εκτίμησή μας) και συγκεκριμένα πρότυπα ζωής σχέσεων ανθρωπίνων και κοινωνικών και συγκεκριμένη «αντίληψη» του κόσμου. Σύμφωνα λοιπόν με τις παραπάνω «θέσεις», μπορούμε να βάλουμε τώρα ένα ερώτημα: Είναι δυνατόν να βασίσουμε μια Παιδαγωγική θεωρία στα Αυτονόητα και στο σύστημα, Αξιών της ιδεολογίας του Ελληνισμού; Η δική μας άποψη είναι πως μπορούμε.

Θα προσπαθήσουμε λοιπόν να προσδιορίσουμε τα αυτονόητα και τις αξίες του Ελληνισμού, πιστεύοντας ότι από τη φύση και την ποιότητά τους, θα καταδειχτεί η ορθότητα και η αναγκαιότητα, ή μη, της πρότασής μας.

Δ. Η ιδεολογία του Ελληνισμού, όσον αφορά στη θεώρηση του κόσμου, τη γνωστική συγκεκριμένα παρέμβαση του ανθρώπου σ' αυτόν, βασίζεται:

1. Στο αυτονόητο της αμφισβήτησης. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι προσωρεί στην κατανόηση του κόσμου μέσα από μια Μάθηση - Επίγνωση, σε διαλεκτική πορεία. Η διαλεκτική του Ελληνισμού όμως, δεν είναι μια σχηματοποίηση των «θέση - αντίθεση - σύνθεση», όπου οι όροι είναι από τα πριν προσδιορισμένοι νομοτελειακά, αλλά είναι μια λειτουργική διαλεκτική, όπου η σχέση θέση - αντίθεση - σύνθεση, αναδεικνύεται από την εκάστοτε δυναμική των πραγμάτων και των μέσων. Έτσι, η γνωστική παρέμβαση εδώ, είναι μια διαδικασία η οποία επιτρέπει στη νέα Γνώση να δημιούργείται από τη σύγκρουσή της με την παλιά και να οργανώνεται πάνω στην αναίρεση ή στην πολλαπλή προσέγγιση ή και στη διαφορετική προσέγγιση (επαναπροσδιορισμό της ουσίας) της παλιάς γνώσης.

Ένα τέτοιο Αυτονόητο, είναι ευνόητο ότι τορπιλίζει την πιθανότητα να λειτουργούν τα αυτονόητα μιας ιδεολογίας, άρα και μιας Παιδαγωγικής θεωρίας ως δόγματα.

2. Το Αυτονόητο της Αυτονομίας. Αυτό σχετίζεται με τη Δραστική παρέμβαση του ανθρώπου στον κόσμο.

Η δράση προϋποθέτει επιλογή και απαιτεί αξιολόγηση. Νομιμότητα, δηλαδή, ή μη της επιλογμένης Δράσης.

Εδώ λοιπόν τίθεται ένα ζήτημα κριτηρίων επιλογής. Ποιος καθορίζει τα κριτήρια επιλογής της δράσης και ποιος θεσπίζει τα κριτήρια αξιολόγησής της; Η απάντηση εδώ, δεν μπορεί παρά, να είναι: η Κοινωνία των Ανθρώπων. Οδηγούμαστε έτσι σε δύο προτάγματα:

α) Τα ένα της ετερονομίας της κοινωνίας.

β) Και το άλλο της αυτονομίας της κοινωνίας[3].

Ε. Όλες οι θρησκείες και ιδεολογίες, προτείνουν μια υπερβατική «Αρχή», η οποία ανεξέλεγκτα ορίζει, θεσπίζει και αξιολογεί τη δραστική παρέμβαση των ανθρώπων στον κόσμο και στο κοινωνικό «γίγνεσθαι». Είναι η πραγματικότητα της «ετερόνομης Αρχής».

Η ιδεολογία του Ελληνισμού προτείνει την Ανάγκη. Προσδιορίζει δε την Ανάγκη ως συμπαντικό νόμο, ως πεμπτουσία των φυσικών ή κοινωνικών φαινομένων.

Η έννοια όμως της Ανάγκης, όπως την αντιλαμβάνεται ο Ελληνισμός, δεν είναι υπερβατική, αλλά είναι ο Λόγος - αιτία της ύπαρξης των όντων και φαινομένων, αρχή και τέλος της Δημιουργίας. Συναποτελεί την ουσία τους και δεν μπορεί να υπάρξει έξω από αυτά.

Η Ανάγκη λοιπόν ως αιτία κίνησης της δράσης κάθε ύπαρξης και στην περίπτωση της ανθρωπίνης κοινωνίας και της συλλογικής ύπαρξης, είναι η Αρχή των υπάρξεων και η Αρχή της Αυτονομίας των.

Η παιδαγωγική συνέπεια, αλλά και σημασία, λοιπόν, των δύο αυτών αυτονοήτων, είναι: Ότι καθιστούν ικανά τα άτομα να μαθαίνουν «πώς να μαθαίνουν». Σύμφωνα μ' αυτή την αντίληψη, «μαθαίνω» σημαίνει στην κυριολεξία βάζω το Λόγο[5] στα πράγματα, στις καταστάσεις, στα φαινόμενα. Προσπαθώ, δηλαδή, να κατα-νοήσω το ΓΙΑΤΙ, από ΤΙ προς ΤΙ, και στη συνέχεια θα αναρωτηθώ και να υπο-λογίσω το «γιατί έτσι», «μήπως αλλιώς».

συνέχεια στη σελ. 30

ΔΙΚΑΙΑ Ο ΟΗΕ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕ ΤΟΥΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΚΛΗΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Τα εγκλήματα του Σιωνισμού που διαπράττονται ακόμη και σήμερα σε βάρος του άοπλου Παλαιστινιακού λαού, έχουν καταδικασθεί και στο παρελθόν από τα Ο.Η.Ε.

Τη δράση του Σιωνισμού, ο ΟΗΕ την έχει χαρακτηρίσει ως φυλετισμού. Να τι γράφει η απόφαση αυτή του ΟΗΕ και ποιοι την ψήφισαν.

«Αναφερόμενοι στην 1904 23/11/63 δήλωση των ΗΝ. ΕΘΝΩΝ πάνω στο θέμα της εξαλείψεως όλων των τύπων γύρω από ρατσιστικές διακρίσεις και ειδικότερα της διαβεβαίωσης ότι: «κάθε δημόσιο έγγραφο ρατσιστικής διαφοροποιήσεως ή υπεροχής είνα: επιστημονικά λάθος, ηθικά αποδοκιμασμένο, κοινωνικά άδικο και επικίνδυνο» και την έκφραση της ανησυχίας γύρω από τις εξομολογήσεις ρατσιστικών διακρίσεων που είναι ακόμη στοιχείο σε κάποια μέρη του κόσμου, μερικά από τα οποία είναι νομοθετημένα δια μέσου κυβερνήσεων με νομοθετικά μέσα διοικητικά και άλλους τρόπους.

Αναφερόμενοι, πάλι, στην απόφαση 3151 της 14/12/1973 της Γενικής Συνελεύσεως, όπου απεδοκιμάσθη μεταξύ άλλων η ψευδής συμμαχία του ρατσισμού και Σιωνισμού της Ν. Αφρικής.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τις προκηρύξεις του Μεξικού πάνω στο θέμα των γυναικών (ισότητος) και της προσφοράς τους στο να αναπτύξουν και να κάνουν ειρήνη και το ότι το Συνέδριο εδημοσίευσε την αρχή ότι η διεθνής συνεργασία και ειρήνη χρειάζεται την επίτευξη της εθνικής απελευθερώσεως και ανεξαρτησίας, την εξάλειψη του αποικιακού και νεοαποικιακού, ξένης κατοχής, σιωνισμού, Apart-Haid και ρατσιστικής διακρίσεως σε όλους τους τύπους της και ότι πρέπει να υπάρχει η αναγνώριση της αξιοπρέπειας του ανθρώπου και των δικαιωμάτων του στις αποφάσεις τους (οριστικές).

Λαμβάνοντας υπ' όψιν, επίσης, την απόφαση 77 υιοθετημένη από την συνέλευση των αρχηγών της πολιτείας και της κυβερνήσεως του Οργανισμού της Αφρικανικής Ενότητος στο 12ο επίσημο τμήμα, το οποίο έγινε στην Καμπάλα από 28 /7-1/9/75, το οποίο έλαβε υπ' όψιν σοβαρά ότι η ρατσιστική ηγεμονία στην κατεχόμενη Παλαιστίνη και οι ρατσιστικοί ηγεμόνες στην Ζιμπάμπουε και Νότιο Αφρική έχουν κοινή κυριαρχική αρχή, ενώνοντας μια υπόσταση και έχοντας την ίδια ρατσιστική κατασκευή που είναι οργανικά συνδεδεμένη στην τακτική τους με σκοπό στην καταπίεση της αξιοπρέπειας της ανθρώπινης ακεραιότητος.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν την πολιτική δήλωση και στρατηγική της σύσφιξης της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, έχοντας υπ' όψιν το σκοπό της αλληλεγγύης και της αυθόρμητης βοήθειας μεταξύ όχι ευθυγραμμισμένων χωρών (υιοθετημένη εις την διάσκεψη των υπουργών για τις ξένες υποθέσεις των όχι ευθυγραμμισμένων χωρών που έγινε στη Λίμα από 25-30/8/75, το οποίο κυριότερα καταδίκασε τον Σιωνισμό σαν φόβο για την ειρήνη του κόσμου και ασφαλείας και βροντοφώναξε σε όλες τις χώρες να είναι αντίθετες σε αυτή την ρατσιστική και κυριαρχική ιδεολογία). Αποφασίζει οριστικά ότι ο Σιωνισμός είναι ένας τύπος του ρατσισμού και της ρατσιστικής διακρίσεως».

Ισραηλινός στρατιώτης έχει συλλάβει Παλαιστίνιο διαδηλωτή στη Ραμάλα.

Υπέρ του χαρακτηρισμού του Σιωνισμού ως «ρατσισμού», ψήφισαν 72 χώρες, κατά 35, ενώ 32 απείχαν.

Υπέρ ψήφισαν: Αφγανιστάν, Αλβανία, Αλγερία, Μπαχρέιν, Μπαγκλαντές, Βραζιλία, Βουλγαρία, Μουρούντι, Λευκορωσσία, Καμπότζη, Βέρντε, Τσαντ, Κίνα, Κούβα, Κύπρος, Τσεχοσλαβακία, Δαχομέη, Δημ. Υεμένη, Αίγυπτος, Ισημ. Γουινέα, Γκάμπια, Ανατολ. Γερμανία, Γκρενάντα, Γουινέα, Γουινέα - Μπισάου, Ουγγαρία, Ινδία, Ινδονησία, Ιράν, Ιράκ, Ιορδανία, Κουβέιτ, Λάος, Λίβανος, Λιβύη, Μαδαγασκάρη, Μαλαισία, Μαλβίδες, Μάλι, Μάλτα, Μαυριτανία, Μεξικό, Μογγολία, Μαρόκο, Μοζαμβίκη, Νιγηρία, Νίγηρ, Ομάν, Πακιστάν, Πολωνία, Πορτογαλία, Καντάρ, Ρουάντα, Σάο Τόμας, Σαούδ. Αραβία, Σενεγάλη, Σομαλία, Σρι Λάνκα, Σουδάν, Συρία, Τυνησία, Τουρκία, Ουγκάντα, Ουκρανία, Σοβ. Ένωση, Αραβ. Εμιράτα, Καμερούν, Τανζανία, Υεμένη και Γιουγκοσλαβία.

Κατά: Αυσταλία, Αυστρία, Μπαχζμες, Μπαρμπάντος, Βέλγιο, Καναδάς, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Κόστα Ρίκα, Δανία, Αγ. Δομίνικος, Σαλβαδόρ, Ρίτζι, Φινλανδία, Γαλλία, Δυτ. Γερμανία, Αϊτή, Ονδούλα, Ισλανδία, Ιορδανία, Ισραήλ, Ιταλία, Λιβερία, Λουξεμβούργο, Μαλάουι, Ολλανδία, Ν. Ζηλανδία, Νικαράγουα, Νορβηγία, Παναμάς, Ελβετία, Σουηδία, Αγγλία, ΗΠΑ.

Η εξέγερση των Παλαιστινίων και το Ισραήλ

Ο αγώνας ενός λαού

Του ***Fouad Al Bittar****

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ επί δύο μήνες η εξέγερση του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού. Οι ενέργειες του παλαιστινιακού λαού αυξήθηκαν και φούντωσαν σε κάθε χωριό και πόλη της κατεχόμενης Δυτ. Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας εναντίον του σιωνιστή κατακτητή.

Ταυτόχρονα αυξάνονται και οι διεθνείς αντιδράσεις που εκφράζονται μέσω των τριών αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, και των απεσταλμένων των Διεθνών Ανθρωπιστικών Οργανισμών, οι οποίοι επισκέφθηκαν τα κατεχόμενα εδάφη βλέποντας από κοντά την τραγική κατάσταση των Παλαιστινίων όπου αντιμετωπίζουν το σιωνιστικό φασιστικό πρόσωπο του κατακτητή με μεγάλη **αποφασιστικότητα και σταθερότητα στον αγώνα μέχρι τον τερματισμό της κατοχής.**

Για πρώτη φορά μετά από 20 χρόνια σιωνιστικής κατοχής το πρόβλημα των παλαιστινιακών εδαφών βρίσκεται στο κέντρο της επικαιρότητας. Συνεχείς επισκέψεις από Διεθνείς Ανθρωπιστικούς Οργανισμούς στέλνουν το μήνυμά τους σε όλο τον κόσμο.

«ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΜΙΑ ΓΡΗΓΟΡΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ». «ΝΑ ΤΕΡΜΑΤΙΣΘΕΙ Η ΝΕΟ-ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ». «ΝΑ ΕΠΙΤΕΥΧΘΕΙ Η ΔΙΚΑΙΗ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΗ ΕΙΡΗΝΗ». «ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΛΑΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ». «ΝΑ ΙΔΡΥΘΕΙ ΤΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΑ ΕΔΑΦΗ».

Η ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ κυβέρνηση, παρά τη διεθνή κατακραυγή, εξακολουθεί θρασύτατα να αγνοεί τους πάντες και τα πάντα. Όχι μόνο δεν αποδέχεται, αλλά παραβιάζει τις αποφάσεις των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα του πολίτη και την προστασία του άμαχου πληθυσμού.

Η ηγεσία του ισραηλινού καθεστώτος σε μια αποτυχημένη προσπάθεια κάλυψης της αλήθειας, που είναι φωτεινότερη και απ' τον ήλιο, από τη διεθνή κοινή γνώμη επιμένει στην αύξηση των μέτρων καταστολής και στα βάρβαρα μέσα αφανισμού του παλαιστινιακού λαού. Αγνοώντας τις διεθνείς αποφάσεις επιτίθεται εναντίον αυτών των αποφάσεων με την πλήρη κάλυψη από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Ο παλαιστινιακός λαός 20 χρόνια ζει την πικρή κατοχή στα κατεχόμενα εδάφη του. Ο κατακτητής κατάστρεψε τα πάντα. Τους Αγίους Τόπους, το πανέμορφο φυσικό περιβάλλον, εγκλώβισε τους ανθρώπους και τώρα προσπαθεί να του **απαγορεύσει το δικαίωμα ελεύθερης σκέψης και έκφρασης.**

Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη έχει φθάσει πλέον στο αποκορύφωμα. Έτσι ώθησε τον παλαιστινιακό λαό σ' αυτή την εξέγερση, πράγμα που θα έκανε και κάθε άλλος λαός κάτω απ' αυτές τις συνθήκες για να επιβιώσει.

Ο κατακτητής τα τελευταία 20 χρόνια προσπαθεί με κάθε τρόπο να ξεριζώσει τον παλαιστινιακό λαό από τη γή του. **Κατάσχεσε τη γη του και την περιουσία του. Ίδρυσε εβραϊκούς οικισμούς με πρόφαση τις στρατιωτικές ανάγκες. Εξανάγκασε σε αποχώρηση τους αρχικούς ιδιοκτήτες και έλαβε τον πλήρη έλεγχο του νερού και του ηλεκτρισμού. Κατεδάφισε σπίτια και ελέγχει την οικονομία την οποία μετέτρεψε σε καταναλωτική οικονομία προς εξυπηρέτηση της δικής της.**

Ο αριθμός των Παλαιστινίων που έχουν τεθεί υπό κράτηση ανέρ-

χεται στις 250.000. Απομάκρυνε την παλαιστινιακή νεολαία από τον τόπο της, επέβαλλε τον περιορισμό κατ' οίκον καθώς και τη χωρίς λόγο εφαρμογή τιμωριών.

Ο άμεσος έλεγχος της βασικής και μέσης εκπαίδευσης και η προσπάθεια αποτροπής για πανεπιστημιακή μόρφωση γίνεται με το συνεχές κλείσιμο των Πανεπιστημίων και την απαγόρευση ίδρυσης νέων Πανεπιστημίων.

Απομακρύνουν τον λαό μας από την εργατική τάξη και μετατρέπουν τους αγρότες σε εποχιακούς εργάτες. Χρησιμοποιούν κάθε μέσο για την εξόντωσή του με όπλα και αέρια διεθνώς απογορευμένα.

Η ΛΑΪΚΗ εξέγερση του παλαιστινιακού λαού που άρχισε στις 2 Δεκεμβρίου 1987 ήταν μια φυσική εξέλιξη των βάρβαρων συνθηκών. Ήταν ένα κτύπημα στον εχθρό που ζούσε επί 20 χρόνια με αυταπάτες. Απέδειξε ότι πρέπει να βρεθεί μια δίκαιη λύση του μεσανατολικού προβλήματος με επίκεντρο το παλαιστινιακό πρόβλημα. Αυτό θα γίνει μέσω μιας Διεθνούς Διάσκεψης υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών με τη συμμετοχή των μονίμων μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμ. Εθνών καθώς και των ενδιαφερομένων μερών συμπεριλαμβανομένης της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης σε ισότιμη βάση.

Σ' ΑΥΤΑ τα πλαίσια θα θέλαμε να επιβεβαιώσουμε ότι η λαϊκή εξέγερση του παλαιστινιακού λαού ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΜΦΘΕΙ και δεν πρόκειται να επικρατήσει ΕΙΡΗΝΗ στην περιοχή αν ο σιωνιστικός εχθρός δεν αποδεχθεί τα νόμιμα και αναφαίρετα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού, τα οποία αποδέχτηκαν οι Διεθνείς Κανονισμοί και για να πραγματοποιηθούν πρέπει:

1. ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ η συνεχιζόμενη απομάκρυνση των Παλαιστινίων και να επιστρέψουν οι διωγμένοι Παλαιστίνιοι στον τόπο τους.

2. ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΝ όλοι οι κρατούμενοι και να ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ τα μέτρα καταστολής του ισραηλινού στρατού κατοχής. ΝΑ ΔΕΣΜΕΥΘΕΙ το Ισραήλ με τους Διεθνείς Κανόνες και με τη Συνθήκη της Γενεύης σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα των λαών σε περίοδο πολέμου.

3. ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΘΕΙ το Ισραήλ το δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού για αυτοδιάθεση χωρίς εξωτερικές πιέσεις και επεμβάσεις.

4. ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΘΕΙ το Ισραήλ τα αναφαίρετα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού και το ότι ο μοναδικός και νόμιμος εκπρόσωπός του είναι η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και ΜΟΝΟ ΑΥΤΗ μπορεί να τον εκφράζει και να τον εκπροσωπεί.

5. ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΟΥΝ όλες οι δυνάμεις κατοχής από όλα τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη.

Ο παλαιστινιακός λαός επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά ότι μάχεται για την απελευθέρωσή του, υπό την ηγεσία της Ο.Α.Π. τον ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΟ εκπρόσωπό του. Μάχεται για την ΕΙΡΗΝΗ και την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ που ζητάμε όλοι. Αυτή η ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝ πρόκειται να πραγματοποιηθεί έαν ο παλαιστινιακός λαός δεν αποκτήσει τα νόμιμα δικαιώματά του. Την ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ και την ΙΔΡΥΣΗ Παλαιστινιακού Κράτους στα ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΑ ΕΔΑΦΗ.

★ ***Ο Fouad Al Bittar είναι ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης στην Αθήνα***

ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΤΗΣ CIA ΚΑΙ ΜΑΣΟΝΟΣ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

ΓΡΑΦΕΙ Ο
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΛΑΖΙΑΣ

Ιάκωβος: Αρχιεπίσκοπος Βορείου και Νοτίου Αμερικής.

Ιάκωβος Κουκούζης «κατά κόσμον», πράκτορας της ΓΙΑ% Μασόνος 33ου βαθμού, Σιωνιστής και ανθέλληνας. Ο πρώτος ορθόδοξος ιεράρχης που επισκέφτηκε το Βατικανό, και πρότεινε τον «εκσυγχρονισμό» της εκκλησίας και την ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ στην θεία λειτουργία.

Τον «ποινικό» του φάκελλο, παρουσιάζει σήμερα ο «ΑΝΤΙΟΧΟΣ», ελπίζοντας ότι με τρον τρόπο αυτό θα βοηθήσει, για να γνωρίσει ο λαός τον «Ιεράρχη του»!!

(1) Είναι μασόνος 33ου βαθμού και μέλος της Μητέρας Στοάς του Σκωτικού Δόγματος της Νοτίου Δικαιοδοσίας (ANCIENT AND ACCEPTED SCOTTISH RITE OF QF THE SOU THERN JURISDICTION, UNITED STATES OF AMERICA) η οποία εδρεύει στη διεύθυνση 1733 SIXTEEN TS STREET N.W. WASHINGTON, D.C. 20009, USA.

(2) Απαρνήθηκε τον Τριαδικό χαρακτήρα του Ορθοδόξου Δόγματος και χαρακτήρισε το Ευαγγέλιο ως μη Θεόπνευστο, (βλέπε: «ΕΣΤΙΑ» 21-6-1975 και «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ» 15-7-1975), επιτέθηκε απροσχημάτιστα κατά της Ελληνορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία επί αιώνες υπήρξε ο φάρος της Σωτηρίας όχι μόνο του Ελληνικού Έθνους, αλλά και άλλων εθνών.

(3) Οι συνεχείς δηλώσεις του όπως: «ΕΧΟΜΕΝ ΑΝΑΓΚΗΝ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΙΔΕΑΣ» (βλέπε: NEW YORK TIMES 25-9-1967» και «ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» του Αυγούστου 1973), «ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΜΕΘΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΑΛΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ» (Βλέπε: «ΦΩΝΗ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» του Οκτωβρίου 1975) κατέπληξαν όλους τους Ορθόδοξους και ανάγκασαν τη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών να τον αποκηρύξουν (βλέπε: «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΕ» 4-7-1975).

(4) Κατόπιν της εντολής του, αφαιρέθηκε η λέξη «HELLENIC» (Ελληνικός) από τις επιγραφές έξω από τις Ορθόδοξες Ελληνικές Εκκλησίες και με την εγκύκλιό του, της 31-12-1969 (αρ. 168) δε δίστασε να διαφημίσει με αμοιβή τον «κατάλληλον δια την Θείαν Κοινωνίαν οίνον ορισμένου εργοστασίου...» (βλέπε: «ΦΩΝΗ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» Νοεμβρίου 1974 και «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» της 3-6-1978).

(5) Το συνέδριο των Ελληνοαμερικανών για τη διατήρηση της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας και Ελληνικής γλώσσας, το οποίο συνήλθες στην Αθήνα τον Ιούνιο 1975 έδωσε σε δημοσιότητα δύο μηνύσεις κατά του ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΟΥΚΟΥΖΗ προς το Οικουμενικό Πατριαρχείον «ΕΠΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙ, ΕΠΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ, ΕΠΙ ΑΡΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Τα εν λόγω εγκλήματα διεπράχθησαν επανειλημμένως και δημοσίως δια των εφημερίδων και περιοδικών Ραδιοφωνίας και Τηλεοράσεων, Ελληνιστί και Αγγλιστί ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ...».

(6). Στις μηνύσεις τους οι ομογενείς ζητούσαν να απολληρυχθεί από τον Λαό και να αφορισθεί από την Εκκλησία (βλέπε: «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΕ» 27-6-1975). Υποβλήθηκαν την ίδια εποχή 2 μηνύσεις Ομογενών της Αμερικής, εκπροσώπων Ελληνοαμερικανικών Σωματείων στην Εισαγγελία Αθηνών, για σωρεία αδικημάτων ακόμη και δια συνεργασία με ξένους πράκτορες κζι εσχάτη προδοσία, και ζητήθηκε η απαγόρευση της εξόδου του από την Ελλάδα. (Βκλέπε: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» της 23-5-1975, «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 29-6-1975 και «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 1-9-1975).

(7) Το 1959, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος με απόφασή της, που υπέγραψε ο τότε υπουργός Παιδείας Γ. Βογιατζής, του είχε απαγορεύσει να ιερουργεί σε Ελληνικές Εκκλησίες (βλέπε: ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΕ» 12-11-1975). Η απαγορευτική αυτή απόφαση ίσχυσε ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ 21-4-1967, καταργηθείσα υπ' αυτής...

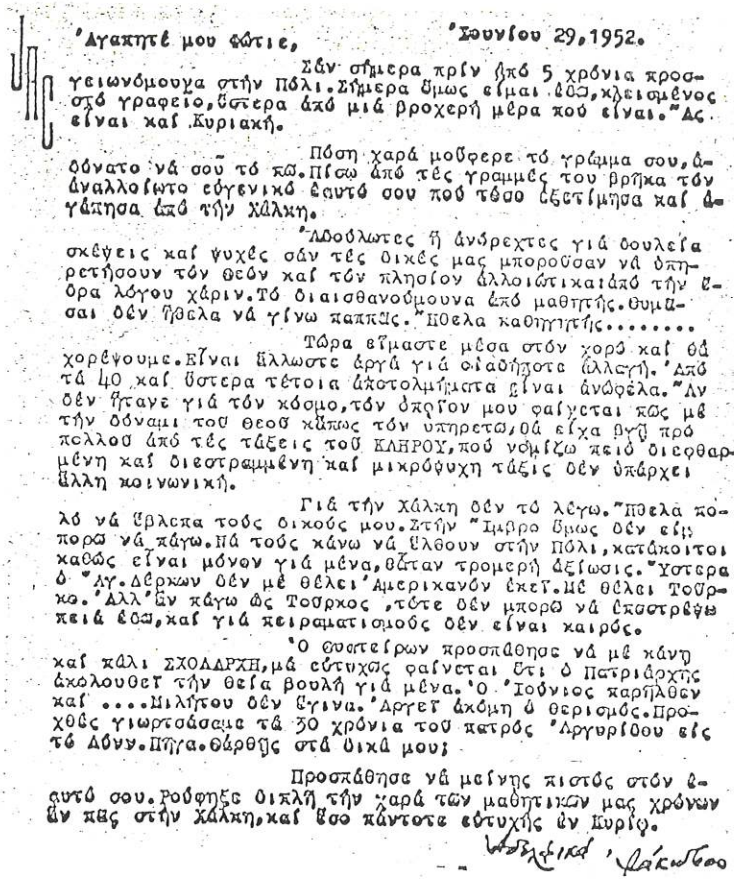

Ἀγαπητέ μου Φώτιε, Ἰουνίου 29, 1952.

Σάν σήμερα πρίν ἀπό 5 χρόνια προσγειωνόμουνα στήν Πόλι. Σήμερα ὅμως εἶμαι ἐδῶ, κλεισμένος στό γραφεῖο, ὕστερα ἀπό μιά βροχερή μέρα πού εἶναι. Ἄς εἶναι καί Κυριακή.

Πόση χαρά μοῦφερε τό γράμμα σου, ἀδύνατο νά σου τό πῶ. Πίσω ἀπό τές γραμμές του βρῆκα τόν ἀναλλοίωτο εὐγενικό ἑαυτό σου πού τόσο ἐξετίμησα καί ἀγάπησα ἀπό τήν Χάλκη.

Ἀδούλωτες ἤ ἀνόρεχτες γιά δουλεία σκέψεις καί ψυχές σάν τές δικές μας μποροῦσαν νά ὑπηρετήσουν τόν Θεόν καί τόν πλησίον ἀλλοιώτικα ἀπό τήν ἔδρα λόγου χάριν. Τό διαισθανούμουνα ἀπό μαθητής. Θυμᾶσαι δέν ἤθελα νά γίνω παππᾶς. Ἤθελα καθηγητής.....

Τώρα εἵμαστε μέσα στόν χορό καί θά χορέψουμε. Εἶναι ἄλλωστε ἀργά γιά οἱαδήποτε ἀλλαγή. Ἀπό τά 40 καί ὕστερα τέτοια ἀποτολμήματα εἶναι ἀνώφελα. Ἄν δέν ἤτανε γιά τόν κόσμο, τόν ὁποῖον μου φαίνεται πῶς μέ τήν δύναμι τοῦ Θεοῦ κἄπως τόν ὑπηρετῶ, θά εἶχα βγῇ πρό πολλοῦ ἀπό τές τάξεις τοῦ ΚΛΗΡΟΥ, πού νομίζω πειό διεφθαρμένη καί διεστραμμένη καί μικρόψυχη τάξις δέν ὑπάρχει ἄλλη κοινωνική.

Γιά τήν Χάλκη δέν τό λέγω. Ἤθελα πολό νά ἔβλεπα τούς δικούς μου. Στήν Ἴμβρο ὅμως δέν εἶμ πορῶ νά πάγω. Νά τούς κάνω νά ἔλθουν στήν Πόλι, κατάκοιτοι καθώς εἶναι μόνον γιά μένα, θᾶταν τρομερή ἀξίωσις. Ὕστερα ὁ Ἀγ. Δέρκων δέν μέ θέλει Ἀμερικανόν ἐκεῖ. Μέ θέλει Τοῦρκο. Ἀλλ' ἄν πάγω ὡς Τοῦρκος, τότε δέν μπορῶ νά ἐπιστρέψω πειά ἐδῶ, καί γιά πειραματισμούς δέν εἶναι καιρός.

Ὁ Θυατείρων προσπάθησε νά μέ κάνῃ καί πάλι ΣΧΟΛΑΡΧΗ, μά εὐτυχῶς φαίνεται ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀκολουθεῖ τήν θεία βουλή γιά μένα. Ὁ Ἰούνιος παρῆλθεν καί .... Μιλήτου δέν ἔγινα. Ἀργεῖ ἀκόμη ὁ θερισμός. Προχθές γιωρτσάσαμε τά 30 χρόνια τοῦ πατρός Ἀργυρίδου εἰς τό Δύνν. Πῆγα. Θάρθῃς στά δικά μου;

Προσπάθησε νά μείνῃς πιστός στόν ἑαυτό σου. Ρούφηξε διπλῆ τήν χαρά τῶν μαθητικῶν μας χρόνων ἄν πᾶς στήν Χάλκη, καί ἔσο πάντοτε εὐτυχής ἐν Κυρίῳ.

Ἀδελφικά Ἰάκωβος

Ο Ιάκωβος Αμερικής

(8) Δημοσιεύματα που καταγγέλουν τον Ιάκωβο σαν πράκτορα της CIA και ότι αφελληνίζει την ομογένεια ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» 12-11-1975 και «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» 21-11-1975). Και ενώ ο Ιάκωβος δεν απαντά, οι αποκαλύψεις μέσα από τον Τύπο συνεχίζονται:

— «Ο Ιάκωβος εξασθενίζει την Εθνικότητα της Ομογένειας» (Βλέπε: ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» 17-11-1975) — «Ο Ιάκωβος πολέμιος του Ελληνισμού» (Βλέπε: «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 25-2-1976) — «Ο εν Καναδά Ελληνισμός καταγγέλει την διοίκηση του Ιάκωβου» (Βλέπε: «ΦΩΝΗ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» Αύγουστος 1977) — «Ο Ιάκωβος απαγορεύει τον Εθνικό μας Ύμνο» (Βλέπε: ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» 4-7-1975) — «Ο Ιάκωβος προσπαθεί να αφελληνίσει τους Έλληνες της Αμερικής» (Βλέπε: «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 12-11-1975) — «Οι ομογενείς ζητούν να εκδιωχθεί ο Ιάκωβος Αμερικής» (Βλέπε: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 15-7-1975).

(9) Και τώρα τα σπουδαιότερα σημεία όλης της Αντιχριστιανικής δράσης υπέρ των Σκοτεινών Δυνάμεων.

1. Κατάργησε την Ελληνική ΓΛΩΣΣΑ από τα μυστήρια και τη λειτουργία της Εκκλησίας.

2. Απαγορεύει να ψάλλεται ο Εθνικός Ύμνος και να υψώνεται η Ελληνική σημαία στις γιορτές της Ομογενείας.

3. Χρησιμοποιεί τις Ελληνικές παροικίες για εμπλουτισμό. Σε άνω των 10.000.000 (Δέκα εκατομμυρίων δολλαρίων) το χρνο ανέρχονται οι υπέρ της Αρχιεπισκοπής εισφορές των 490 Ορθοδόξων Ναών.

4. Αφαίρεσε ολόκληρη τη διοικητική δομή των Ελληνικών Παροικιών της Βορείου και Νοτίου Αμερικής και καταστήθηκε δικτάτορας — Διοικητής αυτών. Αυτή ήταν η αιτία της καταπολεμήσεως της ιδέας υπουργείου Απόδημου Ελληνισμού (παρά τις πρόσφατες «συμπροσευχές» μέλους της Ελληνικής κυβερνήσεως με τον αρχιπολεμοκάπηλο της Ουάσιγκτων) από το φόβο μήπως αυτό θα αφαιρούσε τις εξουσίες του.

5. Δίχασε με την ενθελληνική και ανορθόδοξη πολιτική τους τους Έλληνες των USA και Καναδά ώστε οι περισσότεροι από αυτούς να μην τον αναγνωρίζουν σήμερα.

Έχει φέρει την Ορθόδοξη Ελληνική Εκκλησία της Αμερικής σε πλήρη αποσύνθεση και μετέβαλε τις Θεολογικές της σχολές σε κέντρα εκπροτεσταντισμού, τιμωρώντας διαρκώς τους αγωνιστές κληρικούς με αόριστες αργίες. (Βλέπε «Ορθόδοξος Τύπος» 1-1-1978).

7. Σε εκατοντάδες περιπτώσεις έβρισε την Ελλάδα και τους Έλληνες, αποκαλώντας τους «Πολιτικά Ζώα». (Βλέπε: «ΦΩΝΗ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» Σεπτέμβριος 1974) και απέστειλε προς τη Βουλή των Ελλήνων υβριστικό τηλεγράφημα προκαλώντας αγανάκτηση του πολιτικού κόσμου. «Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΥΒΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΜΑ» (Βλέπε «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» 15-11-1975 και «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» ίδιας ημερομηνίας. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΡΧΙΠΡΑΚΤΩΡ ΤΗΣ CIA ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ, ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΟΥΚΟΥΖΗΣ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΟΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΔΕΝ ΠΗΓΑΝ ΧΑΜΕΝΕΣ»... ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΗΣ «ΕΡΤ» ΓΕΝΙΚΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΩΝ «ΑΗΕΡΑ» ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 1986. ΑΥΤΟΣ ΜΗ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΞΗ. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ ΔΙΕΡΜΗΝΕΑ... ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ «A FIRSTE PATE PROFESSIONAL JOB» του Ιάκωβου και της συμμορίας του...

ΒΑΤΙΚΑΝΟ...

ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ; ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ; ΑΝΤΡΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΩΝ; ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΡΑΣΤ; ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΠΛΩΝ; ΜΙΑ ΤΩΝ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ; Ή ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΜΑΖΙ;

Αγαπητοί αναγνώστες! Τα όσα αναφέρομεν εις τον υπότιτλόν μας, δεν είναι παρά ελάχιστες από τις πολλές «ιδιότητες» που έχει το απαίσιο αυτό τέρας εγκατεστημένο στην Νότιο Ευρώπη. Το τέρας που επί αιώνες καταστρέφει και κατατυραννάει ολόκληρα έθνη, λαούς, μεταξύ των οποίων και τον δικό μας λαό. Είναι τόσο πολύπλευρον, πολυπρόσωπον και πολυσύνθετον, που ειδικές υπηρεσίες κρατών είναι αναγκασμένες να έχουν ειδικάς ομάδας ανθρώπων δια την αντιμετώπισιν της κάθε πτυχής που προαναφέραμεν.

Ενώ ο κόσμος συνήθισε να διαβάζει σχεδόν καθημερινώς περί της δράσεως του Παγκοσμίου Σιωνισμού και των υπηρεσιών του, περί της Μασονίας η οποία με τα αόρατά της δίκτυα έχει σκεπάσει την οικουμένη, περί των μέχρι χθες «ατρότων "CIA", "Ιντέλλιτζενς Σέρβις" των Άγγλων, ή της «Υπηρεσίας Πληροφοριών του Προέδρου Δημοκρατίας» των Γάλλων, της Μαφίας κλπ., σχεδόν κανένας δεν δίδει την πρέπουσαν προσοχήν στην δράση του εωσφορικού κέντρου που λέγεται Βατικανό. Με πολύ τακτ, οι διευθύνοντες αυτό, αποφεύγουν όπως πάντα τον περιττόν θόρυβον. Το μόνο το οποίον «επιτρέπεται» να φτάσει στους κοινούς ανθρώπους, είναι ότι «εν ονόματις της ειρήνης και συνεργασίας των λαών της γης» το Βατικανό προβαίνει διαρκώς σε ενέργειες «καλής θελήσεως» και ακόμη «παραχωρήσεων» έναντι ● και αυτών μέχρι χθες εχθρών του. Φιλιά και αγκαλιές με τους Ραββίνους[1] και ● τον Ιουδαϊσμό, με τους Τέκτονας[2] και τις «μετωπικές» τους οργανώσεις που μέχρι χθες εθεωρούντο «θανάσιμοι» εχθροί της Αγίας έδρας! Πολλοί είναι αυτοί, που με ικανοποίηση βλέπουν αυτό το «κοινό» μέτωπο συνεργασίας, αλλά λίγοι οι οποίοι κατανοούν ότι τελικώς εις την κορυφήν της πυραμίδος θα βρεθεί μόνον ΕΝΑΣ εκ των προσωρινώς «συμβληθέντων»...

Δια να μπορέσει κανείς να ασχοληθεί με ένα σοβαρό θέμα αντικειμενικά, θα πρέπει πρώτιστα να αποβάλει κάθε αίσθημα μίσους, εμπάθειας και προκαταλήψεως. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να καταδικάσει όλους τους Καθολικούς διά όλα τα κακά, τα οποία κατά καιρούς διέπραξαν οι ηγέτες του Βατικανού. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και σε άλλα επίπεδα. Σήμερα πολλοί λαοί πληρώνουν τα σφάλματα των ηγετών τους στο παρελθόν. Γι' αυτό άλλωστε και λέγεται «Δεν υπάρχουν μεγαλύτερα εγκλήματα από τα πολιτικά σφάλματα»... Έτσι όλοι οι Καθολικοί Λαοί θα καταλάβουν (εύχομαι συντόμως) το ποιόος ήτο ο πραγματικός εχθρός τους και τι πρέπει να γίνει δια να ζήσουν όλοι οι άνθρωποι της γης με Ειρήνη, ευημερία και αμοιβαία κατανόηση. Δεν μπορεί πλέον η μεγάλη ιδέα της πανανθρώπινης αγάπης, που γεννήθηκε πριν 2000 χρόνια, να συνεχίζει να χρησιμοποιείται σαν μέσον διαιρέσεως και μίσους μεταξύ των ανθρώπων της γης, διότι έτσι «το θέλουν οι αυτοδιορισθέντες «αντιπρόσωποι του Θεού» επί της γης.

Έχοντες υπ' όψιν όλα τα προαναφερθέντα, αισθάνομαι πραγματικήν στενοχώρια γράφων αυτό το άρθρο δια το περιοδικόν αγαπητού μου φίλου κ. Χ.Χ. Πώς μπορώ να χωρέσω μέσα στα στενά πλαίσια του άρθρου, όλα αυτά τα οποία έχουν αναφερθεί σε δεκάδες χιλιάδες βιβλίων και εγγράφων, σχεδόν σε όλες τις γλώσσες της γης, κατά το διάστημα των τελευταίων οκτώ αιώνων; Αυτός είναι ο λόγος που με κάνει από τώρα να ζητήσω την επιείκειαν όλων όσοι τυχόν θα το διαβάσουν. Δεν τρέφω μίσος εναντίον κανενός αλλά δεν μπορώ να παραμένω και αδιάφορος όταν βλέπω αυτά τα οποία διαπράττονται εναντίον του δικού μου Λαού και της Πίστεως των Πατέρων του. Εναντίον της Ειρήνης, Ελευθερίας και της πραγματικής Δημοκρατίας...

Και τώρα, πριν έλθω εις τα «παρόντα» θα ασχοληθώ με πολύ συντομία με τα όσα εις τον υπότιτλον αναφέρω... «ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ». Φυσικά δεν θα ασχοληθώ με την νύκτα του Αγίου Βαρθολομαίου, ούτε με το τι διέπραξαν οι «Σταυροφόροι» του Πάπα στην Βασιλεύουσα κατά την 4ην «Σταυροφορίαν» τους, που φυσικά υπήρξε το πιο θανάσιμο κτύπημα κατά του Ορθοδόξου Βυζαντίου. Ούτε και με τα κακουργήματα των Παπικών στην Ολλανδία, Γαλλία, Γερμανία και Ρωσσία! Ας υποθέσωμεν ότι όλα αυτά είναι «πολύ παλιά» αν και ο Λαός μας λέγει ότι «οι μαχαιριές κι αν κλείσανε, εμείναν τα σημάδια»... Αλλά ΠΩΣ μπορούμε να αγνοήσουμε την μεγαλύτερη σφαγή των Χριστιανών κατά το διάστημα των 2000 τελευταίων ετών; 88 0.000 άνθρωποι εσφάγησαν μέσα σε διάστημα 5 μόλις εβδομάδων κατ' εντολήν της ΑΓΙΑΣ ΕΔΡΑΣ[3]; Έπρεπε να περάσει από τότε (1942) σχεδόν μισός αιώνας, δια να πραγματοποιήσουν μια χούφτα «Φιλουμενιστών» με την βοήθεια και συμπαράσταση ενός Έλληνος Κληρικού (π. Δημητρίου Κλούτσου, Κυψέλης, Αθηνών) το μνημόσυνον αυτών των αθώων θυμάτων του Παπικού μίσους! Η επίσημος Ελλαδική Εκκλησία, διαβρωθείσα προ πολλού υπό των γνωστών και μη πρακτόρων του Βατικανού, σκοπίμως αποσιωπούσε επί πολλά έτη αυτό το μεγάλο έγκλημα. Και όταν επραγματοποιήθη το μνημόσυνον των ατυχών Σέρβων, ο θαρραλέος Έλλην Κληρικός εδέχθη όχι απλώς επιπλήξεις, ως ασφαλώς πληροφορούμεθα.

Ο δεύτερος υπότιτλός μας αναφέρεται εις την «ειδικότητα» της Αγίας «έδρας» εις την πλαστογραφίαν. Συνεργαζομένη από χρόνου μακρού με τα κυκλώματα της Μαφίας ασχολούμενα με την πλαστογραφίαν, κατά τα πρόσφατα χρόνια αύτη εξετύπωσε πλαστάς μετοχάς ανυπάρκτων εταιριών εις ΗΠΑ και ανέλαβε δια του «Πρωθυπουργού» της Σεβασμιωτάτου Πάουλ Μάρτσινκους (πολωνικής καταγωγής) να τας αγοράσει τοις μετρητοίς με τα χρήματα της Τραπέζης «Αγίου Πνεύματος» και «Μπάνκο Αμπροσιάνο» και να τας διαθέσει καταλλήλως. Συνολικά εξετυπώθησαν «μετοχές» αξίας άνω των 4.000.000.000 (τεσσάρων δισεκατομμυρίων δολλαρίων) εκ των οποίων αξίας 1.200.000.000 δολλαρίων αγοράστηκαν αμέσως από τον ως άνω «Πρωθυπουργόν»[4]. Επενέβη όμως η Εφ-Μπι-Άι και ξέσπασε το γνωστό εις την παγκόσμιον κοινήν γνώμη σκάνδαλον με αποτέλεσμα να επέμβη τελικώς υπέρ του κ. Πρωθυπουργού η Κυβέρνησις των ΗΠΑ, και πολλές υπηρεσίες της διότι ο «Σεβασμιώτατος» Πάουλ Μάρτσινκους ήτο (και είναι) ταυτοχρόνως και μεγάλος βαθμοφόρος της CIA, που κυκλοφορεί πάντοτε οπλισμένος με ένα τριανταοκτάρι[5]. Υπήρχαν κάποιοι «ενδιαφερόμενοι» οι οποίοι ενδιαφέροντο να συγκαλυφθεί το σκάνδαλο των 1.200.000.000 και πράγματι τούτο «σκεπάστηκε». Όταν τελικά βγήκε η απόφαση της Ιταλικής Δικαιοσύνης κατά του Π. Μάρτσινκους, απεκαλύφθη μία λεπτομέρεια: Η ιταλική αστυνομία δεν μπορούσε να μπει μέσα στο Βατικανό, καθόσον αυτό ήταν έδαφος «ξένου κράτους»... Έτσι, ο Σεβασμιώτατος, εξέρχεται καθημερινώς από την «αγία» έδρα από ΙΙ συνολικώς εξόδους της (μυστικάς και μη) χωρίς πια κανένας να διανοηθεί καν την σύλληψή του!

Και τώρα το τρίτο σημείον. Λόγω ελλείψεως χώρου είμεθα αναγκασμένοι να αναφέρομεν ολίγα μόνο τινά περί της τεραστίας περιουσίας του Βατικανού: Είναι μεγάλος μέτοχος των εταιριών χάλυβος[6] ΗΠΑ, «Νάσιοναλ Στηλ», Ριπάμπλικ Στηλ», των εταιριών κατασκευής πολεμικών αεροσκαφών «ΒΟΕΙΝΓΚ», «ΛΟΚΧΙΝΤ», «ΚΕΡΤΙΣ ΡΑΙΤ». Είναι μέτοχος των εταιριών Πετρελαίων «ΦΙΛΙΠΠΣ ΠΕΤΡΟΛΕΟΥΜ ΚΟΜΠΑΝΥ» (Τέξας), «ΚΡΕΟΛ ΠΕΤΡΟΛΕΟΥΜ ΚΟΜΠΑΝΥ» (Βενεζουέλας). Το Βατικανό είναι ένας από τους μεγαλύτερους εφοπλιστάς, μετόχους εταιριών Σιδηροδρόμων, Ορυχείων και Εμπορικών επιχειρήσεων με κεφάλαια τα οποία υπερβαίνουν πολλά δισεκατομμύρια δολλάρια. Παρ' όλα αυτά πολλοί

Ο πάπας της Ρώμης

λίγοι γνωρίζουν όλες αυτές τις λεπτομέρειες, διότι το Βατικανό επιδεξίως σκεπάζει όλα αυτά με πέπλον μυστηρίου. Και δεν είναι μόνον η «Τράπεζα Αγίου Πνεύματος» και η «Μπάνκο Αμπροσιάνο» που είναι δικά του. Υπάρχουν δεκάδες τραπεζών σε όλο τον κόσμο που ελέγχονται παρ' αυτού, αμέσως ή εμμέσως... Και στην Ελλάδα υπάρχουν αρκετές καμουφλαρισμένες επιχειρήσεις εμφανιζόμενες ως ανήκουσες σε άλλους.

Σημείον τέταρτον. Πάντοτε πολύ προσεκτικόν δια να μη εκτεθεί, το Βατικανό φροντίζει πάντοτε να δημιουργεί μηχανισμούς, οι οποίοι δρουν δια λογαριασμόν του εκ του αφανούς. Έτσι ενώ στην Ευρώπη, και ειδικά εις την Μεσόγειον η Αγία έδρα έχει ένα γερό μερίδιο εις το εμπόριον και διακίνησιν των όπλων και ναρκωτικών, ελάχιστες είναι οι λεπτομέρειες γνωστές στην Ίντερπόλ. Εκεί όμως που το Βατικανό έχει κυριολεκτικώς ξεσπαθώσει, είναι η Νότιος Αμερική, όπου ένας των μεγαλυτέρων εμπόρων θανάτου είναι ένας Καρδινάλιος, γνωστός ως «Μονσενιώρ Ντολλάρο». Είναι τόσο γνωστός[7] στους κατοίκους της περιφερείας της «δικαιοδοσίας» του, ώστε να κυκλοφορεί ένα λαϊκό τραγουδάκι, μια στροφή του οποίου θα προσπαθήσω να μεταφράσω δια τους αναγνώστας μας... *«Ο Μονσενιώρ Ντολλάρο, με το σκληρό κολλάρο! Πουλάει πρέζα πρώτης κι ας είναι και Δεσπότης»*... Και πάντα ταύτα υπό τας ευλογίας.

Και τώρα ας έλθομεν εις το κυριότερον σημείον το οποίον αφορά όλους μας. Δια να μπορέσει να πραγματοποιήσει όλους τους στόχους του, το Βατικανό εφρόντισε να δημιουργήσει μίαν εκ των τελειοτέρων υπηρεσιών πληροφοριών[8] του κόσμου, την οποίαν σχεδόν μονοπωλιακά κρατούν τα μέλη της γνωστής συμμορίας, γνωστής ως το «Τάγμα των Ησουιτών» της οποίας ο γεννήτωρ υπήρξε ο διαβόητος Ισπανός τυχοδιώκτης Ιγνάτιος Λεϊόλα (1491-15). Τόση δε ήτο μεγάλη η δράσις του «Τάγματος», ώστε πριν καν περάσουν λίγα χρόνια από της ιδρύσεώς του, η λέξις «Ησουίτης, να σημαίνει δια όλους τους λαούς της γης (μη εξαιρουμένου και του δικού μας) το συνώνυμο του «ύπουλος, δόλιος, πανούργος, δολοφόνος, συνωμότης, καταδότης»... Και όμως παρά το γεγονός ότι παρήλθαν έκτοτε σχεδόν 500 χρόνια, η σκοτεινή αυτή οργάνωση συνεχίζει να υφίσταται και να απειλεί όχι μόνο την ΕΛΛΑΔΑ, ΡΩΣΙΑ, ΣΕΡΒΙΑ αλλά και πολλούς άλλους Λαούς. Αλλά ας εξετάσομεν τώρα σε τι οφείλεται η μεγάλη αυτή δύναμη της μυστικής υπηρεσίας της Αγίας έδρας. α) Στην προετοιμασίαν στελεχών και εκπαίδευσή τους, β) Εις την προώθησή τους σε θέσεις κλειδιά, γ) Δημιουργία ισχυρού τύπου και μέσων επικοινωνίας, δ) Εις την «προικοδότησιν» σε κάθε χώρα του εκεί δρώντος κλιμακίου, δια της δημιουργίας επιχειρήσεων

αι οποίαι θα συντηρούν το κλιμάκιον με χρήματα προερχόμενα από τον ίδιον τον λαόν εναντίον του οποίου η Αγία έδρα εργάζεται, ε) Εις την εξαγοράν ατόμων τα οποία κατέχουν κάποια θέση εις τον κρατικόν ή οικονομικόν μηχανισμόν.

Αφού αναφέραμε όλα τα ως άνω, θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε τα 5 κυριότερα αυτά σημεία. Σήμερα οι Ιησουίτες έχουν δικά τους 500 Κολλέγια, 8500 Σχολεία, 59 Πανεπιστήμια (εκ των οποίων τα μεγαλύτερα είναι: Το Γρηγοριανόν Πανεπιστήμιον της Ρώμης, του Φόρντχαμ των ΗΠΑ, του Νίμενγκεν της Ολλανδίας και το Καθολικό Πανεπιστήμιο του Τόκιο)[9]. Το ότι το σύστημα αυτό αποδίδει, φαίνεται ολοκάθαρα και από το γεγονός ότι απόφοιτος αυτών των ιδρυμάτων ήτο ο Ιησουίτης Διδάκτωρ Σαλαζάρ[10] της Πορτογαλίας, ο οποίος υπήρξε και Καθολικός Ιερεύς. Εμείς δε δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι και οι δύο αδελφοί[11] Ντάλλες (ο ένας αρχηγός του Στέητ Ντηπάρτμεν ο δε άλλος αρχηγός της ΣΙΑ) δεν έκαναν απολύτως τίποτα δια να προλάβουν τα εν Τουρκία γεγονότα εις βάρος των Ελλήνων το 1955, αν και τα εγνώριζαν πολύ καλά προκαταβολικώς... Δεν είναι μόνον ο Ιησουίτης σύμβουλος Μ. Λάφλιν[12] του Προέδρου Νίξον, που αν και ιερέας καθολικός, φορούσε «πολιτικά» και ήταν τακτικός επισκέπτης των καμπαρέ. Η ανάμιξή τους στο σκάνδαλο του «Ουώτεργκέιτ» ήταν από τότε γνωστή στις αμερικανικές υπηρεσίες. Η Παπική αυτή συμμορία, εκδίδει[13] σήμερα περισσότερα από 1000 εφημερίδες, περιοδικά σε 50 διαφορετικές γλώσσες σε όλα τα μέρη της γης και έχει στην διάθεσή της 24 Ραδιοφωνικούς Σταθμούς. Μόνο οι εκπομπές του Ραδιο-Βατικανού αναμεταδίδονται από 279 ειδικούς[14] σταθμούς σε διάφορα σημεία της γης. Το «ΡαντιοΒατικάνο», απασχολεί 260 υπαλλήλους και μεταδίδει κάθε εβδομάδα 470 προγράμματα... Όπως σε όλες τις χώρες, έτσι και η Ελλάδα δεν μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Η βαθιά διείσδυση των παπικών σε όλα τα επίπεδα της ζωής του έθνους υπήρξε πολύ βαθιά. Δεν είναι ένας και δύο που υπέκυψαν στα χρυσά βέλη των παπικών και έγιναν όργανά του. Αλλά η ώρα της αναμετρήσεως με τον λαό ασφαλώς δεν απέχει πολύ...

Και όμως, μέσα στην ίδια την Ελλάδα, υπάρχουν σήμερα ανόητοι ή κακόβουλοι, οι οποίοι συνεχίζουν ακόμη να ομιλούν περί... «της ανάγκης ενώσεως» της Ορθοδόξου Εκκλησίας με τα όργανα αυτά της παγκοσμίου συμμορίας, βουτηγμένης σε όλα τα δυνατά εγκλήματα της κολάσεως. Μια τέτοια απόπειρα, θα έμοιαζε πολύ με μια σταγόνα νερού που θα έπεφτε μέσα σε πυρακτωμένη κάμινο μεταλλουργείου. Σήμερα οι μόνοι που κατάλαβαν αυτόν τον κίνδυνο, είναι οι μικρές, διασπαρμένες ομάδες των οπαδών του λεγομένου παλαιού ημερολογίου. Αυτοί αποτελούν δια τους παπικούς, τον κίνδυνον να μην πραγματοποιηθούν τα σχέδια του Βατικανού, το οποίον έδωσε από καιρού την «γραμμήν» εξοντώσεώς των προς τους εν Ελλάδι φιλοπαπικούς πράκτορας[15] εντός των κόλπων της Ελλαδικής Εκκλησίας. Οι άνθρωποι αυτοί είναι επικίνδυνοι δια τα σχέδια του Βατικανού, διότι ευρίσκονται πλησιέστερον προς την αναγενομένην Ρωσικήν, Σερβικήν και άλλας Ορθοδόξουν εκκλησίας. Είναι ο σπινθήρ ο οποίος μπορεί να ανατινάξει ολόκληρο το σχέδιο υποδουλώσεως της Ορθοδοξίας και της Ελλάδος. Να διατί η Επίσημος Ελλαδική Εκκλησία αντί να προσπαθεί να θέσει τέρμα εις την δράσιν όλων των σκοτεινών οργανώσεων (όπως οι Χιλιασταί και 48 άλλες οργανώσεις που δρουν ελευθέρως στην Ελλάδα)νκαταδιώκουν με λύσα αυτές τις μικρές ομάδες Ορθοδόξων Χριστιανών που έμειναν στην Πίστη των Πατέρων τους. Φυσικά και αυτό το έγκλημα πραγματοποιείται υπό τας ευλογίας του προκαθημένου της Ελλαδικής Εκκλησίας, ο οποίος έχει εις το άμεσόν του περιβάλλον τόσους φανερούς και μη πράκτορες. Ήλθε όμως η ώρα να ερωτήσομεν κι εμείς τους συμμορίτες του Βατικανού: Τι έκαναν κατά τας πλέον τραγικάς ώρας δια τους Έλληνας και την Ορθοδοξίαν κατά τα έτη 1922-1955-1974. Τι σημαίνουν οι διάφορες εκθέσεις «Μακεδονικής Τέχνης και Πολιτισμού» που οργανώνει συνεχώς το Βατικανό; Τι σημαίνει η κρυφή περίθαλψη διαφόρων «αυτονομιστών» που ζητούν τον διαμελισμόν της Ελλάδος εν συνεργασία με ξένας υπηρεσίας; Τι σημαίνει η συνεργασία της CIA[16] και Βατικανού στα ζητήματα αυτά; Τι σημαίνει η δράσις των πρακτόρων του Βατικανού κατά της Ρωσίας από τας βάσεις αι οποίαι εδημιουργήθησαν επί ελληνικού εδάφους; Τι σημαίνει η δημιουργία παπικών «πυρήνων» δια την διάβρωσιν του Ελληνικού Λαού;;;

Ο μεγάλος, απερίγραπτος φόβος του Βατικανού ΣΗΜΕΡΑ είναι: «Ο κίνδυνος της αναποφεύκτου αδελφικής συνεργασίας της Ελληνικής και Ρωσικής Ορθοδοξίας. Τα εωσφορικά σχέδια του Βατικανού ΔΕΝ θα περάσουν. Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, είναι και θα παραμείνει ΕΛΛΗΝΙΚΗ όπως είναι και θα παραμείνει Ρωσική η ΟΥΚΡΑΝΙΑ, η Ρωσία του Κιέβου όπου οι Ρώσοι εδέχθησαν το Άγιο Βάπτισμα του Χριστού από την Πνευματική τους Μητέρα ΕΛΛΑΔΑ. **Η ΞΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΗΛΘΕ...**

1) Βλέπε: Άρθρον εφημερίδος «ΤΟ ΒΗΜΑ» της 20-4-1984, «ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 2000 ΧΡΟΝΙΑ».

2) Βλέπε (α) Περιοδικόν «Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ» Τεύχος Δεκεμβρίου 1987, επίσημο όργανο Ελλήνων Μασόνων, (β) Εφημερίδα Ηρακλείου Κρήτης «ΚΡΗΤΙΚΟ ΦΩΣ» της 7-7-1980, του πολιτευτού κ. Θανάση Σκουλά, (γ) Εφημερίδα «Ο ΠΑΙΣ» της Λισσαβώνος της 27-10-1978, άρθρο του Δον Φρανσίσκο Εσπόζιτο, του Ρωμαιοκαθολικού Κληρικού και Καθηγητού του Βατικανού με τίτλο «ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΞΕΠΕΡΑΣΜΕΝΗ Η ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ, (δ) Εκπομπή του Ραδιοφωνικού ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ: ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΕΧΟΥΝ ΣΥΜΦΙΛΙΩΘΕΙ, αναδημοσιευθείσα εις τον «ΠΥΘΑΓΟΡΑ» της 19-12-1980 κλπ. κλπ.

3) Βλέπε: (α) Επίσημαι εκθέσεις και Ντοκουμέντα της Γιουγκοσλαβικής Κυβερνήσεως περιόδου 1946-1948, (β) «Ο ΑΞΩΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ» (αγγλικά) έκδοσις 1985.

4) Βλέπε: Έκθεσις του WILLIAM LUNCH, Τμηματάρχου του «Οργανωμένου εγκλήματος και Εκβιασμών», του υπουργείου Δικαιοσύνης ΗΠΑ, της 25-4-1973.

5) «ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» ("IN GOD'S NAME") του DAVID YALLOP, έκδοσις Λονδίνου 1984 (αγγλικά).

6) Βλέπε «Η ΜΑΥΡΗ ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ» (Ρωσικά) του Λ. Βελικόβιτς, Μόσχα 1980.

7) Βλέπε: Σημείωση 16.

8, 14) Βλέπε: «Η ΜΑΥΡΗ ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ» (Ρωσικά) του Λ. Βελικόβιτς, Μόσχα 1980 σελίδες 57/65.

15) Βλέπε αποκαλύψεις μελών της Μαφία (Ειδικοί Φάκελλοι ανακριτών περί διασυνδέσεων Μαφίας και Βατικανού, Μαφίας και Ξένων Κυβερνήσεων κλπ. κλπ.)

16) Βλέπε: Σχόλια του Ελληνικού Τύπου το 1955 («ΕΘΝΟΣ» της «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» κλπ. δια την μπροσούραν μου υπό τον τίτλον «ΓΙΑ ΤΟΥΤΗ ΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ» δια την οποίαν με συνέλαβον και κατόπιν συνωπτικής διαδικασίας απεφάσισαν να με εκτελέσουν. Ο τότε Γ.Γ. υπ. εσωτερικών και 4 Έλληνες αξιωματικοί ειδικών υπηρεσιών με διέσωσαν από την εκτέλεσιν.

Βλέπε: Δημοσιεύσεις Ελληνικού και ξένου Τύπου, που με επιβεβαίωσαν ύστερα από 32 χρόνια. (α) (β) (γ)

ΤΟ ΘΕΜΑ ΜΑΣ

Το ξεπούλημα της Ελλάδας...

του ΝΙΚΟΥ ΨΑΡΟΥΔΑΚΗ
Προέδρου Χριστ. Δημοκρατίας
και βουλευτή Επικρατείας

ΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ της Ελλάδας είναι παλιά υπόθεση. Αρχισε αμέσως μετά την απελευθέρωση από τους Τούρκους. Πρώτα πουλήσαμε στους Ευρωπαίους «φίλους» μας την πολιτική μας ελευθερία και αμέσως μετά και την οικονομική μας υπόσταση!

Ετσι καθιερώθηκε το δόγμα «Ανήκομεν εις την Δύσιν», το οποίο έγινε ουσιαστικά η θρησκεία μας κι έχομε τόσο τυφλωθεί ώστε δεν βλέπουμε ότι η πολιτική και οικονομική υποταγή μας στη Δύση μας οδηγεί σιγά αλλά σταθερά στην εθνική και πνευματική μας δύση!

Και σαν να μην έφτανε όλη αυτή η εξουθένωση, τώρα προχωρούμε και στο ολοκληρωτικό ξεπούλημα, σαν αναγκαία και φυσική συνέπεια του πρώτου. Με την κατάθεση του Νομοσχεδίου «Δικαιοπραξίες στις παραμεθόριες περιοχές», το ξεπούλημα ολοκληρώνεται. Αφού η Δύση πήρε την ψυχή μας, δικαιωματικά τώρα ζητά και το σώμα μας!

Η κυβέρνηση, αφού λησμόνησε το άλλοτε αστραφτερό νεόκοπο νόμισμά της και ήδη ξεθωριασμένο «Η Ελλάδα στους Έλληνες!», συνέταξε το ως άνω νομοσχέδιο και ανερυθρίαστα το προωθεί για ψήφιση, γλείφοντας σήμερα εκεί που έφτυνε χτες!

Οι διατάξεις του Νομοσχεδίου σε άλλη, όχι μακρινή, εποχή θα στοιχειοθετούσαν το αδίκημα της «εσχάτης προδοσίας»! Σήμερα αποτελούν πολιτική βούληση της πλειοψηφίας της Βουλής! Η εξέλιξη αυτή πρέπει να βάλει το έθνος σε σοβαρές σκέψεις. Πού πάμε άραγε; Μήπως στη γενιά μας έχει πέσει ο θλιβερός ιστορικός κλήρος να γίνει ο νεκροθάφτης του έθνους και του πολιτισμού των τόσων χιλιετηρίδων;

Το νομοσχέδιο ήδη από την εισηγητική έκθεσή του δεν κρύβει τους αντεθνικούς καταχθόνιους σκοπούς του: «Αποσκοπεί» — γράφουν οι συντάκτες του — «στον εκσυγχρονισμό και ως ένα βαθμό στην αναθεώρηση της υφισταμένης νομοθεσίας που διείπε μέχρι τώρα τη σύναψη δικαιοπραξιών στις παραμεθόριες περιοχές». Κι αυτό — συνεχίζουν — «για την καλύτερη προάσπιση των εθνικών συμφερόντων» και την προσαρμογή της νομοθεσίας μας «στα σημερινά δεδομένα»!

Υπήρχε η νομοθεσία που απαγόρευε σε ξένους να αγοράζουν ακίνητα στις παραμεθόριες περιοχές της χώρας κι αυτό για να μην περιέλθουν οι περιοχές αυτές σε ξένες δυνάμεις. Εμείς, μας λέει η κυβέρνηση, καταργούμε αυτή τη νομοθεσία για να προστατεύσουμε τα εθνικά συμφέροντα!

Ομολογούμε ότι αδυνατούμε να παρακολουθήσουμε τη σκέψη της εισηγητικής έκθεσης και κύρια του αρμόδιου αναπλ. υπ. Εξωτερικών κ. Θ. Πάγκαλου, υπεύθυνου συντάκτη της: Καταργείται η παλιά νομοθεσία που απαγόρευε τις αγοραπωλησίες στις παραμεθόριες περιοχές και προτείνεται νέα που τις επιτρέπει — κι αυτό για την προστασία των εθνικών συμφερόντων!

Η άποψη αυτή είναι πολύ αισχρή για να θεωρηθεί καλαμπούρι! Σε ποιους απευθύνονται οι πειθήνιοι στα ΕΟΚικά «δεδομένα» (γράφε: εντολές!) συντάκτες του ανόητου νομοσχεδίου;

Η προστασία των εθνικών συμφερόντων, κ. Πάγκαλε, είναι να πουλήσουμε τα σύνορά μας στους ξένους; Ετσι εννοείτε την προστασία μας; Να κάνουμε αφεντικά στη χώρα μας όλο το σκυλολόι των άσπονδων φίλων μας, που μας αγαπάνε τόσο ώστε μας φάγανε τη Μ. Ασία και την Πόλη το 1922, πάνε να μας φάνε την Κύπρο, εποφθαλμιούν την Κρήτη, γιατί όχι κι όλη την ηλιόλουστη χώρα μας, αφού αυτός είναι ο ουσιαστικός στόχος του επίμομφου νομοσχεδίου; **Για την Ελλάδα το φτιάξατε αυτό το νομοσχέδιο κ. Πάγκαλε ή για τα αφεντικά της ΕΟΚ;**

Ο ελληνικός λαός, λαός ειρήνης και φιλίας, δεν είναι εναντίον της ενότητας και συνεργασίας των λαών. **Είναι εναντίον της απορρόφησης λαού από λαό!** Η ΕΟΚ δεν φτιάχτηκε στη σωστή βάση. Εργο καθαρά σιωνιστικό-μασονικό, φτιάχτηκε με κύριο στόχο στην πρώτη φάση την απορρόφηση των μικρών από τους μεγάλους και αργότερα την υποταγή όλων στην ετοιμαζόμενη σιωνιστική κοσμοκρατορία του ερχόμενου Αντίχριστου! Αυτή την ΕΟΚ όποιοι υπηρετούν δεν θα πρέπει να 'ναι ούτε ήσυχοι, ούτε υπερήφανοι!

Ειδικότερα για το Νομοσχέδιο παρατηρούμε τα εξής:

Τι κρύβει;

❶ Στο άρθρο 1 ορίζονται οι παραμεθόριες περιοχές της χώρας, στις οποίες απαγορεύεται καθε αγοραπωλησία ακινήτου και στη συνέχεια στο ίδιο άρθρο ορίζεται ότι με πρσδρικό διάταγμα μπορεί να αρθεί ο χαρακτηρισμός μιας περιοχής ως παραμεθόριας!

Και ερωτάται: Αφού σήμερα κρίνεται αρμόδια η Βουλή για ν' αποφασίσει ποιες είναι οι παραμεθόριες περιοχές, γιατί στο μέλλον για το ίδιο θέμα θ' αποφασίζει μόνη της η κυβέρνηση; Είναι ολοφάνερο τι κρύβει αυτή η διάταξη και τι κινδύνους εγκυμονεί! Ντροπή!

❷ Ενώ στο άρθρο 2 παρ. 1 ορίζεται ότι στις παραμεθόριες περιοχές απαγορεύεται κάθε δικαιοπραξία με την οποία αποκτάται εμπράγματο ή ενοχικό δικαίωμα υπέρ φυσικού ή νομικού προσώπου, στο άρθρο 3 ορίζεται ότι μπορούν να ζητήσουν και άρση αυτής της απαγόρευσης εκτός από φυσικά ή νομικά πρόσωπα ελληνικής ιθαγένειας **και φυσικά ή νομικά πρόσωπα που έχουν την ιθαγένεια ενός των κρατών-μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με αίτηση στο νομάρχη της περιοχής και την υπ' αυτού αρμόδια επιτροπή! Ετσι η προστασία που παρέχει το άρθρο 2 ανατρέπεται από το άρθρο 3, που δεν αποτελεί παράθυρο, αλλά κανονική θύρα ξεπουλήματος της ελληνικής γης!**

Με άλλα λόγια: Αυτά που ξέραμε κι αυτά για τα οποία αγωνιστήκαμε οι Ελληνες, να τα ξεχάσουμε, γιατί αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν. Οσα δικαιώματα έχουμε εμείς οι Ελληνες στην ποτισμένη με το αίμα των πατέρων μας και το δικό μας ελληνική γη, τα ίδια δικαιώματα έχει ήδη κι ο Ευρωπαίος που και στον Α΄ και στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο επιχείρησε με τη βία να την αρπάξει και απέτυχε χάρη στον πατριωτισμό των Ελλήνων. Ο,τι δεν πέτυχε τότε με τα όπλα, του το δίδομε τώρα με το νόμο! Αν αυτό δεν είναι προδοσία, τι είναι;

❸ Το άρθρο 4 του Νομοσχεδίου ξεπερνά σε αισχρότητα το όλο κείμενο και μπορεί να ονομασθεί **«Ολα στο σφυρί!»,** αφού ορίζει ότι μπορεί να επιτραπεί η άρση της απαγόρευσης, με κριτήριο τη **«χρηματική αξία»** της αιτούμενης δικαιοπραξίας!

Πουλάμε...

Μ' άλλα λόγια: «Περάστε κύριοι! Πουλάμε καλό πράγμα!

συνέχεια στη σελ. 27

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Πυρφόρος - Δεσμώτης - Λυόμενος

(Ἡ τιθάσευση τῶν δυνάμεων)

Ὁ μύθος τοῦ Προμηθέα εἶναι ἀσφαλῶς ὁ πιό συγκλονιστικός μέσα σέ ὅλη τήν ἀρχαία ἑλληνική μυθολογία. Ὁ συμβολισμός τῶν μυθικῶν διηγήσεων πού ἀφοροῦν τούς ἄλλους θεούς, ἡμιθέους καί ἥρωες ἀνάγεται κατά βάση εἴτε σέ ὡρισμένες πλευρές τοῦ φυσικοῦ καί ἀνθρώπινου βίου (Δήμητρα, Ἑρμῆς) εἴτε σέ μεγάλα προϊστορικά καί πρωτοϊστορικά συμβάντα (Δαναός, Πέλοψ κ.ο.κ.) ὅπως εἴχαμε τήν εὐκαιρία νά ἀπασχοληθοῦμε σέ προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἐπιλογῆς».

Στόν μύθο ὅμως τοῦ Προμηθέα ἡ σύγκρουση μεταξύ τοῦ Πατέρα τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν καί τοῦ Τιτάνος συμβολίζει σέ ὅλες τίς διαστάσεις του τό κοσμολογικό πρόβλημα τῆς ἀνθρωπότητας καί ἐπίσης, ὅπως θά διαπιστώσουμε, τό πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας σέ συνολική θεώρηση. Γι' αὐτό ἄλλωστε ἔτυχε ἰδιαίτερης προσοχῆς καί ἐπεξεργασίας ἐκ μέρους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Τό θέμα εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστο στόν Ὅμηρο. Ἀναφέρεται κατά πρῶτο -μεταξύ τῶν διασωθέντων ἔργων- στήν Κοσμογονία τοῦ Ἡσιόδου. Ὁ Αἰσχύλος συνθέτει μέ αὐτό μιά τριλογία του ἀπό τήν ὁποία διασώθηκε μιά τραγωδία, ὁ Προμηθεύς Δεσμώτης, ἐνῶ οἱ ἄλλες δυό πού εἶναι στήν σειρά τοῦ μύθου, ἡ πρώτη καί ἡ τρίτη, ὁ Προμηθεύς Πυρφόρος καί ὁ Προμηθεύς Λυόμενος ἔχουν ἀπωλεσθεῖ. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ὁ Προμηθέας, εἶχε ἰδιαίτερα συγκινήσει τόν Πρωταγόρα - κατά ποιά ἀλληλουχία θά δοῦμε ἀργότερα. Δυστυχῶς ὅτι ἐέρουμε περί τούτου, εἶναι ἀπό δεύτερο χέρι, δηλ. ἀπό τόν Διάλογο Τιμαῖο τοῦ Πλάτωνος. Ὅπως εἶναι γνωστό ὅλο τό συγγραφικό ἔργο τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κριτικοῦ στοχαστή χάθηκε - πράγματι ἐξαφανίστηκε ἀπό τούς ἀντιδραστικούς νεοπλατωνικούς τῶν ἑπομένων αἰώνων. Ὁπωσδήποτε ἀπό τόν Ἡσίοδο μέχρι τόν Αἰσχύλο καί κατόπιν μέχρι τόν Πρωταγόρα ἐπιτείνεται στήν ἀρχαία ἑλληνική σκέψη ἡ καταγγελία κατά τοῦ Διός καί ἀντίστοιχα ἐξαίρεται περισσότερο τό τιτάνιο ἔργο τοῦ Προμηθέα. Τοῦτο εἶναι σαφής ἀντανάκλαση τῆς ἀναπτύξεως πού γνώρισε ἡ κοινωνία τοῦ Ἄστεος. Καί πού ἔτσι ἀπαλλάσσεται ἀπό μιά ἀφελῆ θεολογική ἀντίληψη τῆς ζωῆς καί ἀντιμετωπίζει κριτικά τό παγκόσμιο καί τό ἱστορικό Εἶναι καί Γίγνεσθαι.

Ὁ μύθος ἀρχίζει μέ μιά συνεστίαση, ὅπως θά λέγαμε σήμερα. Προηγούμενα ὁ Ζεύς καί μαζί του οἱ λοιποί Ὀλύμπιοι θεοί εἶχαν ἀντιμετωπίσει τήν τρομερή ἐξέγερση τῶν Τιτάνων. Καί δέν τούς συνέτριψαν παρά μόνο ἐπειδή ἕνας ἀπό αὐτούς, συγκεκριμένα ὁ Προμηθέας, γιός τοῦ Ἰαπετοῦ καί τῆς Γαίας καί, εἴτε κατά ταυτόσημη ἐκδοχή τῆς Θέμιδος, πέρασε στήν παράταξη τῶν Θεῶν. Ὁ Προμηθέας δέν εἶναι λοιπόν οὔτε θεός, οὔτε ἄνθρωπος. Εἶναι ἕνας ἐντελῶς ξεχωριστός ἡμίθεος. Ἡ δέ ταξική ἀποστασία πού διέπραξε συνέβαλε ἀποφασιστικά στήν διαμόρφωση καί στερέωση μιᾶς νέας ἱεραρχίας καί παγκόσμιας τάξης πραγμάτων πού ἐδρεύει πλέον στόν Ὄλυμπο.

Ἡ νέα τάξη ἔχει στό πρῶτο της στάδιο, ὅπως συμβαίνει σχεδόν πάντοτε, ἕναν πιό προοδευτικό, ἤτοι πιό φιλανθρώπινο χαρακτῆρα. Καί ἀπόδειξη εἶναι ὅτι στίς

Ὁ ἀετός κατατρώγει τά σωθικά τοῦ δεσμώτη Προμηθέα (Εἰκόνα σέ μελανόμορφο κύλικα τοῦ ὁ π.Χ. αἰώνα-Μουσεῖο τοῦ Βατικανοῦ, Ρώμη).

συνεστιάσεις παίρνουν μέρος καί οἱ θεοί καί οἱ ἄνθρωποι. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Καλλίμαχος «Ξυναί γάρ τότε δαῖτες ἔσαν ἀθανάτοισι θεοῖσιν καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις». Ὁ Προμηθέας ὅμως μέ τήν ἐλεύθερη σκέψη του καί τό πάθος του γιά τό ἀνθρώπινο γένος δέν ἔχει καμμιά ἐμπιστοσύνη στούς Ὀλυμπίους Θεούς καί πρόπαντός στόν Δία, πού τόν ἐβοήθησε νά καταλάβει τήν ἐξουσία, ἀλλά ὑπάρχει μόνιμος κίνδυνος νά τήν χρησιμοποιήσει ἀπολυταρχικά ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῷ μεταξύ στήν ἔναρξη τοῦ δείπνου ὁ Ζεύς τοῦ ἀναθέτει νά μοιράσει τά σφαχτά σέ δυό μεγάλες μερίδες ἀπό τίς ὁποῖες αὐτός θά διαλέξει κατόπιν τή μιά γιά τούς θεούς καί ἡ ἄλλη θά μείνει γιά τούς ἀνθρώπους. Ἐφ' ὅσον λοιπόν ὁ Ζεύς ἔχει τό δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, εἶναι ἀναπόφευκτο νά λειτουργήσει σέ βάρος τῶν ἀνθρώπων κατά τή διανομή τοῦ «Ἐθνικοῦ Προϊόντος» ὁ νόμος τῆς «ἄνισης ἀνταλλαγῆς». Στό σημεῖο ὅμως αὐτό ὁ Προμηθέας μηχανεύεται ἕνα τέχνασμα μέ τό ὁποῖο οἱ καθιερωμένες σχέσεις διανομῆς ἀνατρέπονται. Στή μιά μερίδα μαζεύει ὅλα τά κόκκαλα καί τά ἔντερα καί τά περιζώνει μέ ἕνα μεγάλο λιπαρό δέρμα, ἔτσι πού νά μή φαίνονται. Στήν ἄλλη, πολύ πιό μικρή, συγκεντρώνει τό ψαχνό. Ὁ Ζεύς πέφτει στό κόλπο καί διαλέγει τό μεγάλο κομμάτι μέ τά κόκκαλα. Ἡ οἰκονομική ὑπεροχή τῆς ἁπολυταρχίας καταλύεται. Καί μαζί της ἐξευτελίζεται καί τό κύρος τοῦ Πατέρα τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν.

Ἡ δημιουργία τοῦ Ἀνθρώπου: Παρουσία τῶν Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου (Ποσειδῶνος Ἑρμῆ, Ἥρας, Δία, Ἀπόλλωνα) ὁ Προμηθέας ἑτοιμος νά δώση πνοή στό σῶμα τοῦ πρώτου Ἀνθρώπου, πού μόλις πλάσθηκε. (Ἀνάγλυφο σαρκοφάγου τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου Νεαπόλεως Ἰταλίας).

Μερικοί ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὑποστηρίζουν, γιά νά περισώσουν ἀκριβῶς τό κύρος τοῦ Δία, ὅτι αὐτός ἀντελήφθη τήν ἀπάτη τοῦ Προμηθέα καί ἔκανε δῆθεν ὅτι ἔπεσε θῦμα του γιά νά τόν ἐεσκεπάσει. Ἑρμηνεία ἀπόλυτα ἀφελής. Γιατί ἄν πραγματικά τό εἶχε διαβλέψει θ' ἀρκοῦσε νά ἀνοίξει ἀπό τά πρίν τά δέματα, πού δέν τό ἔκανε διόλου. Σημαίνει λοιπόν, τουλάχιστον, ὅτι καί ὁ Δίας δέν εἶναι παντογνώστης. Ἡ διαπίστωση αὐτή εἶναι θεμελιώδης γιά τήν ἀρχαία ἑλληνική κοσμολογία ὁπού θά τήν ὁλοκληρώσουμε κατόπιν. Στήν οὐσία δέ τοῦ πράγματος ἀρχίζει ἔτσι μιά νέα σύγκρουση μεταξύ τῶν κατεστημένων θεῶν καί τοῦ Τιτάνος πού μόνος του πλέον, ἐκπροσωπεῖ καί ὑπερασπίζεται τό γένος τῶν θνητῶν.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει ν' ἀναφέρουμε τό ἐπεισόδιο μέ τόν Ἐπιμηθέα, ἀδελφό τοῦ Προμηθέα, μολονότι εἶναι ἀμφίβολο ἀπό τίς πηγές πού διαθέτουμε ἄν προηγεῖται ἀπό τήν κλοπή τοῦ πυρός ἤ ἔπεται - χωρίς τοῦτο νά ἔχει καί ἰδιαίτερη σημασία. Ὁπωσδήποτε ὁ Ζεύς γιά νά ἐεοντώσει τούς ἀνθρώπους, ἐναντίον τῶν ὁποίων στρέφεται τό νέο κατεστημένο τοῦ Ὀλύμπου, βάζει τόν Ἥφαιστο νά πλάσει μιά γυναίκα, τήν Πανδώρα. Τήν προικίζουν κατόπιν οἱ θεές μέ ὅλα τά γυναικεῖα θέλγητρα. Καί τήν φέρνει ὁ Ἑρμῆς στόν Προμηθέα γιά σύζυγό του. Ὁ Προμηθεύς ἀρνεῖται, ὑποπτευόμενος ἕνα δόλο τοῦ Δία καί προειδοποιεῖ τόν ἀδελφό του Ἐπιμηθέα νά κάνει τό ἴδιο. Αὐτός ὅμως τή δέχθηκε. Ἡ Πανδώρα ἔφερνε μαζί της μιά πυξίδα μέ δῆθεν δῶρα τῶν θεῶν, πού ὅταν ὁ Ἐπιμηθέας τήν ἄνοιξε ἐξόρμησαν, ἀντί γιά δῶρα, ὅλα τά δεινά τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Καί παρέμεινε μόνο στήν πυξίδα ἡ ἐλπίδα.

Τό ἐπεισόδιο προβάλλει ἤδη τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό στοχασμό μέ τήν κατά ἀντιδιαστολή ἑτυμολογία τῶν ὀνομάτων Προμηθεύς καί Ἐπιμηθεύς. Ὁ Προμηθεύς εἶναι σέ θέση νά προβλέπει, νά κάνει προοπτική, ἄρα καί νά προκαθορίζει τή στάση του καί τή δράση του. Ὁ Ἐπιμηθεύς ἀντίθετα διαπιστώνει τά γεγονότα μόνον ὅταν ἔχουν συντελεσθεῖ, γίνεται ἔρμαιο τῶν ἐεελίξεων, διαπράττει λάθη. Καί εἶναι πολύ ἀργά ὅταν ἐπιχειρεῖ νά τά ἀποσοβήσει ἤ νά τά ἐπανορθώσει. Ἔτσι στίς δύο αὐτές, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες πνευματικές τάσεις, ἀποτυπώνεται ἀπό τή μιά πλευρά ἡ συνείδηση τοῦ Ἱστορικοῦ Γίγνεσθαι καί ἀπό τήν ἄλλη ὁ πρακτικός ἐμπειρισμός πού ἀντιστοιχοῦν εἴτε στή διαδικασία ἐκλογισμένης πορείας τῆς ἀνθρωπότητας, εἴτε ἀντίθετα στήν αὐτοεγκατάλειψή της στόν ροῦ τῆς ἐε ἀντικειμένου Ἱστορικῆς διαδρομῆς.

Φθάνουμε τώρα, στό καίριο θέμα τῆς συγκρούσεως Δία - Προμηθέα πού ἀφορᾶ, ὅπως λέγεται συχνά, τήν «κλοπή» τοῦ πυρός καί τήν παροχή του στούς ἀνθρώπους. Ἄς δοῦμε ὅμως αὐτή τήν ἐνέργεια τοῦ Προμηθέα πιό συγκεκριμένα. Δέν πρόκειται γιά καμμιά κλοπή. Καί τοῦτο γιά τόν ἁπλούστατο λόγο ὅτι καί ὁ πιό πρωτόγονος ἄνθρωπος γνωρίζει τήν φωτιά, ὅπως ἀκόμη καί τά πιό ἀνεπτυγμένα ζῶα- μέ τήν πτώση λ.χ. ἑνός κεραυνοῦ καί τήν πυρκαϊά πού ἐνδεχόμενα προκαλεῖ. Ἄλλωστε, μ' αὐτή τήν ἀφελή ἔννοια ὁ μῦθος εἶναι κοινός καί σέ πολλούς ἄλλους λαούς, ὅπου τούς ἔφεραν τή φωτιά λ.χ. ὡρισμένα πουλιά ἤ ἄλλες δυνάμεις. Ἐδῶ ὁ στόχος εἶναι ἐντελῶς ἄλλος. Εἶναι νά ὑπάρξει στούς ἀνθρώπους ἡ τεχνική τῆς φωτιᾶς, ἡ δυνατότητα νά τήν ἀνάψουν καί νά τήν συντηρήσουν. Σέ παλινδρομική κοσμολογική θεώρηση ὑποτίθεται ὅτι τήν εἶχαν προηγούμενα. Καί ἀπόδειξη ἦταν ἀκριβῶς οἱ θυσίες πρός τούς Θεούς, πού ἀπαιτοῦν τό ψήσιμο τῶν σφαχτῶν, ὅπως καί τά κοινά δεῖπνα μέ τούς θνητούς πού σημειώσαμε προηγούμενα. Ὁ Ζεύς τούς τήν στερεῖ ἐπιγενόμενα καταδικάζοντας ἔτσι τό ἀνθρώπινο γένος στήν ἔσχατη ἐεαθλίωση. Καί ὁ Προμηθέας τούς τήν ξαναδίδει, ἤτοι πραγματοποιεῖ, ὅπως θά λέγαμε σήμερα, μιά πελώρια τεχνική ἐπανάσταση, ἀφετηρία τῆς ἀνθρώπινης χειραφετήσεως.

Τό ἔργο αὐτό τοῦ Προμηθέα προβάλλεται στήν πραγματική του διάσταση ἀκριβῶς ἀπό τόν Αἰσχύλο, ὁ ὁποῖος παράλληλα εἶναι ἀμείλικτος ἐναντίον τοῦ Δία. Βρισκόμαστε πολύ μακρυά ἀπό τόν «Πανάγαθο Θεό» τῶν νεώτερων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν. Ἡ χειραφετημένη ἑλληνική σκέψη καταρρακώνει τόν Ὄλυμπο. «Πάσαι τέχναι ἐκ Προμηθέως» μᾶς βεβαιώνει ὁ μεγάλος τραγικός ποιητής. Καί τόν κάνει νά ἀναφέρει ἀναλυτικά τί ἐδίδαξε στούς ἀνθρώπους: Τή διαίρεση τοῦ χρόνου σέ ἐποχές. Τή διάκριση μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσης. Τούς ἀστερισμούς. Τούς ἀριθμούς. Τά γράμματα. Τή ζεύξη τῶν βοῶν καί τήν ἐξημέρωση τῶν ἵππων. Τή ναυπηγεία καί ναυσιπλοΐα. Τή θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν. Τήν ἐξόρυξη τῶν ὀρυκτῶν. Τήν κατάργηση τῆς ὠμοφαγίας, πού ἀκριβῶς προϋποθέτει τήν φωτιά. Τέλος, τήν κατασκευή οἰκιῶν ἀπό ὀπτούς πλίνθους, πού τήν ἀπαιτεῖ ἐπίσης. Καί καταλήγει ὁ Προμηθέας του «Νηπίοις αὐτούς τό πρίν, ἔθηκα φρενῶν ἐκηβόλους».

Γιατί ὅμως ἡ ἀρχαία ἑλληνική μυθολογία συγκέντρωσε συμβολικά σέ ἕνα καί μόνο πρόσωπο αὐτό τό πολύπλευρο ἔργο τεχνικῶν, οἰκονομικῶν καί πνευμα-

τικῶν κατακτήσεων τῆς προϊστορικῆς ἀνθρωπότητας πού διήκει διά μέσου πολλῶν αἰώνων; 'Η ἐξήγηση εἶναι ἁπλούστατη καί σύγχρονα κατ' ἐξοχήν ἐνδεικτική τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σκέψης. Γιατί ἀκριβῶς αὐτός ὁ ἡμίθεος εἶναι ἐκεῖνος πού ὄρθωσε τό ἀνάστημά του κατά τῆς θεϊκῆς ἀπολυταρχίας. 'Η ὑλική πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητας ἐμφανίζεται ἔτσι ἀλληλένδετη μέ μιά μεγάλη, ὅπως θά λέγαμε σήμερα, δημοκρατική ἐπανάσταση.

"Αλλωστε, ἡ ἀντίληψη αὐτή τοῦ Προμηθέα, ὡς ἱδρυτή τῆς τεχνικῆς ἦταν κατ' ἐξοχήν ἐδραία στήν 'Αρχαία 'Αθήνα. Λατρεύονταν σάν ὁ προστάτης τῆς Βιοτεχνίας. Καί εἶχε πολλούς βωμούς ἀπό κοινοῦ μέ τόν "Ηφαιστο καί τήν 'Αθηνᾶ. Μέ τήν ἴδια δέ ἔννοια ἀκριβῶς χρησιμοποιεῖται ὁ μῦθος του ἀπό τόν Πρωταγόρα, τόν κατ' ἐξοχήν φορέα τῆς κριτικῆς σκέψης καί τῆς συνδεομένης μέ αὐτήν ἀνθρώπινης χειραφετήσεως.

'Η ἑπόμενη πράξη εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ Προμηθέα ἀπό τόν Δία. 'Η πρόσδεσή του στόν Καύκασο μέ ἁλυσίδες, ὅπου ἕνας ἀητός ἔρχεται συνεχῶς καί τοῦ τρώει τό σηκώτι, τό ὁποῖο ὅμως ξαναγίνεται κατόπιν. Τό ἐπεισόδιο ἐμφανίζει ὡρισμένες πτυχές πού δέν ἔχουν κατά κανόνα τονισθεῖ ἐπαρκῶς.

Τό δέσιμο τοῦ Προμηθέα τό ἀναλαμβάνει κατά διαταγή τοῦ Δία ὁ "Ηφαιστος. Τό κάνει, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου, μέ ὀδύνη. Εἶναι ἕνας φωτισμένος τεχνοκράτης πού αἰσθάνεται ἀλληλεγγύη μέ τόν πάσχοντα συνάδελφό του. Εἶναι ὅμως ἐξαρτώμενος ἀπό τήν ὁλυμπιακή ἀπολυταρχία τοῦ Δία, ἔτσι πού δέν μπορεῖ νά ἐπαναστατήσει καί αὐτός.

Πλαισιώνεται ἀπό δυό ἐκτελεστές πού αὐτοί ὅμως εἶναι σκληροί καί ἀνενδοίαστοι, ὅπως θά ἔλεγαν σήμερα «βασανιστές». Εἶναι ... τό Κράτος καί ἡ Βία.

"Ετσι ἡ ἀπολυταρχική ἀντεπανάσταση ἐπεκράτησε, πραγματοποίησε τό σκοπό της. 'Ο ἐπαναστατημένος ἡγέτης δέθηκε καί βασανίζεται, τιμωρήθηκε ἀμείλικτα γιά τήν πολύ μεγάλη ἀγάπη του πρός τούς ἀνθρώπους. Τό προηγούμενο ἐνθυμίζει τή σταύρωση τοῦ Χριστοῦ πού ἰσχύει γιά τήν ἀγάπη του πρός τόν ἄνθρωπο. 'Ως πότε ὅμως αὐτό θά συνεχίζεται; Γιατί εἶναι αὐτονόητο ὅτι καί στίς δύο περιπτώσεις ἡ κατάσταση αὐτή δέν μπορεῖ νά διαρκέσει ἐπ' ἄπειρον. Στή χριστιανική διασκαλία τήν Σταύρωση τήν ἀκολουθεῖ ἡ 'Ανάσταση, ἔργο θεϊκό. 'Αντίθετα, στήν ἀρχαία ἑλληνική μυθολογία, πολύ περισσότερο χειραφετημένη ἀπό τή θεολογία, κατασκευάζεται μιά διάφορη διαδικασία λύτρωσης πού παρουσιάζει ἀκριβῶς γι' αὐτό καί ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

'Ο μῦθος συμπληρώνεται ὡς ἑξῆς: 'Η μητέρα τοῦ Προμηθέα, ἡ Θέμις, προικισμένη μέ προφητικές ἱκανότητες, ἐμπιστεύεται στόν μαρτυρικό γιό της τήν ἀκόλουθη προφητεία θέλοντας ἔτσι νά τόν βοηθήσει. "Οτι ὁποιος παντρευτεῖ τή θεά Θέτιδα ὁ γιός πού θά γεννήσει ἀπό αὐτή θά εἶναι δυνατώτερος ἀπό τόν πατέρα του καί θά μπορεῖ ἔτσι νά τόν ἀνατρέψει. Τήν Θέτιδα ὅμως ἑτοιμάζονταν νά τήν παντρευτεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ζεύς, χωρίς καί νά γνωρίζει τί θά ἐπακολουθοῦσε. "Ετσι ὁ Προμηθέας ἔχει πλέον στή διάθεσή του ἕνα πολύ ἀποτελεσματικό ὅπλο γιά «διαπραγματεύσεις». Εἰδοποιεῖ τόν Δία καί κατόπιν αὐτοῦ ἡ Θέτις ἀναγκάζεται νά παντρευτεῖ τόν θνητό Βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων Πηλέα ἀπό τόν ὁποῖο γεννᾶται ὁ ἰσχυρότερος ἥρωας τῆς ὅλης ἀρχαιότητας, ὁ 'Αχιλλεύς - γιά νά ἐπιβεβαιωθεῖ ὁ χρησμός ἀκριβῶς. Τό ἀντάλλαγμα εἶναι νά ἐπιτρέψει ὁ Δίας στό γιό του 'Ηρακλῆ νά ἀπελευθερώσει τόν Προμηθέα σκοτώνοντας καί τόν ἀητό, ἐπιχείρηση πού ἐκτελεῖται ἀμέσως.

Συντελεῖται ἔτσι, ὅπως θά ἔλεγε καί ... τό Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ιταλίας, ἕνας «ἱστορικός συμβιβασμός». 'Η ἀπόλυτη διάσταση θεῶν καί ἀνθρώπων, πού τήν ἐξέφραζε τό ἀλυσόδεμα τοῦ ἡγέτη τους Τιτάνα στόν Καύκασο, γεφυρώνεται - τουλάχιστον προσωρινά. Καί τοῦτο τό πραγματοποιεῖ καί πάλι ἕνας ἡμίθεος, μάλιστα δέ ἐκεῖνος πού διά μέσου τῆς ὅλης ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας εἶναι ὁ πιό ἀποδοτικός καί καρποφόρος σέ ἔργα ὑπέρ τῶν ἀνθρώπων.

'Ακολουθεῖ -στή διαδοχή τῶν συμβάντων πού συνδέονται μέ τόν Προμηθέα– ὁ κατακλυσμός. 'Η ἀφήγηση εἶναι ἴδια μέ αὐτήν πού ὑπάρχει στήν Παλαιά Διαθήκη καί περιέχει τήν Κιβωτό τοῦ Νῶε. 'Ανάλογη ἄλλωστε «ἀνάμνηση» κατακλυσμοῦ διασώζεται καί στίς παραδόσεις πολλῶν ἄλλων προϊστορικῶν λαῶν ὅπως εἶναι οἱ γηγενεῖς τῆς Βόρειας καί Νότιας 'Αμερικῆς καί τοῦ Μεξικοῦ, οἱ Σουμέριοι, ἄλλοι λαοί τῆς Νοτίας 'Ασίας κ.ο.κ. 'Ο Πλάτων, στό Διάλογο Τιμαῖος, βεβαιώνει ὅτι πραγματικά συντελέστηκε κατακλυσμός καί μάλιστα στή Θεσσαλία ὡς προϊόν γεωλογικῶν μεταβολῶν πού θά μποροῦσαν νά τοποθετηθοῦν κατά τή μετάβαση ἀπό τήν τεταρτογενή στή πεμπτογενή περίοδο. 'Η πιό σύγχρονη γεωλογία ὅμως ἀπορρίπτει αὐτό τό ἐνδεχόμενο: Καί κατόπιν τούτου ἡ ἐθνολογία ἔχει ἀναζητήσει διάφορες ἐξηγήσεις πού ἀνάγονται γενικά στίς κοσμολογικές ἀντιλήψεις τῶν πρωτογενῶν, διαβι-

Δίας -ὁ πατέρας «θεῶν τε καί 'Ανθρώπων». 'Ελληνικό Γλυπτό τοῦ 4ου αἰῶνος, π.Χ..

συνέχεια από σελ. 23

βαζόμενες ἀπό γενεά σέ γενεά. "Οτι ἐξ ἄλλου ἡ ἴδια κατασκευή ἐπανευρίσκεται σέ τόσο ἀπομακρυσμένους μεταξύ τους λαούς δέν σημαίνει διόλου ὅτι ὑπῆρξε ἕνας ἀρχικός καί ἑνιαῖος πυρήνας μεταδόσεως του. 'Εκδηλώνεται καί σέ αὐτόν τόν τομέα τοῦ πνευματικοῦ ἐποικοδομήματος, ὅπως καί σέ πολλούς ἄλλους λ.χ. στό σχέδιο τῆς ζωγραφικῆς μέ τήν σπειροειδῆ καμπύλη- τό φαινόμενο τῆς «πολυγεννήσεως». Κάτω ἀπό ἀνάλογους προϊστορικούς ὅρους συντελεῖται μιά ταυτόσημη ἀποκρυστάλλωση.

Στήν περίπτωση ὅμως πού μᾶς ἀφορᾶ προκύπτει μιά θεμελιώδης καί ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρουσα διαφορά σέ σύγκριση μέ τήν διήγηση τῆς Βίβλου. Καί στίς δύο περιπτώσεις ὁ Θεός ἀπεφάσισε νά ἐξολοθρεύσει τό ἀνθρώπινο γένος πού εἶχε βουλιάξει στίς ἁμαρτίες του. 'Ο Θεός τῆς Βίβλου ὅμως ἐφρόντισε νά εἰδοποιήσει καί νά διδάξει τόν Νῶε νά κατασκευάσει τήν Κιβωτό, πού τόν διέσωσε αὐτόν καί τούς δικούς του μαζί μέ ἄλλα ζωϊκά εἴδη. "Ετσι ἡ θεϊκή πρόθεση δέν ἦταν νά ἐξαφανίσει τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τή γῆ, ἀλλά νά τό ἀνανεώσει. 'Ανάλογη φροντίδα ὅμως δέν ἐξεδήλωσε διόλου ὁ Ζεύς, πού σημαίνει ὅτι τό σχέδιο του ἦταν ἡ ὁλοκληρωτική καί ἀμετάκλητη ἐξαφάνιση τῆς 'Ανθρωπότητας ἀπό τό πρόσωπο τῆς Γῆς. Καί ἂν τοῦτο ἀπεφεύχθη μέ τή μέθοδο πάντοτε τῆς Κιβωτοῦ, ὀφείλεται καί πάλιν στόν Προμηθέα. Εἶναι ὁ Προμηθέας πού συμβούλεύσε τόν γιό του Δευκαλίωνα νά κατασκευάσει μιά κιβωτό καί νά διασωθεῖ στό ἐσωτερικό της μαζί μέ τήν γυναίκα του Πύρρα, κόρη τοῦ 'Επιμηθέα καί τῆς Πανδώρας. Κατόπιν, μετά τό κατακάθισμα τῶν νερῶν, -ὁ κατακλυσμός βάστηξε κατά τήν ἀρχαία ἑλληνική παράδοση μόνο 9 ἡμέρες, ἐνῶ κατά τήν Βιβλική 150 ἡμέρες- τό ζεῦγος, βγαίνοντας στή στεριά καί περπατώντας, ἔρριχνε πίσω του κόκκαλα καί πέτρες. Καί ἀπό ὅσα ἔρριχνε ὁ Δευκαλίων γίνονταν ἄνδρες, ἀπό ὅσα ἡ Πύρρα γυναῖκες. Τελικά ἀντίκρυ στήν σχεδιαζόμενη ἐκμηδένιση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν θεό Δία, τόν διέσωσε ὁ ἴδιος καί πάλιν ὁ ἡμίθεος ἄνθρωπος.

Συμπληρώνουμε ἔτσι τό τρίπτυχο μέ τό ὁποῖο προβάλλεται ἡ ἀρχαία ἑλληνική κοσμολογία καί πού ὑποδηλώνει κατ' ἐξοχήν τήν πνευματική στάση τῶν 'Αρχαίων 'Ελλήνων. 'Ο μεγάλος Θεός τοῦ 'Ολύμπου δέν εἶναι διόλου πανάγαθος, εἶναι ἀντίθετα ὁ πιό ἀδυσώπητος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι ἐπίσης παντογνώστης ἐφ' ὅσον ὁ Ζεύς δέν γνωρίζει τόν χρησμό τῆς Θέμιδος σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο κινδυνεύει νά ἀνατραπεῖ καί ἀντίστροφα ὁ Προμηθέας πού τόν ἔμαθε πρῶτος Βρίσκεται ἀπέναντι του σέ θέση ὑπεροχῆς. Τέλος, ἐφ' ὅσον δέν εἶναι παντογνώστης δέν εἶναι καί παντοδύναμος. Πρόσθετη δέ ἀπόδειξη τούτου εἶναι ὅτι τό σχέδιό του τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἀνθρώπων ναυαγεῖ μέ τό μέτρο τῆς κιβωτοῦ πού λαμβάνει ὁ Προμηθέας. Καί ἀπό τίς τρεῖς λοιπόν αὐτές, καί ἄλλωστε συνδυασμένες, πλευρές ριζικά διάφορη εἶναι ἡ ἀρχαία ἑλληνική ἀντίληψη περί τοῦ θεϊκοῦ στοιχείου ἀπό ἐκείνην πού ὑπάρχει πάγια καί στίς τρεῖς μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκεῖες. Τό κοσμολογικό πρόβλημα δέν ἔχει γιά τήν ἀρχαία ἑλληνική σκέψη μιά καθολική καί ἀρραγῆ ἑνότητα. 'Εμπεριέχει, ἀντίθετα, στό ἐσωτερικό του τίς πιό συντarακτικές διασπασμένες καί συγκρουόμενες μεταξύ τους διαστάσεις. Καί ἡ κατασκευή αὐτή ὀφείλει νά ἀναχθεῖ μέ τήν σειρά της στήν ἀντίληψη ἀπό ἀνάλογη σκοπιά τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Εἶναι ταυτόσημη μέ τήν ἐπισήμανση τῶν διαδοχικῶν ἀνατροπῶν καί μεταβολῶν κοινωνικῶν συστημάτων καί καταστάσεων, μέ τίς ὁποῖες ἄλλωστε προωθεῖται ἡ «προμηθεϊκή» χειραφέτηση τοῦ ἀνθρώπου πάνω στή Γῆ.

Ὁποιος δώσει τα πιο πολλά, δικό του! Περάστε! Πουλάμε ακρογιαλιές, πουλάμε νησιά, πουλάμε ορεινούς όγκους (άρθρα 5 και 6)! Ολα τα πουλάμε:

Πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια! Γίναμε Ευρωπαίοι! Ζήτω η απελευθέρωση!»

Το Νομοσχέδιο ανοίγει το δρόμο για την εδαφική άλωση της χώρας και κάνουμε έκκληση στον Πρωθυπουργό να δώσει εντολή να αποσυρθεί! Αν γίνει νόμος, κάποτε θα ψάχνουμε να βρούμε την Ελλάδα και δεν θα τη βρίσκουμε: Η Ελλάδα δεν θ' ανήκει πια στους Ελληνες ή μονάχα στους Ελληνες! Θα έχει γίνει η σύγχρονη «Γαλιλαία των Εθνών»!

Και το ερώτημα είναι:

«Γιατί όλα αυτά; Για να πάρουμε λεφτά; Μπορεί λοιπόν να εκτιμηθεί και άρα να πληρωθεί και να πουληθεί γη ποτισμένη με το αίμα τόσων αγωνιστών της ελευθερίας, όσο η ελληνική γη;

Μήπως επειδή το θέλει η ΕΟΚ; Και τι είναι η ΕΟΚ; Ποια είναι η εγγύηση που παρέχει ότι είναι υπόθεση καθαρή, αφού διευρύνει αντί να εξαλείφει την υλιστική ζούγκλα; Οι Γερμανοί, που μας σκότωναν χτες, σήμερα έγιναν άγγελοι; Οι Εγγλέζοι, οι νεκροθάφτες του Κυπριακού, που μας φέρθηκαν πάντα αισχρά, τώρα έγιναν κύριοι; Μήπως τα κατεστημένα των άλλων χωρών είναι καλύτερα; Ολοι του, δεν έχουν την ίδια μούρη; Γιατί λοιπόν να τους ανοίξουμε τις εθνικές πύλες;

Θα πει ίσως κάποιος: Ισχύει η αρχή της αμοιβαιότητας: Οπως οι ξένοι μπορούν ν' αγοράσουν την ελληνική γη, μπορούμε κι εμείς ν' αγοράσουμε τη δική τους.

Αυτό όμως στην πράξη δεν λέει τίποτα. Γιατί κι αν όλοι οι Ελληνες διασπαρούν στις χώρες της ΕΟΚ, δεν πρόκειται οι χώρες αυτές να πάθουν τίποτα. Τι θα μείνει όμως από την Ελλάδα, αν έρθουν εδώ και εγκατασταθούν μερικά εκατομμύρια από τα εκατοντάδες εκατομμύρια των Ευρωπαίων; Υστερα από κάποιο χρονικό διάστημα η Ελλάδα δεν θα υπάρχει. Ο ελληνικός λαός θα είναι κάποιος λαός που υπήρχε κάποτε σ' αυτά τα μέρη κι αν θα μιλάνε κάποιοι γι' αυτόν, αυτοί θα είναι ή αρχαιολόγοι ή ιστορικοί!

Τώρα βέβαια όλα αυτά φαίνονται κινδυνολογίες και παραμύθια! Τώρα βλέπουμε μονάχα τα υπέρ της ΕΟΚ. Τα λεφτά που έρχονται στη χώρα! Και δεν ξέρουμε ότι αυτά είναι το δόλωμα στην παγίδα της εθνικής μας αυτοκτονίας.

Τραγωδία

Και το δράμα θα εξελιχτεί σε τραγωδία, αν μετά την εθνική μας σαλατοποίηση και εξαφάνιση οι μεγάλοι διαφωνήσουν — πράγμα πολύ πιθανό — κι η ΕΟΚ διαλυθεί, οπότε αυτοί μεν θα υπάρχουν ως έθνη, εμείς όμως θα 'χουμε αλλοιωθεί! Τότε τι γίνεται; **Πώς θα ξαναγίνουμε έθνος στη χώρα μας, όταν το πουλί της εθνικής μας ύπαρξης θα 'χει πετάξει; Δεν μας διδάσκει τίποτα το δράμα των Παλαιστινίων;**

Για να μην έρθει λοιπόν αυτή η ώρα, το Νομοσχέδιο που ξεπουλάει την Ελλάδα στους ξένους πρέπει να καταδικαστεί τελεσίδικα και ν' αποσυρθεί από τη Βουλή. **Οι παραμεθόριες περιοχές της χώρας, όλα τα νησιά κι όλη η Κρήτη, πρέπει να είναι σεβαστές και απαραβίαστες απ' όλους, είτε ΕΟΚικούς, είτε άλλους.**

Η αρχή της αμοιβαιότητας στο σημείο αυτό δεν λέει για μας τίποτα. Εμείς είμαστε μικροί κι εμείς πρέπει να προστατεύσουμε τον εαυτό μας, γιατί εμείς κινδυνεύουμε ν' αλλοιωθούμε, όχι οι μεγάλοι. Οι μεγάλοι γι' αυτό προχωρούν, γιατί είναι βέβαιοι ότι δεν κινδυνεύουν από τους μικρούς. Για μας ο επιχειρούμενος συναγελασμός θα είναι μοιραίος!

Και είμαστε πολύ μικροί και αδύνατοι για να μπορέσουμε να σηκώσουμε τις συνέπειες μιας τόσο μεγάλης απρονοησίας!...

συνέχεια από σελ. 4

Who Attended Bilderberg Meeting?

EXCLUSIVE TO THE SPOTLIGHT

By The SPOTLIGHT Staff

When the elite, secretive Bilderberg group meets, what transpires is not for public consumption. Even the list of participants is a secret. One list is issued to the media (reluctantly), another is prepared for participants only.

On the weekend of May 10-12, at the Arrowwood Hotel in Rye Brook (Westchester County), New York, the Bilderberg held its official 33rd conference, and The SPOTLIGHT was there (SPOTLIGHT, May 27). Following is the list of participants as issued by the Bilderbergers for the Bilderbergers.

Rye Brook, New York
May 10, 11 and 12, 1985
FINAL LIST OF PARTICIPANTS

Honorary secretary-general for Europe and Canada: Victor Halberstadt, professor of public finance, Leyden University. [Absent due to ill health.]

Honorary secretary-general for USA: Theodore L. Eliot Jr., dean, Fletcher School of Law and Diplomacy, Tufts University.

ITA—Giovanni, Agnelli; president, Fiat SpA.

USA—Dwayne O. Andreas; chairman, Archer-Daniels-Midland Company.

NOR—Johan H. Andresen; chairman and chief executive officer, Tiedemann Group.

AUS—Hannes Androsch; chairman of the managing board, Creditanstalt-Bankverein; former vice chancellor and minister of finance.

USA—Hans H. Angermueller; vice chairman, Citibank NA.

USA—George W. Ball; former under secretary of state.

POR—Franciscus Pinto Balsemao; former prime minister; director, Jornal Expresso.

CAN—Thomas J. Bata; chairman, Bata Ltd.

USA—Jack F. Bennett; director and senior vice president, Exxon Corp.

NOR—Eivinn Berg; ambassador and permanent representative, Norwegian Delegation to NATO; former state secretary.

TUR—Selahattin Beyazit; director of companies.

USA—John C. Bierwirth; chairman, Grumman Corp.

TUR—M. Nuri Birgi; ambassador at large.

ICE—Bjorn Bjarnason; assistant editor-in-chief, "Morgunbladid."

CAN—Conrad M. Black; chairman, Argus Corp. Ltd.

USA—Bill Bradley; U.S. senator, New Jersey [D].

USA—Nicholas F. Brady; chairman, Dillon, Read & Company, Inc., former U.S. senator.

USA—Zbigniew Brzezinski; Herbert Lehman professor of government, Columbia University; former assistant to President Carter for National Security Affairs.

USA—William P. Bundy; former editor, "Foreign Affairs."

List of Abbreviations

AUS—Austria
BEL—Belgium
CAN—Canada
DEN—Denmark
FIN—Finland
FRA—France
FRG—Federal Republic of Germany
GRE—Greece
ICE—Iceland
INT—International
IRE—Ireland
ITA—Italy
LIE—Liechtenstein
LUX—Luxembourg
NET—Netherlands
NOR—Norway
POR—Portugal
SPA—Spain
SWE—Sweden
SWI—Switzerland
TUR—Turkey
UK—United Kingdom
USA—United States

USA—Louis W. Cabot; chairman, Cabot Corp.
USA—W. Glenn Campbell; director, the Hoover Institution.
ITA—Umberto Cappuzzo; chief of staff, Italian Army.
GRE—Costa Carras; member of the board, Greek Shipping Cooperation Committee.
FRA—Helene Carrere d'Encausse; professor of history and political science of the Soviet Union at the Sorbonne.
SPA—Jaime Carvajal Urquijo; chairman, Banco Hispano Industrial.
SWI—Kaspar V. Cassani; senior vice president, IBM Corp.; chairman, IBM World Trade EMEA Corp.
SPA—Juan Luis Cebrian; director and editor-in-chief, "El Pais."
INT—A.W. Clausen; president, the World Bank.
USA—E. Gerald Corrigan; president, Federal Reserve Bank of New York.
POR—Jose Manuel Torres Couto; secretary-general, General Trade Union UGT.
FRG—Ralf Dahrendorf; professor, Konstanz University (School of Social Sciences).
USA—Kenneth W. Dam; deputy secretary of state.
BEL—Etienne Davignon; former member, Commission of the European Communities.
USA—Murray H. Finley; president, Amalgamated Clothing and Textile Workers Union, AFL-CIO.
IRE—Garret Fitzgerald; prime minister of the Irish Republic.
FRA—Jean Francois-Poncet; former minister of foreign affairs.
FRA—Michel Francois-Poncet; chairman, Paribas North America.
USA—Charles Getchell; partner, Gray & Wendell; rapporteur, Bilderberg meetings.
FRA—Michel Giraud; senator; president, Regional Council of Ile de France.
USA—Donald Gregg; assistant to the vice president for national security affairs.
USA—William E. Griffith; professor, Political Science Department, MIT.
CAN—Franklyn Griffiths; professor, Center for Russian and East European Studies, University of Toronto.
SWE—Sten Gustafsson; chairman of the board, Saab-Scania AB.
ICE—Geir Hallgrimsson; minister of foreign affairs.
UK—Roy Hattersley; deputy leader of the Labour Party and shadow chancellor of the exchequer.
SWI—Hans Heckmann; executive vice president, member of the executive board, Union Bank of Switzerland.
USA—Henry J. Heinz II; chairman, H.J. Heinz Company.
SWE—Mats Hellstroem; minister for foreign trade.
FRG—Alfred Herrhausen; managing director, Deutsche Bank AG.
USA—John J. Horan; chairman, Merck & Co., Inc.
USA—Robert Hormats; director, Goldman Sachs International Corp.; former assistant secretary of state for economic and business affairs.
FIN—Jaakko Iloniemi; member of the management board, the Union Bank of Finland; former ambassador to the U.S.
UK—Martin W. Jacomb; vice chairman, Kleinwort, Benson Limited.
BEL—Daniel E. Janssen; member, executive committee, Solvay & Cie, SA.; chairman of the executive committee, UCB, SA.
USA—James R. Jones; U.S. representative, Oklahoma [D].
USA—Vernon E. Jordan Jr.; partner, Akin, Gump, Strauss, Hauer & Feld; former president, National Urban League.
GRE—Basil Kafiris; governor, Agricultural Bank of Greece.
FRG—Karl Kaiser; director, Research Institute of the German Society for Foreign Affairs.
TUR—Jak Y. Kamhi, chairman of the board, Profilo Holding AS.
UK—Geoffrey C. Kent; chairman and chief executive, Imperial Group PLC.
USA—Henry A. Kissinger; former secretary of state; professor, Center for Strategic and International Studies, Georgetown University.
UK—Andrew Knight; editor, the "Economist."
INT—Emile van Lennep; former secretary-general, OECD.*
UK—Lord Lever of Manchester; former Cabinet minister and financial secretary; former member of Parliament.
LIE—HSH Prince Hans-Adam von Liechtenstein.
NET—Hans B. van Liemt; chairman of the managing board of directors, DSM.
POR—Ernani Rodrigues Lopes; minister of finance.
USA—Winston Lord; president, the Council on Foreign Relations, Inc.
CAN—Donald S. Macdonald; senior partner, McCarthy & McCarthy; chairman, Royal Commission on the Economic Union and Development Prospects for Canada.
CAN—Roy MacLaren; president, CB Media Ltd. and publisher, "Canadian Business"; former member of Parliament and minister of national revenue.
USA—Bruce K. MacLaury; president, the Brookings Institution.
FRA—Jacques Maisonrouge; vice chairman, Liquid Air Corp.
USA—Charles McC. Mathias Jr.; U.S. senator, Maryland [R].
FRG—Alois Mertes; minister of state, Ministry of Foreign Affairs.
FRA—Thierry de Montbrial; director, French Institute of International Relations; professor of economics, Ecole Polytechnique.
ITA—Mario Monti; professor of, monetary theory and policy, University of Bocconi, Milan; president, SUERF.
SWI—Felicien Morel; director of finance, Canton of Fribourg; former M.P.
DEN—Niels Norlund; editor-in-chief, "Berlingske Tidende."
TUR—Osman Olcay; ambassador to NATO; former foreign minister.
INT—Robert O'Neill; director, International Institute for Strategic Studies.
INT—Jean-Claude Paye; secretary-general, OECD.
USA—Richard Perle; assistant secretary for international security policy, U.S. Department of Defense.
USA—Leland S. Prussia; chairman, Bank of America.
USA—Rozanne L. Ridgway; U.S. ambassador to the German Democratic Republic.
USA—David Rockefeller; chairman, Chase Manhattan Bank International Advisory Committee.
INT—Bernard W. Rogers; supreme allied commander, Europe.
UK—Lord Roll of Ipsden; chairman, S.G. Warburg & Co., Ltd.
ITA—Guido Rossi; lawyer.
NET—H. Onno Ruding; minister of finance, chairman of the Interim committee of the IMF.**
ITA—Giovanni Sartori; Alberg Schweitzer professor in the humanities, Columbia University.
USA—Richard M. Scammon; director, Elections Research Center.
ITA—Mario Schimberni; president, Montedison.
USA—Brent Scowcroft; vice chairman, Kissinger Associates; former member of President's General Advisory Committee on Arms Control.
FRA—E. Antoine Seilliere; director-general, Compagnie Generale d'Industrie et de Participations.
UK—Patrick Sheehy; chairman, BAT Industries PLC.
SPA—Javier Solana Madariaga; minister of culture.
FRG—Theo Sommer; publisher, "Die Zeit."
USA—Herbert Stein; senior fellow, American Enterprise Institute.
UK—Norman Tebbit; secretary of trade and industry; member of Parliament, member of the prime minister's Cabinet.
USA—Franklin A. Thomas; president, the Ford Foundation.
CAN—Pierre Elliott Trudeau; former prime minister.
SWI—Victor Umbricht; member of the advisory board, Ciba-Geigy Ltd.; mediator, East African Community.
NET—Joop M. den Uyl; parliamentary leader, Labour Party; former prime minister.
AUS—Franz Vranitzky; minister of finance.
UK—Mark Weinberg; chairman, Hambro Life Assurance PLC.
NOR—Niels Werring Jr.; senior partner, Wilh. Wilhelmsen.
USA—John C. Whitehead; chairman, international advisory board, Goldman Sachs & Co. Inc.
FRG—Norbert Wieczorek; member of Parliament.
USA—James D. Wolfensohn; president, James D. Wolfensohn, Inc.
FRG—Otto Wolff von Amerongen; chairman of the board of management, Otto Wolff AG.
CAN—Bernard Wood; director, North-South Institute.
FRG—Manfred Worner; minister of defense.
USA—Edwin H. Yeo III; managing director, Morgan Stanley & Company, Inc., former under secretary of the treasury.
UK—Lord Young of Graffham; minister without portfolio; member prime minister's Cabinet.
ITA—Paolo Zannoni; director, Department of Political Analysis, Fiat SpA.

In Attendance

UK—John Hennings; organizer, 1986 conference; former high commissioner in Singapore.
USA—Charles W. Muller; president, Murden and Co.
AUS—Georg Zimmer-Lehmann; managing director, Creditanstalt-Bankverein.

Rapporteurs

USA—Charles Getchell; partner, Gray & Wendell.
USA—Grant F. Winthrop; communications and public relations consultant.

Personal Assistants

FRG—H.H. Blomeyer-Bartenstein; personal assistant to Dr. Mertes.
ITA—Carlo Jovene; colonel, aide-de-campe, Gen. Cappuzzo.
UK—John Mogg; personal assistant to Mr. Tebbit.
ITA—Carlo Jovene; colonel, aide-de-camp, Gen. Cappuzzo.
INT—Eric W. Robyn; major, U.S. Army, assistant to Gen. Rogers.
FRG—Gunnar Simon; counsellor, personal assistant to Minister Worner.
ITA—Sergio Siracusa; colonel, military attache, Italian Embassy.

*[Organization for Economic Cooperation and Development.]

**[International Monetary Fund.]

RICHARD PERLE

DAVID ROCKEFELLER

. . . Two prominent United States members in attendance.

ΝΕΑ

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
Το βιβλίο του συγγραφέα - ιστορικού
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Γ. ΡΟΖΟΥ

«ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ»

Η ζωή, το έργο του, η εποχή του
Εκδόσεις «ΔΡΥΜΟΣ» Αθήνα 1986,
σελ. 454, δρχ. 1500
Ραγκαβή 98 τ.κ. 114 75 - τηλ.
64 34 838

Πρόκειται για την πρώτη ολοκληρωμένη βιογραφία του σωματοφύλακα του Μεγάλου Αλεξάνδρου Λυσιμάχου που έγινε, μετά το θάνατό του, σατράπης της Θράκης και στη συνέχεια, βασιλιάς της Θράκης, Μακεδονίας και Μικράς Ασίας.

Ο συγγραφέας εξιστορώντας την πολυκύμαντη ζωή του πετυχαίνει, παράλληλα, να δώσει και μίαν ολοκληρωμένη εικόνα της εποχής του, της τόσο άγνωστης αλλά και τόσο ένδοξης που υπήρξε μια από τις σημαντικότερες για τον ελληνισμό. Ως γνωστόν, στα χρόνια αυτά, (323 - 280 π.Χ.), διαμορφώθηκαν όλες οι προϋποθέσεις εκείνες που δημιούργησαν τον μεγάλο ελληνιστικό κόσμο. Μέσα σε συνθήκες έντονων αντιπαραθέσεων και ανταγωνισμών αλλά και ελευθερίας, ανοχής και κοσμοπολιτισμού, οι Έλληνες μπόρεσαν τότε να μεταδώσουν τον πολιτισμό τους σ' όλο σχεδόν τον τότε γνωστό κόσμο. Στο βιβλίο εξιστορούνται ακόμα, χρόνο με το χρόνο, και πάντα από την σκοπιά του Λυσιμάχου, τα γεγονότα που καθόρισαν τις τύχες του ελληνισμού. Ο εκπλιτισμός και ο εξελληνισμός της Θράκης και όλης της σημερινής βαλκανικής χερσονήσου, έως και την Νότια Ρωσία, ήταν μια από τις μονιμότερες επιδιώξεις του ενώ, ενώ, από τ' άλλο μέρος, επιχειρείται μια αποκατάσταση της προσωπικότητάς του. Μέσα από μισοχαμένες, ασύνδετες και συχνά υποβολιμαίες ειδήσεις και ύστερα από διεξονυχιστικές διερευνήσεις, συγκρίσεις και κριτικές αναλύσεις, αποδεικνύεται πως ο Λυσίμαχος όχι μόνο ήταν ένας από τους κορυ-

ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛ. ΧΑΛΑΖΙΑΣ
Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο. 17Ν ΚΑΙ ΤΟΥ Ε.Α.Α.

Ένα ενδιαφέρον ντοκουμέντο για τα αντάρτικα πόλης που έδρασαν και δρουν στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια, είναι το νέο βιβλίο του συγγραφέα Χρήστου Ηλ. Χαλαζιά.

Στο βιβλίο αυτό ο συγγραφέας που έχει ασχοληθεί συστηματικά με το θέμα αυτό και φέρνει στο φως της δημοσιότητας για πρώτη φορά τα μανιφέστα των δύο πιο μεγάλων οργανώσεων. Της Επαναστατικής Οργάνωσης 17 Νοέμβρη και του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα. Την ημερομηνιακή δράση και έναν πλήρη κατάλογο άλλων οργανώσεων που έχουν δράση από το 1975 μέχρι σήμερα. Τέλος την Ευρωπαϊκή Συνθήκη για την Καταστολή της Τρομοκρατίας.

Ο Χρήστος Ηλ. Χαλαζιάς στον πρόλογό του επισημαίνει ότι: Η αυτούσια παράθεση των κειμένων κατοχυρώνει την αντικειμενικότητα του βιβλίου που σκοπό έχει να βοηθήσει στο μέτρο του δυνατού κάθε ιστορικό ερευνητή και κάθε αναγνώση, στο να ξεδιαλύνει τις σκέψεις του και να κρίνει μόνος του.

Είναι ένα σημαντικό βιβλίο για όσους θέλουν να έχουν μια γενική, αλλά και ουσιαστική άποψη πάνω στο θέμα των αντάρτικων πόλης που τα τελευταία χρόνια έχουν μπει για τα καλά στη ζωή μας.

ΒΙΒΛΙΑ

Νίκος Βεργίδης

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Βιβλίο ντοκουμέντο, — ίσως — από τα πιο συγκλονιστικά για την σύγχρονη ελληνική ιστορία μας. Σε ύφος απλό και κατανοητό, καταγραμμένα ώρα με την ώρα τα πάθη, η ανάγκες και τα παρασκήνια της πολιτικής ζωής του τόπου μας.

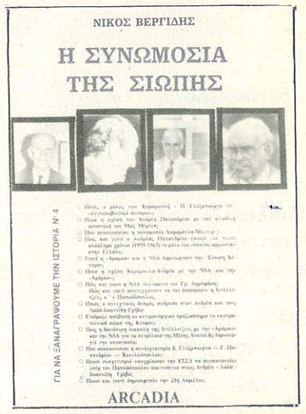

Από το ρόλο του Κ. Καραμανλή και του Γλύξμπουργκ στα αγγλοσοβιετικά σενάρια, τις σχέσεις του πρωθυπουργού με την Μέρτεν, τη δημιουργία της Ένωσης Κέντρου, από ποιους και για ποιους σκοπούς, ποια οργάνωση δολοφόνησε τον αγωνιστή της Ειρήνης Γρ. Λαμπράκη, γιατί έγινε η 21η Απριλίου 1967. Τι εξυπηρέτησε το Δόγμα Τρούμαν και ποιος για να τελειώσει με το ρόλο της Μασονίας και του Σιωνισμού στην ελληνική πραγματικότητα.

Και μόνο αυτή η μικρή επιλογή από τα περιεχόμενα του βιβλίου, του συγγραφέα Νίκου Βεργίδη φθάνει για να κρίνει κάποιος, ότι το βιβλίο αυτό είναι ενδιαφέρον για κάθε Έλληνα.

Εκδόσεις ARDADIA 1988

συνέχεια από τη σελ. 14

Μια τέτοια παιδαγωγική αντίληψη, ανοίγει τους ορίζοντες της Γνώσης και της επιτρέπει να γίνεται η κατ' εξοχήν ανθρώπινη περιπέτεια.

Την αναγάγει σε διαδικασία απελευθέρωσης του ανθρώπου, εφόσον ο άνθρωπος μπορεί να είναι ελεύθερος, στο μέτρο που δεν υποβιβάζεται από την άγνοιά του. Κι όσο βυθίζεται στη γνωστική του περιπέτεια στο χώρο του μικρόκοσμου, όαο και του μακρόκοσμου, τόσο περισσότερο κατακτά επίπεδα Αυτογνωσίας και Γνώσης, επομένως και ελευθερίας.

Κι αν σήμερα η κραυγή του elliot «Γνώση που σε χάσαμε ανάμεσα στις γνώσεις, Γνώσεις που σας χάσαμε ανάμεσα στις πληροφορίες», είναι το αίτημα των καιρών, οφείλεται ακριβώς στην αναίρεση του Λόγου από αυτή τη γνώση, πράγμα το οποίο σημαίνει αναίρεση της Παιδείας και κατίσχυση του dressage.

Αλλά αναίρεση του Λόγου από την Επιστήμη και την Τεχνολογία, την Τέχνη και την τεχνική, σημαίνει σύμφωνα με την παραπάνω επισήμανση, αναίρεση της αυτονομίας της κοινωνίας και της κοινωνικής ταυτότητας. Καθιερώνει δε την ύπαρξη ετερόνομης κοινωνίας με ετερόνομα ή αλλοτριωμένα άτομα. Είναι αυτό που ο Μαρκούζε[6] ονομάζει: «μονοδιάστατο άνθρωπο» και οι Παιδαγωγοί «μονοδιάστατη Αγωγή».

Κυκλοφόρησε το 20όν τεύχος του Περιοδικού

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ»

(Παιδεία - Γράμματα - Τέχνη - Επιστήμη - Κοινωνικά ζητήματα)
Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1987

ΕΔΡΑ: Ιωάννινα, Χρ. Σαχίνη 10. — Διευθυντής: Δ. Κ. Βακάλης, τηλ. 24 339

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ το 20όν τεύχος του Περιοδικού «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ», (Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1987) με πλουσία και ενδιαφέρουσα, όπως πάντα, ύλην, Παιδαγωγικού, Εθνικού, Θρησκευτικού και Λογοτεχνικού περιεχομένου, ανταποκρινομένη εις τα πνευματικά ενδιαφέροντα και τις ανησυχίες των ανθρώπων του καιρού μας. Με το τεύχος αυτό το Περιοδικό κλείνει τέσσερα χρόνια προσπαθειών στην διακονία των ιδανικών του τόπου μας και του λαού μας, όπως φαίνεται από το πνεύμα των κειμένων που καταχωρήθηκαν στις 1520 σελίδες του και φέρουν την υπογραφή διαπρεπών Πανεπιστημιακών, εκλεκτών Θεολόγων, φιλολόγων και εκπαιδευτικών, όπως και λαμπρών λογοτεχνών αλλά και νομικών κλπ.

Το τεύχος ανοίγει με επίκαιρον και ενδιαφέρον άρθρον του κ. Σόλωνος Νινίκα. Θέμα του: «Τα 70 χρόνια της Οκτωβριανής Επαναστάσεως και η Ρωσσική Ορθόδοξη Εκκλησία». Επίκαιρα είναι επίσης τα κείμενα: «Ανάβασι στο Όρος της Ορθοδοξίας» του Πανεπιστημιακού κ. Γ. Κρασζνάκη και: «Άξιον Εστί» του Τ. Διαβάτη.

Η επικαιρότης χρωματίζει και τα σχόλια της Συντάξεως, τα οποία σχετίζονται με την ιστορικήν όντως επίσκεψι του Πατριάρχου Δημητρίου στην Αθήνα και έχουν τους τίτλους: — Ιστορική επίσκεψι αφυπνίζει αισθήματα, δημιουργεί προσδοκίες. — Οικουμενικά μηνύματα αιωνίου κύρους, βάθρα της Ορθοδοξίας. — Φάροι και φρούρια των Αξιών του Γένους να γίνουν τα Πανεπιστήμια.

Στο τεύχος αυτό συνεχίζεται η τεκμηριωμένη εργασία του κ. Παπαθανασοπούλου, με θέμα: «Η Ελλάς ως Ευρωπαϊκή Έκφρασις και οι Τούρκοι», δημοσιεύεται ενδιαφέρον άρθρον του κ. Γρ. Οικονομάκου με θέμα: «Η μέθοδος της Διδασκαλίας των Ελληνικών», και η Καθηγήτρια Παιδαγωγικής Ακαδημίας Κα Ζωή Γκενάκου και ο ιστορικός κ. Χρήστος Ανδρεάδης δίδουν αντιστοίχως τα ιστορικά μελετήματα: «Παύλος Μελάς» και «Ο Κορυτσάς Φώτιος».

«ΑΝΟΙΧΤΑ ΧΑΡΤΙΑ»

Είναι ο τίτλος κάτω από τον οποίο στεγάστηκαν τα ντοκουμέντα του Μιχαήλ Γκορμπατσόφ που είδαν το φως μετά την έκδοση του περίφημου βιβλίου του «Περεστρόικα». Τα ντοκουμέντα αυτά που σηματοδοτούν την περαιτέρω πορεία της ηγεσίας τη ΕΣΣΔ τόσο στην εσωτερική της πολιτική όσο και την εξωτερική, είναι τα βασικά στηρίγματα για την μελλοντική συνεισφορά της ΕΣΣΔ στην ειρήνη του κόσμου, και ενδεικτικά αναφέρουμε από τα περιεχόμενα του τόμου «Ανοιχτά Χαρτιά» την ιστορική εισήγηση του Γκορμπατσόφ στην ΚΕ στην πανηγυρική συνεδρίαση για τα 70 χρόνια της Οκτωβριανής Επανάστασης, τη συνέντευξή του στο αμερικανικό τηλεοπτικό δίκτυο, την ομιλία του κατά την υπογραφή της κατάργησης των πυραύλων μέσου βεληνεκούς, το διάγγελμά του μετά την υπογραφή στο σοβιετικό λαό από την Ουάσιγκτον και άλλα επίκαιρα και χαρακτηριστικά κείμενα.

Την πολιτική αυτή ανθολόγιση των ντοκουμέντων Γκορμπατσόφ προλογίζει ο δημοσιογράφος Λευτέρης Μαυροειδής.

Μία «έκδοση Αφών Τολίδη»
Σόλωνος 71, Τηλ. 3611318
ΑΘΗΝΑ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Επιμέλεια: Καθηγητής Γιώργος Σ. Μάρκου (Α.Ι.C.Α.)

Και τα τρία σημειωματά μας σ' αυτό το τεύχος αναφέρονται σε οικολογικές εκθέσεις σ' Αθηναϊκές αίθουσες τέχνης και στο περίφημο οικολογικό ημερολόγιο τοίχου της METEK που βραβεύτηκε στην Ιταλία.

Α. Νικολίνι, Μικτή τεχνική, 1987.

Εικαστική Κραυγή Διαμαρτυρίας

Μία πολύ σημαντική έκθεση οργανώθηκε, αρχές του χρόνου, στην αίθουσα τέχνης ΑΝΤΗΝΩΡ (Οδός Αντήνορος 17) και από τις 25 Ιανουαρίου στην αίθουσα τέχνης Ναυλίου στο Ναύπλιο με τίτλο **«Να σώσουμε τη Φύση και τον Άνθρωπο»** ενταγμένη στο **Ευρωπαϊκό Έτος Περιβάλλοντος** (21 Μαρτίου 1987-20 Μαρτίου 1988). Οργανωτής της έκθεσης ήταν ο συνεργάτης μας Καθηγητής κ. Γιώργος Σ. μάρκου.

Τα νεκροταφεία αυτοκινήτων (Ηλίας Πασσίσης), η μόλυνση του αέρα (Άλντο Νικολίνι), οι βάλτοι (Αντώνης Μιχαηλίδης), τα καμμένα δάση (Κατερίνα Μάρκου), οι βρώμικες παραλίες (Μάρω Οικονομίδου Κερασώτη), τα υποσιτιζόμενα παιδιά της Αφρικής (Γιώργος Γεωργιάδης), η Βενετία που βυθίζεται (Τζ. Μπέρτο), τα διάφορα είδη πουλιών και είδη ζώων που σιγά-σιγά εξαφανίζονται (Ντ. Ντ' Αμόρε, Σ. Σιλβέρι, Χρ. Ματιέ, Ν. Παλλέσκι, Μ. Κατενάτσι, Ε. Πελίνι, Ι. Ασμάνη), η μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου που τον απομακρύνει από την φύση (Α. Αντωνόπουλος), εκρήξεις χρωμάτων από την φύση (Κ. Χαν, Α. Νικολίνι, Τ. Μεταξάς), τα ανθρωπόμορφα τέρατα που άρχισε να παράγει ο άνθρωπος (Ε. Μπαρόνε, Β. Πρίτσια, Κιρικότσι, Κ. Τριανταφύλλου, Μ. Αρφάρας), σκελετοί ανθρώπων (Τ. Σύντελης), τα φουγάρα των εργοστασίων εστίες μόλυνσης (Χ. Καράς), φυσικές ομορφιές που εξαφανίζονται (Β. Θεοχαράκης, Ενότριο, Α. Νικολίνι, Βαλ, Α. Χριστοπούλου, Οξάνα, Α. Ρίζο, Σ. Μεν-

τάκης, Κα. Μάρκου), τα παραδοσιακά αρχοντικά του Πηλίου (Γ. Καφενταράκης), μολυσμένα νερά (Γ. Μόκαλης), κοσμήματα από βιομηχανικά κατάλοιπα (Μ. Καρανάση), βρώμικοι τοίχοι πόλεων (Αδαμάκης), βιομηχανικά ρομπότ υπεράνθρωποι (Γ. Ιωάννοι), άνθρωποι διαμελισμένοι από το σύγχρονο άγχος (Αγγέλικα Κοροβέση Καλαντίδη) είναι μερικά από τα θέματα των έργων (ζωγραφική, χαρακτική, γλυπτική, κεραμική) της συγκλονιστικής αυτής... εικαστικής κραυγής διαμαρτυρίας.

Μηνύματα συναφή με το θέμα της έκθεσης δημοσιεύονται στον κατάλογο που υπογράφονται από τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Λόρδο PLUMB, την Ευρωβουλευτή Μπεάτα Βέμπερ, τον καθηγητή κ. Γ. Σκιαδαρέδη, τον διάσημο Ιταλό συγγραφέα Αλμπέρτο Μοράβια και τον οργανωτή της έκθεσης καθηγητή Γιώργο Σ. Μάρκου.

Η Ελλάδα, βάσει μίας στατιστικής έρευνας που έγινε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είναι το δεύτερο κράτος στην Ευρώπη με μεγάλο ποσοστό πληθυσμού (8/) που ενδιαφέρεται για την προστασία του περιβάλλοντος. Αυτό διαπιστώθηκε κι από το τεράστιο ενδιαφέρον που έδειξαν το αθηναϊκό κοινό και σύσσωμος ο πληθυσμός του Ναυπλίου για την έκθεση.

Η εικαστική οικολογική αυτή εκδήλωση, όπως τόνισε ο κ. Γ. Μάρκου σε ραδιοφωνική ιταλική εκπομπή, θάζει παίξει κάποιο ρόλο εάν ο κάθε επισκέπτης της συνειδητοποίησε τα δεκάδες σοβαρά περιβαλλοντολογικά προβλήματα που υπάρχουν κι αποφάσισε να ενεργεί ανάλογα.

Γιώργος Μόκαλης

Στην αίθουσα τέχνης Athenaeum

Οικολογικός ο κυριότερος προβληματισμός του αρχιτέκτονα, σκηνογράφου και ζωγράφου Γιώργου Μόκαλη. Κρίνοντας από τα τωρινά, οραματίζεται με δέος τ' αυριανά! Αρχιτέκτονας λοιπόν του προσεχούς μας μέλλοντος. Αλλά πικρό το έργο του. Παλάτια του 2000 το πρόσφατο ζωγραφικό έργο του. Για να κλείσουμε μέσα τους τη μοναξιά του ανθρώπου, του τραγικού δημιουργού της πλέον εξελιγμένης τεχνολογίας όλων των εποχών. Πολύ σύντομα, στη φυλακή τούτη όπου τιμωρός και τιμωρούμενος είναι το ίδιο πρόσωπο, η μοναξιά καταλήγει στην απόγνωση. Απαστράπτον το θεόρατο εκθαμβωτικό τετράγωνο κλουβί του εγκάθειρκτου. Πουθενά όμως παράθυρο έστω και για φευγαλέο βλέμμα περιβαλλοντολογικής ανάπαψης, πουθενά φυσική ηλιαχτίδα, πουθνά θρόισμα κι ανατρί-

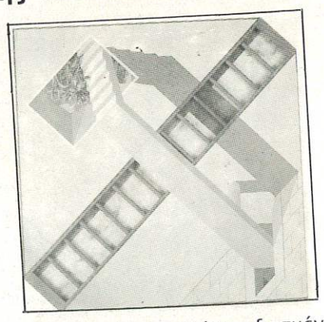

χιασμα απλήςσυτυχίας, δοσμένης από τα πιο κοινά μα τόσο γενναιόδωρα γνωρίσματα της δημιουργίας, τα δένδρα, τα πουλιά, τη θάλασσα. Ότι φωτίζει εδώ είναι τεχνητό, ότι περιβάλλει είναι στημένο. Αλλά μ' αυτό ούτε βλέπεις, ούτε αναπαύεσαι. Μονάχα τυραννιέσαι. Ακουμπάς στα τετράγωνα κι αγκυλώνεσαι, βαδίζεις στα επικλινή και γκρεμίζεσαι, αντικρύζεις τις αμέτρητες διαγωνίους των τετραγώνων, τις κατακόρυφες και τις οριζόντιες γραμμές και προβληματίζεσαι... Το τραγικότερο: Δεν μπορείς -πια να ξεφύγεις από το σκηνικό που απερίσκεπτα (;) το έστησε ο ίδιος! Βυθίζεσαι, ολοένα βυθίζεσαι και στην κραυγή σου καθώς σπάει στ' αγκωνάρια του παλατιού σου, μονάχα ο απόηχός σου επιστρέφει, όχι για να σε σώσει, αλλά να σε βυθίσει περισσότερο. Στοπ, λοιπόν η κραυγή του καλλιτέχνη. Στοπ, όσο μπορεί να υπάρχει ακόμη καιρός για επιστροφή. Αλλ' ο καλλιτέχνης το ξέρει ήδη από τώρα και αυτή η έκθεσή του στην Athenaeum art gallery είναι μία φωνή διαμαρτυρίας. Φωνή βοώντος η φωνή του! Τα ικριώματα της φυλακής του 2000 στήνονται κιόλας από σήμερα. Έξοδος απ' αυτά καμία! Η μοίρα της μεγαλοφυίας του ανθρώπου του εικοστού αιώνα γίνεται αναπόφευκτα μοιραία. Σ' αυτούς τους εντυπωσιακούς τετράγωνους ογκόλιθους πρόκειται ν' αφήσει την ύστατη πνοή του. Και να την αφήσει δίχως να γνωρίσει ούτε στιγμή αυτό που επόθησε όταν αγκομαχούσε κατά το στήσιμο: την ευτυχία, την απλή ευτυχία που του χάριζε κάποτε η ηλιαχτίδα μετά ένα βροχερό πρωινό, το κελάηδημα των πουλιών κάποιο ανοιξιάτικο απομεσήμερο και η ζωηρή ανατριχίλα από την επαφή με το χιόνι του καταχείμωνου. Και θ' απομείνουν νεκρά τα εκθαμβωτικά, σταθερά και πολύχρωμα τετράγωνα των κατασκευών του. Άλλωστε το ίδιο νεκρά ήσαν κι όταν αυτός, εν ζωή, αποζητούσε μάταια με ήσυχες οριζόντιες γραμμές, ανήσυχες κατακορύφους και διαγωνίους τη ζεστασιά της ηλιαχτίδας, τη συνομιλία με τα πουλιά, την οσμή από το βρεγμένο χώμα, την αέναη πνοή της φυλλωσιάς του δάσους.

Και η λύση: Φυγή! Αυτός, πιστεύω, είναι κι ο δρόμος που δείχνει ο Γιώργος Μόκαλης στην τελευταία του αυτή έκθεση. Οπισθοδρόμηση. Εκεί που δεν στήνουν εκθαμβωτικά τετράγωνα παλάτια, εκεί που δεν φωτίζουν με νέον.

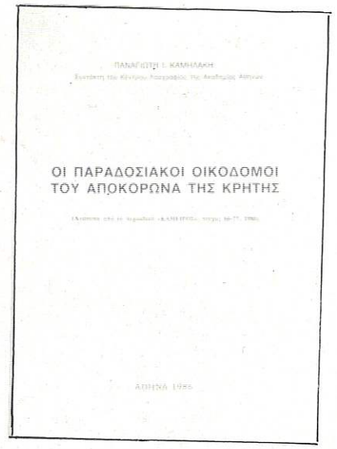

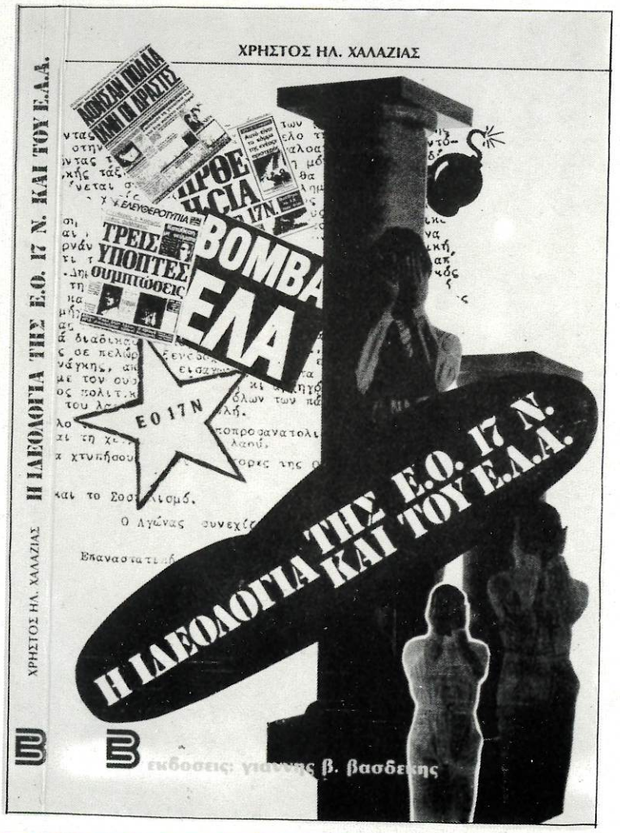

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Γ.Β. Βασδέκη
το επίκαιρο βιβλίο του Χρήστου Ηλ. Χαλαζιά
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ